Touch here பொருளடக்கம்

மெஞ்ஞான மேதை

பீர் முகம்மது சாகிப்

ஒலியுல்லாஹ்

அவர்களின்

திருப்பாடல் தொகுப்பு

(விளக்க உரைகளுடன்)

-- புதிய பதிப்பு --

வெளியீட்டாளர் :

ஹாஜி O. S. ஷாஹுல் ஹமீது

சிங்கப்பூர்-0814.

பொருளடக்கம்

பிஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ்மா னிர்ரஹீம்

இஃது

தக்கலை

மெய்ஞ்ஞான சொரூபமாகிய காமிலொலி ஆரிபு பில்லாஹ்

பீர் முகம்மது சாஹிபு ஒலியுல்லா அவர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானப்பால்

பொருளடக்கம்

ஹாமீம்.

பிஸ்மில்லாஹி.

ஞானப்பால்

காப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

முப்பொருளு மொன்றும் முடிந்திருக்கும் வேதாந்தச்
சொற்பொருளான் மாலைதலைச் சூட்டவே — விற்புருவ
மையமே காப்பா மறைநாலு மேகாப்பாம்
பையனெளி யேனுரைத்த பால்.

நூல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பாலது வெள்ளை யெங்கும் பார்த்தநம் பிறகுல்பாதம்
நாலது மவுத்துக் கப்பால் நடுவில்நின் றிலங்குஞ் சோதி
காலது மூச்சி னூடாய்க் கலந்ததைக் காண நம்பிற்
கோலது அலிபாம் பீடம் குதறத்தைப் பொருந்து வோர்க.

அலிபென்ன வாதி யென்ன வதினுடைக் கலிமா வென்ன
மெலிவென்ன அலிபி னுலே விண்ணதி லாட்ட மென்னத்
தெளிவென்னக் களிதா னென்னத் திருக்கொலு வான தென்ன
முழுதென்ன முக்கா லென்ன முறைமறை யோர்கள் சொல்லும்

வெண்பா.

சொல்லெங்கே நம்பிறகுல் தோற்றந் தலமெங்கே
வில்லெங்கே நாணின் விசையெங்கே — வெல்லரிய
அம்பெங்கே வன்னியுரு வானதெங்கே வேதமுடி
யும்பொருளி லெங்கே யுரை.

பிறப்பெங்கே வாளிற் புகுதலெங்கே தானெடுங்கி
இறப்பெங்கே நின்றநிலை யெங்கே — வரப்பிரமந்
தந்ததெங்கே யாருயத் தாய்ப்பால் குடித்ததெங்கே
விந்தைமறை யோரேவின் வீர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இவ்வல்லா நாவி லொன்றை யிருத்தியே யெட்டின் மீதே
சொல்லெலா மிரண்டுங் கூட்டிச் சுருதியோர் வழிவி னின்று
கல்லெலா முருகச் சாடுங் கனிந்தவோர் கனியை யுண்டால்
வெல்லலா மனத்தை யெல்லாம் விண்ணொளி காணலாமே. (5)

விண்ணொளி காண வேண்டின் மெய்யிறை யருளி னாலே
கண்ணொளி யுருகச் சேர்த்துக் கருத்தொளி நடுவில் நோக்கிப்
பொன்னொளி மேவும் வாலைப் பொருள்ரச மருந்தி மேலாத்
தன்னொளி கண்டு ஞானத் தானவ னாக லாமே. (6)

கலித்துறை.

இருட்டுமிருட்டு மிருட்டினிற் கூடி யிருட்டதனில்
இருட்டுப் பிறந்த வகையேது சொல்லவ் விருட்டதுசென்
றிருட்டு பவள மரகதம் வெள்ளை யிலங்குமொளி
இருட்டினிற் காண வெளிதோன்றி நின்றங் கிலங்கியதே. (7)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

ஆதியோ டனாதி யாகி யறிவதற் சொருப மாகிச்
சோதியாய் மதியு மாகிச் சொல்லொணாப் பொருளு மாகி
நீதியாய்ச் சாதி யெல்லா நிறைந்ததோர் ஹக்கு மாகி
ஓதிய கலிமாத் தன்னி லுதிப்புநம் மிறசூ லாமே. (8)

வெண்பா

தன்னாடி யாவனியுந் தானாடி நின்றவொரு
விண்ணாடி யைக்காண மேவுதே — கண்ணாடிக்
கண்டு தொழுதாற் கலிதீரு மல்லாமல்
விண்டிடுவ தாலென்ன மெய். (9)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நாலினை யிரண்டொன் றாக்கி நடுவினிற் கலிமா நாட்டி
மேலினின் முறைகள் மூன்றின் விதமதாய் விண்ணி லோடுங்
காலினின் மறைய நாலுங் கதிரவ னொளிமேற் சென்றாற்
பாலினை யுண்டு ஞானப் பதியினிற் சேர லாமே. (10)

வெண்பா.

கலிமா கிடைக்கிற்காட் சிக்கென் குறையா
சலியாத வன்றேசத் தங்கம் — அலிபாலே
காண்பார் பொருளைக் கதிர்மதியின் மையலட்டத்
தேன் பாலை யுண்பார் தினம். (11)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

திளமுமே யொன்ருய் நின்ற திருவொளி காண வேதான்
மனமதும் வாக்கு மொன்ருய் மறைபொருள் வெளிய தாகித்
தனமது அறுவின் மேலே தன்னொளி கண்ட பேர்க்குச்
சென்னமு மரணம் நீங்கித் திருப்பதஞ் சேர லாமே. (12)

எச்சில் தான் சொல்லக் கேளு மிருட்டினிற் றந்தை தாயும்
உச்சித மாகக் கூடி யோடியே குருவி னூலே
மெச்சதோர் சிவப்பைக் கட்டி விளைந்ததோர் திங்கள் பத்திற்
டச்சமா மெச்சில் தன்னிற் பாண்டமுஞ் சமைந்த வாறே. (13)

அஞ்சுமேல் மூன்றுமாகி யதனுடன் நாலு மாகி
மிஞ்சியே நாலு மொன்ருய் விண்ணதில் நிறைந்த சோதி
கொஞ்சியே யொன்ருய்க் கூடிக் குலாவியே சாசஞ் செய்தாற்
பஞ்சங்க ளில்லை தேனும் பாலுமே யருந்த லாமே (14)

பாலினை யருந்த வேண்டிப் பவளக்கா லூடே சென்று
தாலினை யடக்கிக் கொண்டு நடுவதில் விஞ்சை யூன்றிக்
காலினைப் பிடித்துத் தூங்கக் கதிர்மதி யெட்டொன் ருளும்
ஆலங்க ளனைத்து மொன்ரு யானவாம் பிறப்பே யில்லை. (15)

பிறப்புட னிறப்பு மில்லை பிசகது தானு மில்லை
திறப்புக முனைத்து மொன்ருய் நின்றது நிறைந்த சோதி
சிறப்புள வமுத மூட்டித் திருப்பதஞ் சேர்க்கும் ஞானத்
துறப்புக ளறிந்த பேர்க்குத் துறவுகோல் குருவதாமே. (16)

கலித்துறை

ஐயாறு மாறு மதிலாறு மொன்றி லடங்கியபின்
மெய்யாறும வந்து வெளிப்பட்ட தேயுயர் விண்ணுலகிற்
ணையாறும் வாங்கிக் கருவங் கத்திற் கலந்திருக்கப்
பொய்யாறு தள்ளிப் பொருளாறு வந்ததிற் புத்தியிதே. (17)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

புத்திதான் பெரியோர் சொன்ன பொருளதைக் காதில் வாங்கி
முத்தியா மிதனிற் கூட்டி மூண்டெழுங் காலி னூடே
சித்தியாம் நாலும் வாங்கிச் சேர்த்தெல்லா மொன்ற தாகப்
பத்தியாய்ப் பணிந்த பேர்க்குப் பரவெளி காணலாமே. (18)

சித்தியா மெழுத்துத் தன்னிற் றீயென்ற வெழுத்தை யோட்டி
முத்தியா முக்கோ ணுன்னே முறையுட னூனும் வாங்கிப்

பத்தியாய் விழிகளிரண்டும் பரமதி லொடுங்கி னுக்கால்
வெற்றியா மிறகுல் வந்து விளப்புவா ரமுதந் தானே. (19)

வெண்பா.

ஓங்குங் கொடிமரத்தி னுச்சிக் கலிமாவால்
வாங்கிக் கொடிக்கட்டி வைத்திடுங்கள் — தூக்கியெழு
ஞானக் கொடிபறக்கும் தன்மையிதைத் திட்டகொடி
தானத்தி லுற்றவர்க்குத் தான். (20)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உறுதியா யாறைக் கொன்று லுள்ளுடைத் தேகம் பொன்னாத்
திகிர்தா னில்லா வண்ணஞ் செல்லுவாய் மெள்ள நாலுந்
மிருதிதா னீயே வெட்டாக் தலமதை யறிந்தா யானும்
தருதிதா னிதுவே மெய்யில் விளங்குமே தீபந் தானே. (21)

தானென்ற தீபந் தானுந் தனித்தது வானில் நிற்கும்
தானென்ற தந்தை தாயும் நாடிய சமையத் தன்னில்
ஊனென்ற குருதா னோடி யுறைந்தவோர் சிலட்பி னூடாய்க்
கானென்ற பூத மைந்தின் காரணஞ் சமைத்த வாறே. (22)

காரண பூதந் தானுங் கலைந்துவே றுகா வண்ணம்
பூரண குருமெய்ஞ் ஞானப் புதுமையை யறிய வேண்டும்
ஆரண ஷறகி னுலு மடங்கிடா வாதி தன்னை
தேரெனப் பணிவோர்க் கெல்லாம் நித்தங்கண் காண லாமே (23)

காணலாங் காட்சி மெத்தக் கருவுற்ற வெழுத்தை யுன்னிப்
பூணலா மிறைவன் பாதம் பொருந்தலாம் பிறப்பே யில்லை
ஆனென்றுப் பெண்ணு மொன்று தடங்கிய குருவின் பாதத்
தோணலாம் ஆல மெங்குஞ் சொல்லுண்மை யறிந்த பேர்க்கே (24)

அறிந்தது நிசமுண் டானு லவனியை யாள லாகுஞ்
செறிந்தவோர் மனமும் நேராய்ச் சித்தினை யறிய வேண்டும்
பிரிந்துவே றுகா வண்ணம் பெலத்திடுங் கனியை யுண்டால்
திருந்துமே அறஷில் வாழுஞ் சலத்தினை யருந்தலாமே (25)

சலத்திலோ கீழோ மேலோ சார்ந்திடு நடுவோ முன்னோ
நிலத்திலோ பின்னோ வுள்ளோ நீள்விடும் புறமோ வாக்கோ
குலத்திலோ வானோ பெண்ணோ கூறிட விரண்டோ வொன்றோ
நிலைத்தெவ் விடமோ வுன்றன் நேர்மையை யறிந்திலேன் (26)

கலிச்சந்தவிருத்தம்.

அஞ்செழுத்து மஞ்சமுக மானவோர் சபையிற்
பிஞ்செழுத்தை போட்டியதிற் பேரெழுத்தினூடாய்
நெஞ்செழுத்ததத் தானெழுப்பி நிலைநிறுத்திப் பார்க்கில்
அஞ்செழுத்து மோரெழுத்து மாறெழுத்து மாமே. (27)

ஆறெழுத்தி லேபிறந்த வருளெழுத்தை நீயும்
ஈரெழுத்தி லேயுணர்ந்து மிருதயத்தி னூடாய்
நேரெழுத்தி லேமடித்து நின்றதனில் நோக்கப்
பேரெழுத்தி லீசன்வந்து பேசுவது மெய்யே. (28)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பேசுவா னுதி தப்பிற் பிதற்றுமா மலனைச் சேர
வீசுவா ரீமா னுன்னே வெறியென்ற காலன் நீங்கி
நாசி வாய் காது கண்ணு நடுவில்வின் னிடையிற் சேர்ந்தால்
ஊசிவா யென்று வட்டத் துட்கருச் சமைந்த தன்றே. (29)

வட்டமோ வொளியோ தேனோ மறையதி லுதித்த வானோ
இட்டமோ சமான் ரூனோ விரவுமேல் வெளியுள் ளானோ
திட்டமோ ஆதம் தானோ திருக்குரு தத்தை தானோ
ஒட்டனோ வோடில் லானோ வுரைக்கயா னறித்தி லேனே (30)

அறிந்தது மொருவன் றானே யவனுட னம்மைக் கூட்டி
மறிந்தெழு மக்ரி பத்தின் வழிதனை யுணரும் போது
திருந்தவே யானும் பெண்ணுஞ் சேர்ந்தவ ரொன்ற தாக
வருந்தவே யென்னை யீன்று வளர்த்தவர்கள் மகிழ்ந்தவாறே. (31)

மகிழ்ந்தது மவனோ நாமோ வளர்த்திடு மாதத்தானோ
புகழ்ந்தது வேற மேலோன் பொருந்தின காலத் தன்னில்
உகந்தது மவனே தன்னி லொளியதில் லமைந்த தாலே
தொகைந்தது மவனே யன்றிச் சொல்லவே தில்லை நானே. (32)

வெண்பா.

வேலையிது வானுல் விளையாட்டுக் கெல்லாருறை
சோலைவானம் புவனஞ் சூட்சமன்றோ — சீலமுடன்
என்பீர்மு ஹம்ம திருபாத மேதுணையாத்
தன்பீர் கதியெனக்குத் தான்.

ஞானப்பால் முற்றுப்பெற்றது

ஹாமீம்.

பிஸ்மில்லாஹி

ஞானப்பூட்டு

கலிநிலைத்துறை.

அந்த நாமெமி லஹ்மதைத் துதிக்குமுன் னிறையோன்
விந்தை யாகிய வாமலி பானதை விருப்பிச்
சிந்தை யுற்றெழு மஹ்முதைப் படைத்தனன் செல்வம்
வந்தவா றதைக்கண் டேஞானப் பூட்டினில் வகுப்பாம். (1)

வேறு.

காசிருள் விலகிய ஹபீபிற சூல்திருத்தோனர்
சீர்பெறு மபூபக்க ருமறுது மானலி செல்வர்
நேரொளி வாகும்ஹ சனுசைனை நினைவினில் நினைந்துச்
சீர்புகழ் முகியித்தீன் சிந்தையில் வைத்துள்ளே புகழ்வாம் (2)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அந்த நாளு தித்த வேக வாதி சோதி நீதியே
உன்ற னோடி ரந்து கேட்பே னுண்மை ஞான வல்லபம்
சிந்தை யுட்டெ ளிந்த ஞானச் சிறும லுக்கர் செல்வன்யான்
வந்து ஞானப் பூட்டதின் வலிமை தாவென் வல்லவா. (3)

சந்தவிருத்தம்.

அருளும்படி பொருள்தத்தெனை யாளும்மிறை யோனே
அறுளும்படி யுனைத்தேடியே யழுதேன் சில காலம்
அருள்தந்தெனை யாளும்படி யாடுங்குழி கண்டேன்
பொருள்தத்தெனை யாளும்மிறை போதக்தரு வாயே. (4)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடிவாசிரியவிருத்தம்.

பூவினில் வாசம் பொருந்திய தலங்கள்
புகழொடு துதித்தெழும் பூட்டில்
நாவினின் மேலே யுதித்திடுங் குழிவை
நவின்றிட வுலகினி லிறையோன்
மாவினி லுதித்த குழவியின் குகையில்
மருவிய குழிவைப்பத் தஞ்சில்
தாவிய பிருதிக் குழியெனக் கிறையோன்
றலமது வறிந்திட வுரைத்தான். (5)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

ஏகமா மதிபோல் நின்றேயெழுந்திடும் வாசி தன்னைப்
போகமாங் குழியில் நின்று பொருந்திய பிருதி யப்பு
ஆகமே யமுத வாசற் குழியைம்பத் தஞ்சுங்காண
ஏகநா யகனு ரைத்தா னெழுத்தினை யருளாற் சொல்வேன் (6)

வேற்றொளிவெண்டுறை

வழியான பிரிவஞ்சு வடிவஞ்சு வகையஞ்சு வாயுவானதில்
தெளிவான சுற்றஞ்சு கழியஞ்சு தேயுவானதிற் றிறமதாய்

வெளியாக நின்றோடு மொளிவே யெனக்கன்று
வெகுஞான வெளிகண்டபின்
தெளிவான குழியைம்பத் தஞ்சினிற் பூரணத்
திரமாயெடுத்துரை செய்தார் (7)

அறுசீர்க்கழிநெடியாசிரியவிருத்தம்

கூறிய வாயு தன்னைக் குழி நூற்றி யைம்பத் தஞ்சும்
பேசிடும் ஞானங் கல்வி பிரித்திடும் வேத சாத்ரம்
தேசியாம் நன்னூல் நிகண்டக ராதி ஞானம்
வாசிமே லுறைந்து வாங்கும் வருமிறை யறிவு தானே (8)

மூலமாங் குழியிந் நின்ற மூலைகழி யறிய வேண்டிச்
சாலமாம் யோகம் ஞானஞ் சார்கலைக் கியானம் பாரில்
ஏலவே அலியில் நின்று மெழுந்திடும் லாமை நோக்கி
ஆலமே படைத்த துய்யோ னரும்பொரு ளெனக்கீந் தானே (9)

ஆசிரியவிருத்தம்

ஈந்தவுப தேசங்கண் டறைமொழி யுரைத்தபின்
னெழுந்திடுங் குழிய தனிலே
ஈந்தவிபு லாமுடனே மீமுமிக நூலுடனே
யிரைத்துவரு மக்கு ழியிலே
ஈந்தமஹ் மூதரொளி யிலங்குமக் குழியில்நின்
றிலாமலி பிரண்டு மிடையே
ஈந்தவிறை யீமென்ன வேயிருதயத்தடைத்து
யிருவாசற் பூட்டுரை செய்தான் (10)

கட்டளைக்கலித்துறை

பூட்டொன்று வாசற் புகழ்தரு வாயிறை பூரணத்தில்
தாட்டு மனக்கம்ப மாடிப்பின் னோதடு விதிதன்னைக்
2

கூட்டுங் குழிவஞ்ச பூட்டொன்று பூட்டக் குறிதருவாய்
எட்டி லடங்காப் பொருளே யெனதிரு கண்மணியே (11)

காரண மான குழியஞ்சு காபொரு ளாமுடனே
பூரண வாசக் குழியொரு மீமிற் புகழ்தருவாய்
பூரகத் ரேள குபதேசத் தத்தருள் புண்ணியத்தால்
காரண மாகிய பூட்டுரைப் பாயிறை கண்மணியே (12)

சீராய்க் குழியிற்சென் றேறிடும் வாசியைச் சிந்தைதன்னில்
நேரான தாக நிறுத்திவைத் தாயிறை நிச்சயமாய்
வாருண வாசி யமுதக் குழியொரு வாவுகொண்டே
காரான வக்குழி பூட்டிவிட் டேனிறை கண்மணியே (13)

அஞ்சான வாச லமுதக் குழிகண் டடைத்துவிட்டேன்
என்சா னுடலுக்கு வேகிய வாசியை யென்னிறையே
அஞ்சாமல் நின்றருள் பூரண மேயெற் கருள்புரிவாய்
என்சானுக் குள்நின் றருள்வா யெனதிரு கண்மணியே (14)

அஞ்சான பஞ்சமா பூதங்க ளஞ்சு மணிமணியே
என்சா னுடலுக்குள் தூணாக்கி விட்டது மென்னிறையோன்
நஞ்சா யிருந்த வினையை யகற்றவும் நாடிவந்தேன்
அஞ்சான பூரணங் கண்டடைத் திட்டனென் கண்மணியே (15)

விந்தைய தான குழியைம்பத் தஞ்சும் விளக்கொளிபோல்
என்றன் மனதி லெழுந்திடு வாசிகண் டேயருளால்
சொந்தம தான வடிமையென் றேயெனைச் சூழ்ந்திருக்கும்
என்றன் பளக்கண் திறந்தருள் வாயென்றன் கண்மணியே (16)

முத்த வமுதக் குழியச் சாத்துக்கு முன்னின்றெழுத்
தெத்தமக் கீந்தரு ளெம்மிறை யேயின் றெழுத்தறித்தறித்தால்
முத்த அறுஷ" குறுக கவனமிம் முன்றெழுத்தும்
உன்றன்முன் னின்றுறை வாய்ச்சமை வாகுமெய் கண்மணியே (17)

அக்குழி வாச மறிந்தே னிறையா லனுதினமும்
ஒக்கு மௌமலர்த் தேன்வாச மானதி லோதிடுவோர்
சிக்கு மெனச்சில பேரறி வார்மனச் சித்தையுளே
ஊக்கனே நீயெனக் கீந்தருள் வாயென்றன் கண்மணியே (18)

அஞ்சாமல் நின்றுள மைப்பூத மஞ்சு மறைமினிக்றே
ஒஞ்சாம லோடிய வாசியைக் கண்டுள முட்கலத்து
மிஞ்சாமல் நின்றவோர் மெய்வழி கண்டபின் மேலவன்றன்
எண்சாணுக் குள்ளுன் றெனைக்காத் தருளுமென் கண்மணியே. (19)

விருத்தம்.

தருணமிது கண்டு கருணையருள் கொண்டு
தயைகூர்ந்து விரைவாகவே
அருணவிழி கண்டு மருள்மனதி லுண்டு
மருவிற்றெளிந்த பொருளே
சரணமதுகண்டு சமையமிது வென்று
சற்குருவெனக் கருளுவாய்
கருணைமன மாகவெனைக் காக்குமிறை யேயுனைக்
கண்டுமனத்தேறி யிருந்தேன். (20)

பிறிவது மெழுந்தேயரு ளொளிவது திரண்டுவரு
பேசுமொளி வானகுழியில்
அறிவது மெழுந்தேயுரை தெளிவது முறைத்துநிறை
வருட்கமலமீதி லொளிலாய்க்
குறியுடனெழுத்துவருங் குவையுடனடைத்தகுழி
குணமது வறிந்துவரவே
அறிவது மெழுந்தமுத மடியறுக்கீந்தருளே
ளுதியிறையேயனேமனதில். (21)

பிரிவான குழிமூன்று பேரஞ்சு மூரஞ்சும்
பேசுமொழி யானகுழியில்
வரியான நூஹஞ்சு வழியஞ்சு கூஞ்சு
வகையான திற்றெளிந்து
தெளிவான மூமின்கள் திருமறை கண்டோதுவார்
திருஞானம் பெற்றோர்களே
அறிவான குழியோக மலிபுலா மீமென்று
மறிந்தோர்கள் சொல்லிவிடுவார் (22)

அருளொளிவே யுன்றன் திருளொளிவே தந்து
திருவருளெ முந்தபதியில்
இருளதை யறுத்து மனப்பொருள் புரிந்து
மருள்பூரண மானவிறையே

கருவதுமுதித்த மொழியுரு வெழுத்தவகை
    காரணம தானகுழியில்
பருவலய தானவயல்தேடிவரு வேனிமனது
    கூடியெனையாளென்னிறையே. (23)

அண்டபகி ரண்டமுத லாகாச மெய்ப்மூல
    மணிதடு பேருகுதியுங்
கண்டவழி யோகமும் ஞானமுங் கல்வியும்
    கருவிலுரு வானவழியும்
ஒன்றான பிரிதிவிக் குழிவாச மானது
    மூச்சிமலர் பச்சியெனவே
நன்றான பிரிதிவிக் குழிவந்து நின்றேனை
    நாட்டம்வைத்தருளுமிறையே. (24)

நீதின்னிட மொனிதான் நின்னிடமருவே
    கோனின்னிடமறியவே
வானின்னிட மிறையே தானின்னிட மலர்க
    னேதின்னிட மறியவே
யானின்னிடம் பிரிதே வின்னிடம் வாசி
    தானின்னிடம் மறியவே
தேனின்னிடம் வாயு தானின்னிட மறியக்
    கோனென்றனைக் கருளுவாயே. (25)

திட்டமுடன் வாயுதனி லெட்டுதான் கொன்றையுந்
    திறனுக வென்றருளுவாய்
வட்டமுடன் மூவேழு மூன்றுகழி யானதும்
    வழிகண்டு மோடிவருவாய்
திட்டமுட னுன்மனமு மென்மனமு மொன்றுய்த்
    திறனு கநின்றருளுவாய்
கட்டாண்மை செய்யாம லெட்டுதான் கொன்றையுங்
    காட்டியருள் பூட்டியருளே. (26)

சுழிகண் டெழுந்தகுழி யொளிகண்டு மனத்தேற
    முன்னமையருள் பெற்றவிறையே
தெளிவாக வுனைக்காண வழிகண்டு தேடுறேன்
    திருவருளுதித்த வொளியே

களிமதஞ் செய்துவாய் கீழ்மேலுந் தெரியாமல்
கம்பீர மானவகையோ
தெளிவான குழி நாற்றி யைம்பத்தி யைத்துந்
திட்டமாய்ச் செப்புமிறையே (27)

கலிவெண்பா

உன்னை யறியாம லுன்மன துங் காணாமல்
பின்னை மகிழ்வார் பெரியோனே—வன்னமதால்
தன்னைப் புகழ்வார் தலைவனென்றும் போதியார்
முன்னே யுதித்த மூலாகுழியாள்—மன்னவனே
உன்னைப் புகழ்ந்தேத்தி யுருக்கமுடன் றேடாமல்
பின்னைப் புகழ்ந்தேத்தும் பேர்கண்டாய்—என்னையே
இவ்வுலகி லேபடைத்தா யேகா வுனைப்புகழ்வேன்
தவ்வைபிதா வில்லாத தானவனே—முன்னம்
அறுவுருங் குருக மமைக்குமுன்னே நீபடைத்த
பிரியமுடன் மாராயந் தந்தருள்வாய்—உன்னைத்
துதித்தேன் சிலகாலந் துன்மாயை நீக்கி
இருக்க உதவிதந்தா யென்னிறையே—பதுக்கமுடன்
உண்மைப் புறுக்கானை யோதினே மென்றுசொல்லி
தன்மையுள்ள வல்லபத்தை நாடார்கள்—செம்மை
உருக்கமுட னுன்னை யுகந்தறியா மூடர்
சிறுக்கு நரகமதி சேர்வார்—மறுக்கமாய்
உருக்கமுடன் றேடி யுகந்துநின்று கேட்போர்
பெருக்குஞ் சுழிமுனையைப் பேசுவார்—தெறியுடனே
பேசுங்குழி நாற்றியைம்பத் தஞ்சும் தேடி தவருர்
வாசமெனச் சொல்வார் வலமறிந்தே—ஆசையாய்
பெண்மாத ரோடுதான் பேசியிருக் கும்போது
கண்ணு லழுதக் குழியொன்று—பின்னாலே
ஆசையுட னப்பா லழுதக் குழிகடந்தே
ஆஷிக் கெனுங்குழியுண் டானதுவே—பாசமறப்
பரிவாக நின்றகுழி பகரர்க ளிவ்வுலகில்
உருவாக நின்று மொளிவிறங்கும்—அறிவாக
வாசி யெழுந்து வலமாகச் சுற்றிவந்தே
ஓசை யிடதுபுற முட்புகுந்து—பேசமென
ஓசைக் குழியி லொளிவிறங்கிச் சுற்றிவந்தே

ஓசைக் குழிகள்ா டதிலிருக்கும்—வாசமாய்
ஓசையாய் நின்றே யுணவான விக்குழியும்
பாசமற நின்றிலங்கும் பார்வையால்—நேசமுடன்
மூளசக் குழியில் மூடுகியுட் சென்றுநின்றும்
ஏழாங் குழிகண்டே னென்னிறையே—தாளாமல்
அக்குழிக் கோர்மலக் கனியணியாய் நின்றுருவாய்
தர்க்கமிலாக் கெற்பமதிற் குள்வளர்த்தா—ரெக்குமென
ஏகா வுனைப்புகழ்வே னிவ்வுலகி லேபடைத்த
வாகான பூட்டருள்வாய் வல்லவனே—நோகாமல்
தந்தா யெனக்குத் தலைமுறைகள் கேளாமல்
என்ற னிடத்தி லிருப்பவனே—சொந்தமுடன்
முந்த வொளிவு முதலோன் முஹிபித்தீனும்
என்ற னிடத்திருக்கு மென்னிறையே—சந்தமருள்
இந்தக் குழியிறையோன் லாமுமீம் தால்றேயும்
வத்தமத் ஷத்ஹப் சேமுமேழ்மலக்காக்—உன்றனால்
வெள்ளிதிங்கள் செவ்வாய் வேத்தன் புதனுகும்
வன்னல்முன் னுதித்தெழுந்த நான்மலக்கு – முடநுகையிற்
போந்தநாள் சிந்தைசனி ஞாயிறுவி யாழனென்றுந்
தான்றுதித்துச் சொன்னநாள் தான். (28)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

விளைத்திடுங் குழியே மூலே விபரம் நூற் றைம்பத் தஞ்சும்
உளைந்திடு முள்ளம் நோக்கி யுன்னையான் றேடும் போதில்
அளைந்தவக் குழியை நோக்கி யழுதுன்னைத் தேடி வாடி
வளைந்திடும் வாலை நோக்கி வந்துயா னுன்னைக் கண்டேன் (29)

கண்டபின் னிறையே யென்றன் கவலைக ளெல்லாந் தீர்ந்தேன்
விண்டனன் ஞான யோகம் வெளிப்பொருள் நோக்கிக் கண்டேன்
தொண்டனைக் காக்கும் வல்லத் துறவுகோல் ஞானப் பூட்டும்
என்றனக் கீந்தி ரத்சித் திரங்கென தாசர் கோவே (30)

ஆதியே யமுத வாச மறிந்திட வுரைத்த போது
சோதியாம் பன்னீர் வாசஞ் சுழிமுனை தன்னிற் காணும்
நீதியா யாவிக் கென்றும் நின்றெழுங் குழியின் வாசம்
ஓதிடு மிறையே சீனி யுந்துமவ் வாசத் தானே (31)

அந்தநற் பிரிதி வியப்பு முறுங்குழி வாசஞ் சொல்வோம்
சிந்தைதபி லெழுந்த வாசி சிறந்திடும் பாலுந் தேனும்
வித்தையாய் வாயுந் தேயும் விரும்பிய குழியில் நின்றே
எந்தமக் கெழுந்த வாச மெருக்கலம் பூவாய் பிச்சி. (32)

ஆதி முன் னிருந்த வாச மணுகிய குழியின் வாசம்
சோதியா மம்பர் வாசஞ் சுழி முனை தன்னை நோக்கி
வேதியர்க் கதிபரான விரும்பிய மஹ்ரூ தாலும்
ஓதியே யுரைத்த வாச முறுங்குழி யேழுங் கண்டேன். (33)

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வரிவாக நின்று குதியான வழியே பரியோ டடங்கி வருவாய்
தெறியாக வுன்னை யறிவாக வெண்ணிச் சரியாக நின்று புகழ்வேன்
அறிவாக வுன்றன் மனமீதி லுள்ள வறிவைப் புகட்ட வருவாய்
விரிவாசி மீதிற் பரியேறி வந்து சிறியேனைக் காக்குமிறையே. (34)

வேறு.

பிணையுன்னிடந் துணையேபிறை பிணையாகி வருவோர்கள்
அணையென்றுமே ஞானக்குழி யறிவுக்கினி யேநான்
இணையொன்றி லடங்காத விறையோனே யெனைக்காத்துப்
பிணையேன் பிழைபொறுத்துப் பெலன்றருவா யிறையோனே. (35)

வேறு.

எந்தாயிறை யோனேயுந்தித் தலமா னதைவின்வாய்
எந்தங்குகை யுள்ளேயிருந் தெழுந்த துதியறிய
முந்தவொளி வானமஹ் மூநாா னவெழுத்தாம்
அந்தத்தொனி யாயிலாய அலிபா னதுலாமாம். (36)

அல்லும்பக லாக வகமகிழ்ந்தே னுனைத்துதித்தேன்
சொல்லுமறை யோர்ஞானச் சுருதி யறியாமல்
வெல்லுமிபு லீசைக்கண்டு வெருட்டார் மனப்பொருட்டால்
நல்குமிறை யோனேயுனை நாடிப் புகழ்ந்தேனே. (37)

புகழ்ந்தேனிறை பேய்ஞானப் பூட்டா லுனைத்துதித்தேன்
திகழ்ந்தசில பேர்களுனை தினையாம லேபுகழ்ந்தோர்
இகழ்ந்தே புணர்வழிந்தே யிறையேநின் பதிகாணர்
புகழ்ந்தேயறி ஞானக்குழி பூட்ட வருள்தந்தாய். (38)

கீர்த்தனை.

இராகம் - உசேனி, தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

இருபொழுது மொருநினைவா யிருக்குதேயென் யாது
ஏழையடி யேன்முகம்பார்த்திரங்கிடுமிப் போது.

அநுபல்லவி.

கருமுகினிழல் கவிதயிமிறகுல் மாயில்வரும்
ஹக்னருன்சேருமப்துல் காதிறு முஹியித்தீனே. (இருபொ)

சரணங்கள்.

சரியையொடு கிரியைவழி தானறிந்து சேரத்
தாண்டுபனி ரண்டுபரி தன்னிடமே சாரத்
துரியதுரி யாதீத யோகமதிற் கூடச்
சுடரொளிவு மெய்ஞ்ஞான கருவறிந்துள் ளாடப்
பருவமுட னொருநாளும் செயலறிந் தெந்நாளும்
பசுபதியுங் கடந்து துசுமனிலை யுந்தீரவேதான் (இருபொ)

கண்ணிலொளி வதுபோல கண்டுமனம் பூணக்
கமலமுக வடிவழகுக் குறுதிநிலை யூண
விண்ணிலொளிதோணவொரு சுடரொளிவைக்காண
விருப்பமுடன் வேதாந்தச் சுருதியடி காண
நுண்மையதா யுள்ளறையின் நின்ன மதுதெரிய
துருதாவின் செயலறியப் பகுதாது முஹியித்தீனே. (இருபொ)

மண்டலமுன் றுத்தவிர்த்து மாய்கைதவிர்த் தோட
வான்பொருளைக் கண்டிறைஞ்சி யல்லபத்தை நாட
அண்டர்பயில் மூவன்றவழி யகமதிற்கை கூட
ஆலமதெல் லாப்திரைந்த வருளறிந்துள் ளாட
வண்டணுகாத தாமரைச் சினிற விடமறிய
மைக்கடலுர் குன்னறையின் றைகன் நிருவுரைப்பேன். (இரு)

ஞானப்பூட்டு

முற்றுப்பெற்றது.

ஹாமீம்.
பிஸ்மில்லாஹி.

ஞானப்புகழ்ச்சி.

வெண்பா.

ஆருறுக் கப்பால் அணுவணுவாய் வந்துலகில்
வேருருமொப்பில்லா மேலோனே—வீருன
புகழ்ச்சிது ஆவடியேன் புகலுதற்கு நீமனதுள்
மகிழ்ச்சி தருவாயே மகிழ்ந்து. (1)

அஞ்சு மறியாமல் ஐபேருங் காணமல்
நெஞ்சுதனி லேயிருக்கும் நித்தனே—உன்செயல்கொண்
டோதும் புகழ்ச்சியைநா னுரைப்பதற்கு நீயெனக்குள்
போதந் தருவாயே புரிந்து. (2)

அற்பஜல மக்கினியால் அழியாமற் காவல்செய்து
கெற்பமதில் வைத்துருவாய்க் கிளர்ந்ததற்பின்—மெய்ப்புடனே
தாரணயி லாக்கியென்னைத் தான்வளர்த்துக் காத்தவொரு
காரணனே நீயிதற்குக் காப்பு. (3)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

முத்தொடு பவளம் பச்சை முதலொளி புவனுங் கூட்டிச்
சக்தியாய்ச் சிவனு மிந்தத் தாரணி தன்னி லாக்கிப்
பக்தியா யெனைவ ளர்த்த பரமனே யுனையான் பாட
இத்திசை யனைத்தும் போற்று மிறைவனே துணைச்செய் வாயே (4)

உதிரமோ டென்புந் தோலும் ரோமமும் தசைநரம்பும்
திதிவரி தாகி நின்ற சீவனுஞ் சிவனுங் கூட்டி
மதுரமோ டுருவா யென்னை வகுத்தவா வுனையான் பாட
விதுரமோ டெவரும் போற்றும் வேந்தனே துணைசெய் வாயே

ஞானப்புகழ்ச்சி.

கலிவிருத்தம்.

ஆலப்பதி னெண்ணுயிர முனைனுகம கிழ்ந்தே
மூலமறு நானெகொன் றினில் மோகந்தரு முதல்வா
காலன்வரு நேரம்கலி மாவென்றன் நாவில்
பாலன்தலே மேல்நின்றுயர் பாடந்தரு வாயே. (6)

ஆருமின பேரென்றுனே யறியாமலே நெஞ்சுள்
சேரும்புகழ் தேடும்படி தெரியுமிறை யேநீ
ஒருமுப தேசமொரு நாளுமென துள்ளம்
பாரில்மற வாமலுயர் பாடந்தரு வாயே (7)

கலித்துறை.

செய்காலும் வன்னியுந் தானுமொன் றுய்நம்மைச் செய்திடுநாள்
மெய்யாக வேதுங் கொடுவந்த தில்லை வினை துலைந்தால்
பொய்யாம லேதுங் கொடுபோவ தில்லையென் றெண்ணிகைறு
ஈயாத லுத்தரை யும்படைத் தாயெம் மிறையவனே. (8)

ஐயா வெழுந்திடு முன்னு ருதித்ததென் றுய்ந்துளத்தில்
மெய்யாக நோக்கி வணங்காத பாவிகள் வெந்நரகில்
பொய்யாம லேகுவ ரென்றே புவிக்குள் பசித்தவர்க்கொன்
றியாத லுத்தரை யும்படைத் தாயெம் மிறையவனே. (9)

கணங்காத தந்தைக்கு முன்பிறந் துந்திக் கமலமதில்
புணங்காம லந்தித்த தேதென்று நோக்கிப் புகழ்ந்துதொழ
இணங்கா நரகுக் கிரையாவ ரென்றுள்ளத் தெண்ணியுன்னே
வணங்காத லுத்தரை யும்படைத் தாயெம் மிறையவனே. (10)

ந்தக் கிருபை பெருகிமுத் தான முஹம்மதைநீ
தக் கிருபைசெய் திங்களழைத் தாயிறை நீயெனவும்

ஞானப்புகழ்ச்சி.

வந்தக் குருவிடஞ் சேராம லுன்னை வணங்குவதற்கோ
இந்த வுலுத்தரை யும்படைத் தாயெம் மிறையவனே, (11)

பொல்லா தவனுண்மை சொல்லா தவனையும் புலன்கள் தம்மை
வெல்லா தவன்றவம் வேண்டா தவன்மெய் யடியவர்பின்
செல்லா தவன்சிந்தை செய்யா தவனின் றிருவடிக்கன்
பில்லானை யேதுக்கும் நீபடைத் தாயெம் மிறையவனே. (12)

கல்லாப் பிழையுங் கருதாப் பிழையுங் கசிந்துநினை
நில்லாப் பிழையும் நினையாப் பிழையும் நேர்ந் தஞ்சிலொன்றைச்
சொல்லாப் பிழையுந் துதியாப் பிழையுந் தொழாப்பிழையும்
எல்லாப் பிழையும்நீ தான்பொறுப் பாயெம் மிறைடவனே. (13)

ஆண்பிள்ளைச் சிங்கம் முஹம்மது வாம்அவ ரன்றிமற்றோர்
வீண்பிள்ளை யாரும் வெறும்பிள்ளை யாம்வெற்றி மேற்பிள்ளையாம்
ஓம்பிள்ளை யென்றதுக் குள்ளேயு லாவுமுல் லாசப்பிள்ளை.
பதார்ந் துன்னை நோக்கிக் கமலத்துள் ளேதெரி சிப்பவர்க்கே. (14)

ஆண்பிள்ளை ஆல நபிபிள்ளை ஆதி யருள்பெருகும்
தேன்பிள்ளை யூறுஞ் சிவப்பிள்ளை யாதி தெரிசித்திடும்
வான்பிள்ளை முத்து மிகுராஜுப் பிள்ளை மனதுக்குள்ளே
கோன்பிள்ளை யார்க்குங் குருப்பிள்ளை யான முஹம்மதுவே

வெண்பா.

ஆதியும ஞதியாய் அஹ்மதுமு ஹம்மதுவாய்ச்
சோதியா யேக சுபசொருபாய்—நீதியாய்
இப்புவியில் வந்துயிர்க ளெல்லார்க்குந் தாபரமாய்
நிர்பவரை நெஞ்சே நினை.

ஞானப்புகழ்ச்சி.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அவ்வ லஹூதாக நின்றமரம்
ஆகி றஹூமதாய்ப் பூத்துப்பூத்து
வவ்வற் கொடியாகப் படர்ந்து காய்த்துப்
பகுது அஹூதாகக் காலியாமே

சொல்லத் தகுமல்ல இப்பொருளைச்
சுருட்டி மறைக்கிறேன் ஷறகுக்காக
எல்லை யறிந்துன்னை வணங்கவல்லார்க்
கிரங்கி யிருப்போனே துணைசெய்வாயே.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

மதுமஸ் தருந்தினவர் மனமொத் திசைந்துபல
மருள்பெற்று வந்த வர்கள்போல்
அதமத்தி லுற்றவர்க ளதைவிட்டு நற்பதவி
யறிவுற்று நம்பி வரவே

உருவற்ற தைக்கமல மதிலுற்ற வர்க்குமன
தருளுற் றெடுத்துறை செய்யக்
குருபுத் திரர்க்கரிய குணமுற் றெனக்கருளுங்
குறையற்று நின்ற பொருளே. (18)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பேச்சைச் சிறந்துள்ளான் றிருத்தூதரும்
பிரிய முறுந்தோழர் நால்வரையும்
ஆச்சாச் செனுமென்றன் மனதுள்வைத்து
அசனே டுசைனையன் பாலுகந்து
பூச்சைச் சிறந்ததோர் சொற்பனுவற்
புன்சொல் தொடுப்பேனே கேட்டுநல்லோர்

ஞானப்புகழ்ச்சி.

சிச்சீ யெனத்துப்பிச் சினக்கவென்றும்
சிறியே னம்மாதியைப் புகழ்ச்சிசெய்தேன்
சூழ்ச்சி யறிந்தோர்க ளடியோன் சொன்ன
சொல்லிற் பிழைதீர்த்துக் கொள்வாரென்றே. (19)

சொரியு மிறையவன் கிருபைகளுந்
துதியும் பெறுஞ்சிறு மலுக்கர்பாலன்
தெரிய திருகண்ணு மிழந்தபீர்மு
ஹம்ம தெனப்பேராய்த் தெளிந்தோன் றுனும்

பெரியோன் றனைப்பாடிப் புகழ்ச்சிசெய்தேன்
பிழையுண் டெனவுந்தா னறிந்தவர்கள்
உரியோன் றனக்காகப் பிழைகள்தீர்த்தே
உலகிற் றிறமாக்கிக் கொள்வாரென்றே. (20)

விருத்தம்

இறைவா நின்னே டடியேன்புகழ்ந் திரந்தேத்திட இதனைத்
தறைமீதினி லெவராகிலுந் தர்க்கம் பறை யாமற்
குறைகாணிலும் பிழைதீர்த்திதைக் கொண்டாடுவர்க் கென்றும்
அறமேவிய கிருபைசொரிந் தருள்தாஎன திறையே. (21)

முதல்வா நின்னே டடியேன்முடு கியநாளிரந் தேத்தி
மதமேபெறும் புகழ்ச்சிதனை மகிழ்ந்தேன்புவி மீதே
இதமோடிறை நின்னேடெவ ரிரந்தோரவ ரெனக்கும்
விதநாவில்வந் துறுநன்மைகள் தருவாயுயர் வேந்தே. (22)

வெண்பா.

தென்காசி நாடு சிறுமலுக்க ரென்னுமவர்
தன்பால னிக்கதையைச் சாற்றினன்—வெங்காயம்

ஞானப்புகழ்ச்சி.

பாரிலெனைப்படைத்தெனக்குப்
பழுதுவினைவராமற்பாதுகாத்துக்
காரநினைவுதிருநாமமிறைறஹபீபெனது
கமலமதிற்கனவுகாட்டில்
வீறுமுபதேசமெனக்குரைத்ததினால்
உளமகிழ்ந்துயர்மெய்ஞ்ஞானப்
பீருமுஹம்மதெனுமரியபேருடைய
பைதலிறையைப்புகலக்கேண்மோ.

கலித்துறை.

ஆதம்தமைப்படைத் தெம்மையாள் கின்ற அல் லாவினிடம்
மாதம் வணங்கப் பணிநெஞ்ச மேபர மாநந்தமாய்
நாத ஞெளியோ டொளிவா யிலங்கிடு நாயகனே
நீதந் தரும்பொரு ளென்றேசை நித்தம் நிறைநெஞ்சமே. (28)

ஆதம் பெறுமக்க ளெல்லா ரிலுநம்மை யன்புகொண்டே
வேத நபியிற சூலுமத் தாக்கும் வெகுநன் றிக்குப்
பாதங்கள் மேலுஞ் சிரங்கீழு மாய்ப்பத்து நூறுயிரமாண்
டோதித் தவஞ்செய்தா லும்போதா தாமன் றுகந்ததர்க்கே.(29)

நல்லார் புகழும் நபினூர் முஹம்மதை நம்பிநித்தம்
சொல்லா லுவந்து துதிமன மேதுனி யாவிலுள்ள
எல்லா முடம்புக் கிதமாம் விழிக்கிருட் டாமிறந்தால்
அல்லா றுணேயொழிந் தல்லாம வின்றென் றறிநெஞ்சமே. (30)

ஞானப்புகழ்ச்சி.

சுக்கோ சிவனிருப்பன் சோணிதமோ வல்லவிஞ்சி
ஹுக்கோவென் றுள்ளறிந்தக் கால். (23)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆதி யொருவனை மறந்துலகில்
அனேகம் பிழைகள்செய் திறந்தாலங்கண்
நீதி பெறுமுயிர் தனையோவிண்ணோர்
நெறிசே ருடலையோ கேட்பார்பின்னே
சோதி யருட்படி நரகிவிட்டுச்
சுடும்போ படுந்துய ரவனோநாமோ
ஓதி யுணர்ந்தோர்களடியேன்சொன்ன
வுண்மை யறிந்துரை சாற்றுவீரே. (24)

விருத்தம்.

சிறுமலுக்கர்சிகரமெய்த்தருள் செல்வனிருகண்ணற்றவன்
பிறகுநட்பொடுதருவெனக்கிடுபேர்பீர்முஹம்மதன்
ஷறகில்மிக்குளநிலைமைகற்றுயர்சகலசற்குருபுததிரன்
மறகவைத்தன மனதிலுற்றுயர்வளநினைந்துரைபாடுவான். (25)

வேறு

பாரிலுயிரனைத்துமிறைக்கடிமை
பயகாம்பரெங்கும்படைத்த
ஆதிக்காருலகில் திருத்தூதரல்லால்
இறைதோழனோ சொல்லடிமைதானோ
ஏதுமிலிதிருவுளமதின்னதெனத்
தெரியாதென்றிரங்கிநாளும்
பீருமுஹம்மதெனுமுரைபேருடைய
பைதலிறையைப்புகல்வன்கேண்மோ. (27)

ஞானப்புகழ்ச்சி.

வெண்பா.

ஆதார மாகவெங்கும் மானவனே யானுமுன் றன்
பாதார விந்தம் பணியாமல் — ஏராத
வன்பிழைகள் செய்தடியேன் வந்தேமன் னன்றிருமுன்
என்பிழையை நீ பொறுப்பா யே. (31)

விருத்தம்.

வன்னமின்னபடி யென்றுகண்டொருவ
ராலுநின்வடி வறிந்திலார்
மின்னுமென்னுளிரு கண்ணிலுன்ஒளி
விளங்கநின் றருளும் வேந்தனே
பின்னுமென்னுளிருந் துன்னுமுன்னுணருப்
பிறவிபேதகமி லானேயான்
முன்னுமுன்னைமறந் தென்னவன் பிழைசெய்
தாலும்பொறுவல்ல வாதியே (32)

வெண்பா.

அல்லா வொருவனென்று முஹ்மதவன் றூதரென்றும்
சொல்லா லுவந்து தொழுதிரந்தால் — நல்லாரு
மண்ணிலழி யாதே மறுமைக்கிறை தாரபலன்
எண்ணிமுடி யாதே யிவர்க்கு. (33)

அல்லா திருநோக் கரியபல வாழ்வுகளும்
வல்லான் பொருட்டாலே வந்தணுகும் — எல்லாம்
நலங்கா திலங்குமொரு நாயகனை நம்முட்
கலங்காம லேநினைத்தக் கால், (34)

விருத்தம்.

அந்தமேதுமணு காதெழுந் துனடி
யார்க்கிரங்குதவியன்பனே
வந்துயான்மனதுநொந்துளேடுபல
வரிசைகேட்டிரந்துபோற்றுவேன்
எந்தவாக்கிலுமே மென்து வாவதனே
யிரங்கி நீகபூல்செய் தேத்தியே
சிந்திடாதபொலி வுப்பெளக்குன்தற
ஜாத்துந் தந்தருளென் செய்வனே. (35)

அன்னைகெற்பமதி லென்னை யற்பஜல
மாக வைத்துருவ தாக்கியே
என்னைமெய்ப்பொடுயிர் தன்னை விட்டுணவ
தீந்து புவியினில்வ ருத்திநீ
முன்னைநட் பொடெனையே வளர்த்துதவு
முதல்வாவெனது வறுமையால்
உன்னைநித்தலுமேயுன்னிக் கேட்பளதுக்
குதவி தாவெங்க ளொருவனே. (36)

வேறு.

வஞ்சகமற்ற மறைப்பொருளே மனுவார்க்கு மருந்தினையே
நெஞ்சினகத்துள் இருந்துலகெங்கும் நிறைந்தொளி வானவனே
தஞ்சமதற்றடி யேன்மனம்நொந்து தயங்கிநின் றேடிரப்பேன்
பஞ்சமகற்றநின் வானவரோடு பகர்ந்திடென் பார்த்திபனே. (37)
ஆதியுனக்கினை அற்றவனே யழிவற்றுல காள்பவனே
நீதிசொடெத்திசையும் படைத்தஞ்சிக் நினைத்திடு மூட்பொருளே
வேதியர்நட்பி லிருப்பவனே வெளியோடுய குத்தமனே
சோதியேதிறே டிரப்பேனதற்குத் துணைச்செய்யொ றுத் தமனே (38)

வேறு.

சுகமுறும் பேயோ டலிபுசென்றெரு சுழிபெறிந்துயர்துளிசொடே
அகமுறும் கடலதில் வலப்புரி தனிலடைத்தெருதாளமாய்
அஹ்மதின்னிரு பதமெனன்புற மனமகிழ்ந்துன்றே டிரந்தனுள்
முலகமலர்த்தெனை முடுகிவந்துயர் முறை மைந்தருள் முதல்வனே.
எனையுவந்தருள் கமலமென்றதி னிசையநின்றிடு மிறைவனே
வினைகள்வந்தெள திருதயந்தனில் விளைவிம்புசெய் யாமலே

புனைவிகந்ரான் நிரைவிலுந்துயர் புகுதவென்றுன தடிமையான்
உனைபுவந்தேனோ டிரந்ததற்கு னுதவிதந்தரு ளொருவனே.

வேறு

இறைவாவுனக்கு நிகராரெவர்க்கு மினிதாயெழுந்த முதல்வா
மறையாதனைத்து மனமீதிலுற்ற வடிவேசலித்து னடியேன்
அறவேமெலிந்து முனையான்மறந்து மலைந்தேனுவந்து னருளால்
குறையாதசெல்வத்தருவாய்நீயென்றுங்குறையேதுமற்றபொருளே
மறைதாலனைமத்து வருநாள்மனித்தர் மனமீதெழுந்த பொருளே
முறையோடெவர்க்கு முயர்வாழ்வளித்தமுதல்வாபுவிக்குளடியேன்
சிறைமீதிடைந்து தெளியாதிகழ்ந்து திரிந்தேனெனக்கு னருளால்
தறைமீதுசெல்வந் தவறுதவாழ்வுந் தருவாய்நிறைந்த பொருளே.

அடைக்கலம் :

கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தொழுதுபலமி டையிலடி யேனின்னோ டிரந்தேன்
துக்கமத கற்றியருள் துய்யபெரி யோனே
எழுதரிய வடிவுடைய சொருபமதுன் னோனே
எங்களுடைச் சங்கடமு நிந்தபெரி யோனே
முழுதுமன துனைநினைவு தருநல்லிறை யேயான்
முடுகிநின்னோ டிரந்ததற்த னுதவியருள் வாயே
பழுதுபல வினைகளொரு நாளும்வா ராமல்
படைத்தோனே யானுன் னடைக்கலம் தானேன். (43)

ஆதமுத லானதுமுன் னுதமெழுந் தீனே
யண்டருல கெண்டிசையுந் தொண்டர்புகழ் வோனே
வேதமொரு நாலுமுரை பேசுமிறை யோனே
மிக்கபனி தர்க்குரிய நட்புடைய கோனே
போதமறி யாதசிறி யேனின்னோ டிரந்தேன்
புண்ணியனே நின்னுதவி நண்ணியருள் வாயே
தோதகம தானகவரென் னேடுபகையாமல்
துய்யோனே யானுன் அடைக்கலம் தானேன் (44)

ஆதமுத லாமுயிர மைத்தபெரி யோனே
அப்புவி யடங்கலும் வணங்கவுரி யோனே
நீதமடி யார்புகழி லாசைகொளுந் தீனே
நின்பேர்முத லாருமறியாதபெரி யோனே

பேதமதி லாதுறவு தானுதவு கோனே
பெருத்தகிளை யைப்பொருளை யெனக்கருளு வாயே
நாதமெழு புவியோரென் றேநிபகை யாமல்
நாயனே யானுன் னடைக்கலம தானேன் (45)

மாறாய மானமற் றூழைதயொளிக் கடலில்
வலம்புரியி லமைத்தொருமுக் தாகவளர்த் தோனே
ஆசாய மிலங்குமுல கெங்குமுளை யல்லால்
ஆதிவே றில்லாத பெரியோனே யடியேன்
சீதேவி யானபலன் கேட்டுன்றோ டிரப்பேன்
சீமானே நீயதற்கு னுதவியருள் வாயே
மூதேவி யாருமெனை முடுகாம லடியேன்
முதலோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (46)

அல்லாகு வில்லாஹி யாதியா னவனே
ஆராரு மணுகாத தீதாறுள் ளோனே
வல்லானே யெல்லாம் வணங்கவுரி யோனே
மாறுத சோதிவடி வானபெரி யோனே
வில்லாஹி யென்றன்பி ரானேவல் லோனே
இறையோனே நீயெனக்கு னுதவியருள் வாயே
பொல்லாத குமரெனை வெல்லாம லடியேன்
புண்ணியனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (47)

ஆதிமுத லாஷிகெழுந் தலைபுகழுங் கோனே
ஆழியதில் நீளவிபோ டசைகொளு வோனே
சாதிபல பேதகம தாகவகுத் தீனே
தாமரையு னாடுமொளி தாக்குமிறை யோனே
வேதியர்க ளாருமறி யாதபொருளேயான்
விரும்பி நின்றோ டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
நீதியறி யாதவரென் றேநிபகை யாமல்
நித்தனே யானுன் னடைக்கலம் தானேன், (48)

நபியாத மக்களுனை நவில்வாவரிக் கரிய
நல்வுகதி வாழ்வுலகில் நல்குமிறை யோனே
சபியாத முல்லாஹ்தம் மோடரிய ஹவ்வா
தழுவுமதை விலகிமறு சுகமருளு மதுபோல்

புவியோர்க ளெஞ்சுதினம் வெருவித்திடுக் கிடவே
புண்ணியனே யுன்னுதவி நண்ணியருள் வாயே
விவிதா யெழுந்துவினை பகராம லடியேன்
வேந்தனே யானுன் னடைக்கலம தானேன் (49)

ஞானமதுன் னோர்பலரும் நாடுமிறை நீயே
நாட்டமறிந் தேதலவு கூட்டுவது நீயே
வானவரெல் லாரும்புகழ்ந் தேத்துமிறை நீயே
வையக மடங்கலு நிறைந்தவனு நீயே
தீனவர்கள் நாவில்நட மாடுமிறை யோனே
தேடியுன்னை டாந்கதற்கு னுதவியருள் வாயே
ஈனர்சில ரென்னைமிக விடுசெய் யாமல்
ஏகனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (50)

முடியுல கெங்குமொளி முங்குமிறை நீயே
முண்டக மலர்ந்ததி லெழுந்தபொருள் நீயே
வாடியொரு சங்குமுத லெங்குமிறை நீயே
வந்துநிலை கொண்டுனது தம்பமொடு நெஞ்சில்
நாடினது நாளுநழு வாமல்வந் திடவே
நாயனே நீயுதவி நல்கியருள் வாயே
தேடினதெப் பொழுதுமோர் தீங்கும்வா ராமல்
சீமானே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (51)

அஞ்சிலொரு பஞ்சமிய மைத்தவனு நீயே
அங்கமொரு பங்கிலொளி தங்குமிறை நீயே
நெஞ்சிலுறு வஞ்சகம் நிருத்தினவ னீயே
நின்பதமெ னன்புற நினைப்பவனு நீயே
உன்செயல் கொடுந்தியி லுதித்துவளர் கோவே
உண்மைகொ டெனக்குதவி நண்ணியருள் வாயே
தஞ்சமறி யாதவரென் னோடுபகை யாமல்
தானவனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (52)

அஞ்சுமுயர் தஞ்சமொடு நெஞ்சறிவு நீயே
அகரமுத லுயிரெவையும் வணங்குமிறை நீயே
நஞ்சிலமு தஞ்சியுயிர் நம்புமிறை நீயே
நகரமதி லுருவரும் நாயகனும் நீயே

என்செயல்கோ டஞ்சுடரை மிஞ்சமிறை நீயே
மிரங்கியுன்னோ டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
வஞ்சகரென் னோடுபல மாறுபே சாமல்
வல்லோனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (53)

புவியிலுயி ரனைத்துப்புகழ்ந் திடுமிறைவ னீயே
பூதங்களைந் துறையவரு புண்ணியனு நீயே
செவிபொடெழுந் துரைபலது கேட்பவனு நீயே
சிவனகுணன் றொழுகைக் குரியவனு நீயே
நபிகள்பல ரிறைஞ்சவரு தாயகனு நீயே
நாட்டமறிந் தெனக்குதவி நல்கியருள்வாயே
ஹபீபையறி யாதவரென் னோடுபகை யாமல்
ஹக்கனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (54)

அந்தரநி றைந்தெனது சிந்தையிலு நீயே
அன்புகொடெ வர்க்குமொரு தஞ்சமுறு நீயே
மந்திரமொ டந்ததிலே தந்தவனு நீயே
வந்துதவி தந்தெனைவ ளர்ப்பவனு நீயே
தந்திரமோ டெங்கள்பல முந்திறமு நீயே
தம்பமொடெ னக்குதவி தந்தருளு வாயே
சுத்தாபு விக்குளொரு தீங்குவா ராமல்
துய்யனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (55)

தந்தையிலி தாரமிலி தானவனு நீயே
தன்மைகொடெ வர்க்குமொரு தாபரமுநீயே
மைந்தரிலி யன்னையிலி மன்னவனு நீயே
மண்ணிலடி யார்க்கிரணம் வழங்குவது நீயே
சிந்தைதனி லிடறுதனைத் தீர்த்தருள்வை நீயே
தேட்டமறிந் தெனக்குதவி செய்பவனு நீயே
அந்தமிலி நீயெனக்கோ ரிழிவுவா ராமல்
ஆதியே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (56)

தன்னையன்றித் தனக்குநிகர் தானிலியு நீயே
தன்மைகொடெ னக்குணவு தருபவனு நீயே
உன்னையறிந் துணருமவர்க் குறும்பொருளு நீயே
உத்தியிலெ முந்தெனது புத்தியிலு நீயே

பின்னையென வெறுக்குமவர் பேதலித் திடவே
பெரியோனே நீயெனக்கு னுதவியருள் வாயே
யென்னையடுத் தோர்க்கோ ரிழிவுவா ராமல்
ஏகனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (57)

என்னைமனு வென்றுலகில் விண்டவனு நீயே
யென்னிளைவ டங்கலும றிந்தவனு நீயே
பின்னையிடை தந்துதவி ளிப்பவனு நீயே
பேசமிடி நாசமத றுப்பவனு நீயே
மன்னையுனை யன்றியிறை மற்றொருவ ரற்ற
வல்லோனே யெனக்கு னுதவியருள் வாயே
உன்னைநினை வற்றவரென் னோடுபகை யாமல்
உத்தமனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (58)

அடியருடன் நின்றடிமை கொள்பவனு நீயே
அனுதினமு முனைநினைவு தருபவனு நீயே
கடியவர்கள் குடிகள்பொடி படவருள்வை நீயே
கலக்கமறுத் தெனக்குதவி செய்தருளு வாயே
படியிலடி யேன்வினைப்பற் றறுப்பவனு நீயே
பாவங்கள் பலவிடறு தீர்ப்பவனு நீயே
கொடியவர்கள் முடுகிவினை செய்யாம லடியேன்
கோமானே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (59)

ஜின்னும்வெகு சீவனுறு தேவுகளு நீயே
செங்கமல மங்கொளிது லங்குவது நீயே
சொன்னமதி லுன்னிறமி லங்குவது நீயே
துன்பமோ டெங்குமொரு தூயவனு நீயே
வன்னநிற மொன்றுமனு காதவடி யேயான்
வருந்திநின்னெ டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
பின்னுமுள தடியவரென் னோடுபகை யாமல்
பெரியோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (60)

மனித்தர்தவ மினைத்திலும்வந் திருப்பவனு நீயே
மனத்திலிருந் தனைத்துமறிந் துணர்பவனு நீயே
தனித்தவர்கள் நினைந்தபலன் தனக்குதவு நீயே
தவக்கலென்றன் மனக்கவலை தவிர்ப்பவனும் நீயே

அனைத்து மறிந் தெனக்கிரண மருளுமிறை நீயே
அடியனின்றே டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
இனத்திலுன்னோ ரனைத்துமோ ரிழிவும்வா ராமல்
ஏகனே யானுன் அடைக்கலம தானேன். (61)

மற்றுநிக றற்றுலகி லெத்திசையு நீயே
மார்க்கமதை யார்க்கும்பகு வாக்கினவ னீயே
பத்தியொடு முப்பதினி ருப்பவனு நீயே
பக்கம்பதி னுவில்லரு முட்பொருளு நீயே
சற்றுங்கெதி யற்றவர்க்கு முற்றதுணை நீயே
தயங்கிநின்றே டிரந்ததற்கு னுதவியருள்வாயே
முற்று நினை வற்றவரென் றேடுபகை யாமல்
முதலோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (62)

எனைத்திரும னத்தினில் நினைப்பவனு நீயே
யெனக்குளம னத்திரம தத்தனையு நீயே
அனைத்திலும் லமைப்புறவி ருப்பவனு நீயே
அமைத்ததைநி மைக்குமுன ழிப்பவனு நீயே
உனைத்தினதி னைத்துன்றே டிரப்பனிறை யோனே
உள்ளமறிந் தெனக்குதவி யுற்றருளு வாயே
சினத்தெனைவி கழ்த்திட வுளக்கழக தல்ல
சீமானே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (63)

அகுணனுடு பலவுமமை செய்தவனு நீயே
அளவுநிலை நிறைந்தவொரு பெரியவனு நீயே
வருணனுடல் பதறியுயிர் வரவருள்வை நீயே
மறதிமதி மயக்கமொரு வடிவிலியு நீயே
சரணனிலை யெவருமறி யாதபொரு ளேயான்
தயங்கிநின்றே டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
இரணப்பொலி வுறகுமத் திகலாம லடியேன்
இறையோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (64)

உலகிலுயிர்க் கிரணமளித் துதவுதுணை நீயே
உவகைபல வூணுறக்க மேதுமிலி நீயே
இலவ்ஹிலொரு வெழுத்துண்ட தற்கிரங்கு இறை நீயே
இருதயத்தி லெழுதியதி லிருப்பவனு நீயே

பலனுமிந்தப் பதவிதந் தருளுமிறை யோனே
பாதவித்தங் கிரந்ததற்கு ளுதவியருள் வாயே
விலகும்பல வினைகளனை யணுகாம லடியேன்
மேலோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (65)

அருபசொரு பத்தெவையு மான்பவனு நீயே
அடியவர்க் குதவிபல னருள்பவனு நீயே
உருவவுல கெண்டிசையு முடைவனு நீயே
உருதிநிலை குறையாத பெரியவனு நீயே
இரவுபக லற்றிடத் தியங்குமிறை யோனே
யெளிமையறிந் தெனக்குதவி யீந்தருளு வாயே
மருவுமொரு பத்தியழிந் தகலாமலடி யேன்
வல்லோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (65)

அன்னையிலி யத்தனிலி யாருமிலி நீயே
அழிவுபல காலமனு காதவனு நீயே
முன்னையுரு வற்றெளிமு ழங்குமிறை நீயே
முச்சுடரி லச்சமற நிற்பவனு நீயே
மன்னையொரு முத்தினில்வ குத்தபெரி யோனே
வருத்தமறிந் தெனக்குதவி செய்தருளு வாயே
உன்னையென்ம னத்தினிலு நித்ததக லாமல்
உடையோனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (67)

அரியவர்கள் மனதில்வந் துறைபவனு நீயே
ஆரிருன திலினதென வுணர்பவனு நீயே
திரைபலதுண் டதிலொரொளி தெரிபவனு நீயே
ஜின்னிறம் பதனைத்திரித் தறிபவனு நீயே
உருவினதென் றெவருமுனை யறிவிலியே யடியேன்
உன்றெடிரங்கி யிரந்ததற்கு ளுதவியருள் வாயே
ஒருவர்வந்தெ னக்கிழிவு பகராம லடியேன்
உடை யோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (68)

துவக்கமுடி வற்றவொரு துய்பவனு நீயே
தூதுபல துக்கமொரு துணையிலியும் நீயே
உவர்க்கடல தற்குனோரொ ளிக்குளொளி நீயே
ஒடுக்கநல் லுயிர்ப்புடனி ருப்பவனு நீயே

எவர்க்குமு னிருக்குமோ ரெழுத்தறியு நீயே
யெனக்குறகு மத்துதவி செய்பவனு நீயே
தவக்கலி லிருப்பவர் தமக்குதவு கோவே
தவக்கமத கற்றுன் னடைக்கலம தானேன். (69)

கானுமெழு காடுமுயர் கானகமு நீயே
காசினியும் வானுலகுங் கடல்மலையு நீயே
தானமொரு சொர்க்கமெரி நரகமொடு நீயே
தக்கவுல குக்குநல் லுயிர்க்குமிறை நீயே
பானுவெயில் பகல்நிலவு அறுஷுகுறு செலையும்
படைத்தோனே யுன்ற னுதவியருள் வாயே
ஈனமொரு தானுமணு காமலடி யேனும்
இறையோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (70)

அலைகடலு மம்புவியு மழகுசெறி வானும்
அனிலமொடு கனலுடுவ மைத்தவனு நீயே
இலெளஹுகல மறுஷுகுறு செரிநரகு சொர்க்கம்
இரவிமதி ரெழுமதிய மைத்தவனு நீயே
மலைகளொடு நவமணியு மற்றமுள யாவும்
வகுத்தோனே நீயெனக் குதவியருள் வாயே
உலகில் வரும் வினைகளெனை யணுகாம லடியேன்
உடையோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (71)

கெற்பமதி லற்பஜல மிற்றெழுகு நீரைக்
கீர்த்திகொடு சீர்த்துவம தாக்கினவனீயே
ஒப்பரவோ டிந்தவுல கிற்பிறக வைத்தே
உன்மைகொடெ னெக்குதவி தருபவனு நீயே
செப்பமுட னெத்திசையு மேவசம தாகச்
சீமானே நீயெனக் குதவியருள்வாயே
எப்பொழுது மிக்கமிடை சற்றுமணு காமல்
ஏகனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (72)

அல்லுமெழு பகலுமுரை சொல்லுமிறை நீயே
அம்பரமு மம்புவியு தம்புமிறை நீயே
வல்லபமொ டெங்குமொளி தங்குமிறை நீயே
வன்பிழைபொ றுத்துலகில் வந்துதவு நீயே

கல்புதனில் வாழும்ஹறு பேழதனில் நீயே
கலக்கமறிந் தெனக்குதவி செய்தருளு வாயே
தொல்லுலகில் வல்வினைகள் தொடராம லடியேன்
துய்யோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (73)

அப்பிலுறு மற்பஜல மத்துளிகொ டென்னை
அன்னையுத ரத்திலுரு வாக்கினவ னீயே
தப்பறவெ னைப்புவியில் வைத்தறிவ னித்துத்
தர்க்கமற மிக்கமிடை தீர்ப்பவனு நீயே
ஒப்புவமை யற்றவொரு பெரியோனே யடிய
னுற்றுள்ளே டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
எப்பொழுது மிக்கமிடை சற்றுமணு காமல்
இறையோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (74)

புகழும்பல புகழ்ச்சியதற் குரியவனு நீயே
புவியில்வரு முயர்கனதி லொளிபரவு நீயே
குவளையுறு கமலமதி லுறைபவனு நீயே
குறைகளொரு பழுதுபல குற்றமிலி நீயே
இகலிபுள லனலுமதி லுயர்பவனு நீயே
யென்றினினை யின்படி தருபவனு நீயே
அகிழில்விழும் வினைகளெனை யணுகாம லடியேன்
அல்லாவே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (75)

அல்லா வுனக்கருமை யுண்டோவெனக் கிதனை
அருள்வாய் நினைத்திடில னைத்துமிறை யோனே
வல்லா னெவர்க்குமறு வில்லாவா தியுனை
மகிழ்வார் மனங்களிலெ முத்தருளு வோனே
பொல்லா னுனைக்கருதி வந்தேனெவர்க்குமொரு
புண்ணியனே யுன்னுதவி நண்ணியருள் வாயே
கல்லாத கபவரெனை வெல்லாம லடியேன்
கத்தனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (76)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆரும்புகழு மிறையோனே யடியேன்மனதிற் பெருஞ்சலிப்பால்
ஒ துமறைக்கு ளுனை த்தேடி யுவந்தேன்றினமுற் றுவந்ததினுல்
ஏதும்பொருந்தியிருந்திலேயோவிறைவாவெனக்குமெழுத்திதுவோ
பாரிலெனை முகம்பார்க்கிலேயோயோபராக்கோவுனக்கெனிபார்திபனே.

ஒளிசேரிறைவனொருவனென்று முடையோன்று தரஹ்மதென்றும்
வளிசேருலகி லுனையடியேன் வணங்குமதுகண் டிணங்கயோ
வெளிசேருனது திருவுளமோ வேந்தாவெனக்கும் விதியிதுவோ
எளியேனெனது வன்பிழையோ விரங்காதிருந்தா யிறையோனே.(78)

முன்னுமெனது தீவினையால் முதல்வாமுதல்வா வென்று நித்தம்
உன்னும்பொழுதெல் லாமுறையிட் டோயாதடியே னழுதசத்தம்
பன்னுமுயர்காதேருதோ பரனே யெனக்குப் பயனிதுவோ
இன்னமடியே னளவுசற்று மிரங்காமனமோ விறையோனே. (79)

செல்லென்றுலகி லெனைப்படைத்த தீனேயெனது தீவினையால்
அல்லும்பகலு முனைத்தேடி யடியேன்முறையிட் டழுதசத்தம்
வெல்லுமுயர்கா தேருதோ வேந்தாவெனக்கும் விதியிதுவோ
இல்லென்றடியேன் புகழ்ந்ததுனக் கேற்றதிலையோ விறையோனே.80

விண்டாற்றெரியாத் தீவினையால் வேந்தாவேந்தா வென்றுநித்தம்
தொண்டாற்றுதித்துன் னோடிரந்த துயரமுனது திருக்கண்ணினூற்
கண்டாலுனக்கு மிரங்காதோ கருமவிதியோ ஹக் காணவனே
என்றாலடியேன் புகழ்ந்ததுனக் கேற்றதிலையோ விறையோனே. (81)

கருடனினைவிட் டெனைப்படைத்த ஹக்கேயெனது தீவினையால்
குருடன்வனத்திற் கோலிழந்த குறிபோல்முறையிட்டுனையடியேன்
வருடிப்புகழ்ந்துன் னோடிரப்பேன் வடிவேயுனது வல்லபத்தால்
திருடனளவுற் றிரங்கியின்ன ஞ் செய்வாய்றகுமத்தென சீமானே (82)

என்னாலறியப் பதப்வினைத்தா யானுமறியத் தேடுகின்றேன்
உன்னாலொன்றுங்குறைவிலையென் னுடையோனே நின்னருட்கென்றே
பன்னாளுன்னைத் தொழுதேத்தும் பழையவடியா ருடன்கூட
என்னாயகனே நீபுறப்பட்டிருந்தாயானு மிருந்தேனே. (83)

முன்னாளெனக்கென் றெழுதிவைத்த முறையேயெனதினை முத்ததனை
என்னாலறியப் பேறுபெற்ற விறைவாவுனையா னுணரேனோ
அந்நாளுன்னை யறிந்துதொழு மடியார்க்கென்று முதவறியேன்
என்னாயகனென் னளவுசற்று மிரங்காய்மிகவு மிரங்குகவே. (84)

அன்னைவயிற்றி லற்பஜல மழியாதெனைவைத் துருவாக்கிப்
பின்னையுலகிற் பிறப்பித்துப் பேணிவளர்த்த பெரியோனே
உன்னைமனதில்நினைத்தடியேனுவந்தேன்தினமுற்றிரந்துகொண்டே
னென்னையரட்சித் திடேத்தி யிரங்காயெவர்க்கு மிறையோனே, (85)

முன்னொருநாளு றுபானை முதல்வானது திருவானை
மன்னுயிர்ஞானப் பொருளானை வரிசைஅறுஷ்டு குருசானை
உன்னுரைநாலு மறையானை யொளிசேசிறசூல் திருவானை
என்னுயிர்காமத் துயரறிந்தே மிரங்காயெவர்க்கு மிறையோனே. (86)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

தனதுனக்குப் பொருந்தினவர் தயக்கமற்றங்
கிருப்பதுகண் டடியேன் மண்ணில்
மனதுபொருந் திருப்பனென்றன் வறுமையறக்
கண்டுன்னை வருந்தி யாளும்
உனதுமுகத் திருத்தியெனக் குள்ளசனிப்
படக்கலுமுற் றுரைப்பே னீயும்
எனதுமுகத் திரக்கம்பார்த் தெளியன்வினை
யகற்றியரு ளிணையற் றோனே. (87)

விருத்தம்.

அருண்டபூவினி லிருந்ததாலெனை யமைத்தவாவுனை நினைத்திலேன்
திரண்டபோதெனோடிரங்கித்தேவனைத்தேடினேன் பரிதாபமாய்
மருண்டநெஞ்சினி லிருண்டவன்குபிரகன் றுமைஞ்சுடர்காணநான்
உருண்டதாமரைமலர்ந்துகாணநல்லுதவிதாவெங்களொருவனே.(88)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

அந்தமு முடிவுந் தாழ்வு மனைத்தும்வந் தணுகி லானே
முந்திய நபியுல் லாதம் முதல்வனே யடியார் மெய்யில்
விந்தினுக் குயிராய் மேலே வெளிக்குணின் றுடும் வேந்தே
என்றனக் கிரண போக மிரக்கமுற் றருள்செய் வாயே. (89)

கரும்பென விளிக்கும் பாவம் கசக்கும்வேம் பெனவே தன்மை
இருப்பென விருக்கும் நெஞ்ச மேழையென் மனப்பொ ருமற்
றநம்பல விழிநீர் சிந்தத் தயங்கிநின் றடியே னின்றே
டரும்பல னமுது கேட்பே னுதியே துணைச்செய் வாயே, (90)

கனைத்துவந் தெழுப்பும் பாவங் கடிதில்வந் தணுகாத் தன்மை
வினைத்தொழில் தனக்கா ளான வெளியனின் றீவினையால்
அனைத்துமென் றுயர மாரு தமுதுநொந் தடியேன் மண்ணில்
உனைத்தொழு திரந்து கேட்பே னுள்ளவா துணைச்செய் வாயே. (91)

விளவிவந் தழைக்கும் பாவம் விரையவந் தணுகாத் தன்மை
தனைவுவந் திடுமென் னெஞ்சில் தரித்தமுக் கோணில் வட்ட

மனைபிவ்வத் தசைவு காட்டும் வடிவுநின் னருளும் வேண்டி
உனைத்தொழு திரந்து கேட்பே னுள்ளவா துணைச்செய் வாயே. (92)

முயினோர் தங்க ளுக்கு முறையிலென் றவர்க்கு மண்ணிற்
குமதி யாமல் றஹ்மத் தருளுமென் றம்பி ரானே
பூமியி லுனைத்தொ ழாத புல்லனுன் புகழ்ந்துன் றோடு
ஆமீனென் றிரந்து கேட்பே னாதியே துணைச்செய் வாயே. (93)

ஆதியே கடவுளான வன்பனே யடியார்க் கென்று
நீதிசே ரொளியி னுக்கு நெஞ்சமு நினைவும் பொங்கச்
சோதியின் னுதவி தந்தென் றுக்கம தகற்று வாயென்
றோதிநின் னோடி ரப்பே னுள்ளவா துணைசெய் வாயே. (94)

கலிவிருத்தம்

அந்தமு முடிவுமணு காதவனே நீயென்
சிந்தனை யறிந்துமென் றன் நீங்குகள் பொறுப்பாய்
உன்றனை மிகவுநம்பி யுன்றிருமுன் வந்தேன்
என்றனிமை கண்டெனையீ டேற்றுறகு மானே. (95)

அந்தமிலி யேயடியர்க் காதரவுள் ளோனே
என்றனைமண் ணோர்வெறுத் தெனக்கிழிவு பேசும்
நித்தனை யறிந்திருக்க நீயருள் செய் தென்முன்
வந்தெனையீ டேற்றியருள் வல்லபெரி யோனே. (96)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிவிருத்தம்.

ஆதி முதலோனே தம்பிரானே
அடியார் புகழ்ச்சியைக் கைக்கொள்வோனே
நீதி யுடையோனே நீயுரைத்த
நெறிசேர் மறைநான்கு முனைத்தேடியே
ஓதிப் புகதனுங் காண்கிலானே
யுள்ள மதிலுன்னை யுவந்தார்நெஞ்சகட்
சோதி விளக்காய்நின் றிலங்குவோனே
துய்யோ னேயானுன் னடைக்கலமே. (97)

நேசப் புவியின்மே லெனைப்படைத்த
சீமா னேயுன்னை ஸுஜூதிடாமல்
நேச முடனேதான் நினைத்திடாமல்
நெடியோ னேயுன்னை மறந்துலகில்

ஏசும் பெரும்பிழை பெருகச்செய்தே
இறந்தா லெனைமண்ணி லடக்கும்போது
ஓசை யுடனிரு பேரிறங்கி
உன்னு யனுரென் றெனைக்கேட்குநான்
கூசி யுடல்மெத்தப் பயப்படுவேன்
கொடியே னவர்களோ டுரைக்கமாட்டேன்.
பாச முடனென்னைப் படைத்தகோவே
பதறு தவர்களோ டுளமஞ்சொல்லப்
பேசு மிறையோனே கிருபைசெய்வாய்
பெருங்கை யாளர்வந் தடித்திடாமல்
ஆசை யுடனப் போதைக்கிப் போதுசொன்னேன்
அல்லா வேயானுன் னடைக்கலமே. (98)

கூட்டுங் கருமத்தைக் குறைப்பவனே
குறையுங் கருமத்தைக் கூட்டுவோனே
நாட்டு முயிர்க்காசை நல்விரணம்
நல்கு மிறையேயன் பாலடியார்
நாட்ட மறிவோனே நானிலத்தில்
நன்மை வினைத்திடு நல்லோர்கள்மேல்
தேட்ட முளபெரும் பொருளேயெட்டுத்
திக்கிற் றரியானே செகதலத்தில்
கேட்டோ ரவரவர் நினைவின்படி
கிருபை மிகச்செய்யும் பொருளேமண்ணில்
சுட்டு மொழிதினங் கேட்டடியே
னிரட்பே னதைநீகூட் டுதவிசெய்வாய்
ஏட்டி லடங்கானே யெல்லவர்க்கு
மேக பெரியோனே யெங்கள்கோவே
ஆட்டுங் குபிரென்னை யணுகாமலே
அல்லா வேயுன்ற னடைக்கலமே. (99)

சொல்லாற் புகழினுற் றெலைக்கொண்ணுத
துய்ய பெரியோனே பழுதற்றோனே
நல்லோர்க் கும்நல்ல பதியில்வாழ்வு
நல்கு மிறையோனே நலந்தீங்குள்ளார்
எல்லார்க்குங்கபூல் மாருமவே
இரண வரணங்க ளீயுங்கோவே

பொல்லா னுனை யறிந்துகேட்பேன்
　　பொருளே யதைநீகூட் டுதவிசெய்வாய்
ஒல்லாப் புவியின்மேல் பகைத்தோரென்னை
　　யுவந்து பிரியமுற் றருளவெற்றி
அல்லா நீயெனக் கருள்வாயென்று
　　மடியே னமானமுன் னடைக்கலமே. (100)

தருண வொளிபல வெளியிருளாய்ச்
　　சமைத்த பெரியோனே தலைநாளதில்
இரண மெழுதின படிதப்பாம
　　லெல்லா வுயிர்க்குநீ வகைவகையாய்க்
கருணை யுடனல்கும் ஹக்கேயென்தன்
　　கமலப் பொருளேமண் புவியோர்க்கெல்லாம்
வருண னுயிர்கொள்ளுந் துரங்கந்தன்னை
　　வகுத்த பெரியோனே மாசற்றோனே
அருண னொடுபதி யடங்கலையும்
　　அமைத்த பெரியோனே யடியேற்குன்றன்
சரண நிலையன்றி வேறுமொரு
　　தஞ்ச மிலையெனக் கின்பமாகப்
புரண பலவாழ்வுங் கேட்டுனைவான்
　　புகழ்வே னதைநீகூட் டுதவிசெய்வாய்
தரணி மனுவென்னைப் பகைசெய்யாமற்
　　குள வனையுன்ற னடைக்கலமே. (101)

வேறு

பொல்லாக் குபிர்களும் வருங்குற்றமும்
　　பொருந்தாப் பிணிதுன்பம் பலவாபத்தும்
நில்லா வறுமையு மனச்சலிப்பும்
　　நினைப்பு மறப்பும்வந் தெய்திடாமல்
எல்லா வினைகளு முசீபத்தும்வந்
　　தென்னை யணுகாமல் காத்தருள்வாய்
அல்லா வுனைப்புகழ்ந்துன் னோடிரப்பேன்
　　அடியேன் துஆப்பேறீ டேற்றுவாயே. (102)

வேறு.

ஆத நபிக்கர சானதீனே
　　அடியேன் பயந்துன்னோ டிரக்குகிறேன்
கீத மொழி தாஹூத் நபிக்கிரும்பைக்
　　கீலாக் குவிதம்நீ கொடுத்தபேறும்

நாதர் சுலைமான் நபிக்களித்த
  நலவும் பெருவாழ்வும் ராஜதமும்
எது மணுகாயூஸ் புநபிக்களித்த
  எல்லை யினிலுற்ற கெதியும்வாழ்வும்
வேத நபியிசு ருஜிலுன்னை
  விளங்கத் தெரிசித்தங் கிருந்தபேறும்
நாதன் முகியித்தீன் திருவுளமும்
  நல்ல ஒலிமார்கள் பெறுங்கீர்த்தியும்
நீத முடனெனக் கருள்வாயுன்னை
  நினைப்போர்க் கெலாமரு ணிகரற்றேனே
ஆதி யுனக்கிணையில் லாதகோவே
  அடியேன் துஆப்பேறீ டேற்றுவாயே. (103)

கலித்துறை.

கள்ள நினைவு தருமிக் காயங் கலந்ததொன்றை
எள்ளள வாயினுங் காண்கில னேயென்னை யாள்பவனே
வள்ளல் நபியிற சூல்திரு வானையுன் வல்லபத்தால்
உள்ளொளி காட்டி யுணர்த்திட வேண்டுமெ னுத்தமனே. (104)

குறைபடுங் காயந் தனக்கா சாய்நின்ற கொற்றவனே
நிறைவிடந் தேடி மயங்குதை யோவென்று நிச்சயமாய்
இறைவனு நீயெனக் கல்லாது வேறில்லை யென்னிதயசித்தல்
மறையொளி காட்டியுணர்த்திட வேண்டுமென் வல்லவனே (105)

பதினு லெழுத்தோ டுருவா யெழுந்திடும் பஞ்சறைக்குள்
மதுவார வாசலறிந்தில னேயென்றுன் வல்லபத்தால்
திருநாமத் தானைநின் தீதாறு கண்டு தெளிந்திடவே
குருவாழும் பெட்டகம் திறக்கவும் வேண்டுமென் கொற்றவனே. (106)

சினத்தால் மனித ருனைத்தான் மறந்தெழு தீங்குசெய்து
பினைத்தான் பயந்தங் குனைத்தேடி வன் பிழைபொறுப்பாய்
பனத்தா லெழுங்குபிர் வாராமல் காத்துயர் வாழ்வுதந்தே
உனைத்தான் வணங்க வுதவிசெய் வாயெங்க ளுத்தமனே. (107)

அறத்தான் குபிரை வெறுத்தாலு மானிட ரஞ்சியுன்னை
உறத்தான் வணங்கிப் புகழ்த்தாலும் நெஞ்சினி லோரெழுத்தை
குறித்தா லொழிந்து குணமில்லை யென்றுனைக் கூடுதற்கு
வெறுத்தாரை யூடுவந் தாண்டுகொள் வாயெங்கள் மேலவனே, (108)

விருத்தம்.

அரியென் றுபனிசொ ரியவ லையெழுந்து
அலற வலம்புரி திரளவே
மரியென் றெழுமொலி யவனு மகாமு
மருவ வேயொரு தாளமாய்
விரிவொ டெழுநபி சரண மதெளதுள்
விரும்பி மகிழ்ந்துன்னோ டிரந்தனு
னுரியென் றடியெனுக் குலக மதிலுன
துதவி யுவந்தரு ளொருவனே. (109)

அவனிக் ககன்மலை கடலுங் கதிரொளி
யளவு மனிலமோ டிருள்களும்
சுவன தலமுதல் லுயிருந் திரளுமுன்
சொரியும் பெரும்பனிக் கிறைவனே
புவனி லடியனின் னளவி லிரந்தனன்
பிழைகள் பொறுந்துன துதவியாற்
றவன மறிந்துயர் தலைவிங் களக்கருள்
சமைய புலனுறுந் தமியனே. (110)

கடலு மதிலடி படுநற் றடிகளுங்
கடுகி விடுநெடு மிடியும்வந்
தடருங் கொடுமைகண் டடியன் முடிகிதின்
றடைவ தெனிடமென் றலறுநாள்
துடரு மடலெடுத் துடலில் நடமிடும்
சுடரி லுடையவந் திடுமென்றே
மிடறும் படிகண்டென் னிடைவை முடுகிவந்
தெனிட மெனவரு ளொருவனே. (111)

பஃறொடைவெண்பா.

ஆதியந்த மற்றுநின்ற அல்லாவே யெங்களையும்
நீதியற்ற பாவியென்றே நீபடைத்தாய் ஓதிமெத்த
என்னுத தென்னுனிக்கு மிப்பலீசா லெங்கள்மனம்
புண்ணாக வென்றே பொருத்திருய் மண்ணுவான்
செய்யும்பல மாய்கையினுல் சேரவுன்னைத் தேடாம
லுய்யும் வழிமறந்தா ருத்தமனே மெய்யினிற

வினைவிபு லிசை வெருட்டிவிட வெங்கள்மனம்
பூணவில்லை யென்றே பொருத்திருந்தாய் ஊனுறக்க
மில்லானே யெங்களை நீ யேதுமற்ற பாவியென்று
சொல்லாதே யெங்கள்மேல் தோஷமில்லை வல்லானே
என் னிடத்தி லுன்னை யெழுந்தருளு விப்பனது
தன்னையறிந் திப்லீசால் தட்டுவித்தாய் மின்னுலகும்
பாருலகும் வானுலகும் பாரஅறு ஷாங் தறுகம்
தாருலகு மொன்றுய்ச் சமைத்தநாள் பிர்முஹம்ம
தென் றழைத்துப் பேசி. இருதயத்தி லுன்னொளிவைக்
கண்டுவரச் சொன்னுயென் காவலனே நன்றியது
சற்றுமறி யாமலிந்தத் தாரணியி லாசைகொளும்
பற்றலர்க ளோடிணங்கும் பாதகனுன் முற்றுமுனை
எண்ணுத பாவிகளை யேன்படைத்தா யுன்னினைவை
யொண்ணுதென் றுலிங்குதிப்பார்களோ மண்ணோர்
அவப்பதியி லாக்கிலுநீ யல்லவெங்கள் தம்மை
தவப்பதியி லாக்கிலுநீ தான். (112)

கலித்துறை.

தானுக நின்றிபுலீசான மாயன் றனைப்படைத்துப்
பேனுக நின்றங் கரித்திடு வாசகம் பேசுமதால்
மானுரு மக்களு மாந்தரு மற்றுள ஜின்களெல்லாம்
போனுர் நரகில் விழுந்தார்கள் நீதரும் பொற்பதியே. (113)

பென்னுல கெட்டும் பொறியேவு முன்னைப் புகழவைத்த
மன்னுலக கெங்குநீ தானல வோவதை மறந்தென்றன்
மின்னறி போக்கி விழலறி வாக்கியே வெண்ணாகிற்
புன்னெறி கொண்டெனைப் போகச்சொன் னுயுன் பெருமையென் றே

ஆனுலு நீபொ றடியார் பிழைசெய் தழற்பதியிற்
போனுலு மெங்களுக் காதாரம் யாவர் பொருத்திறையே
மானுர் முஹம்மதென் றோதா ரழல்சுட்டு மாயுமுன்னே
தீனுள பேர்க்குன் னிமானை நீகொடு சிந்தைகொண்டே. (115)

நீயே ஜலத்தை யழியாது காத்து நெருப்பறைக்குள்
நீயே வளர்த்தங் குருவாக்கி வைத்தவன் நீனுலகில்

நீயே பிறபித் திரணமிட் டாவின்னம் நேர்வழிக்கும்
நீயே துணையெனக் கல்லாது வேறில்லை நிச்சயமே. (116)

நீயே தனித்தங் கிருக்குநா னெங்கள்நினைவையெல்லாம்
நீயே தனித்தங் கினிமையுற் ருமிந்த நீளுலகை
நீயே படைததுயி ரெல்லார்க்கு மீந்து நிலைபெற்றதால்
நீயே துணையெனக் கல்லாது வேறில்லை நிச்சயமே. (117)

நீயே யுனைப்புகழ்ந் துற்றவத் தாளுன்னை நீயுணர்த்து
நீயேயுனக்கு ஸாஜூலிதுசெய் தாய்பின் நினைந்துருவாய்
நீயே புவிக்குள் றசூலாக வந்தவன் நேர்வழிக்கும்,
நீயே துணையெனக் கல்லாது வேறில்லை நிச்சயமே. (118)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தொழுதுவந்து புகழ்வனெங்கள் துயரறிந்த துய்யவா
பழுதகன்றுன் னுதவிதேடிப் பாதவித்துள் ளடியனு
னழுதுநொந்துன் னளவிரந்தே னதையறிந்து னருள்கொடே
முழுதுமுன்ற னுதவிதந்தென் மிடிமை தீர்த்தி டிறைவனே. (119)

எனையுவந்தென் னெளிமைகண்டென் னளவிரங்கு மிறைவனே
பனையிரத்து வயிரமுன்று படுகுதென்று பதறியான்
மனைப்புகுந்து பகலிதென்று மருவிவாழும் வரிசைகேட்
டுனை நினையுவந்துன் னளவிரந்த வுதவிதந்தி டிறைவனே. (120)

ஹபிலைகபநாடித் துடருமெங்கள் கல்பில்நின்ற ஹக்கனே
புவியில்நாளின் னோடிரந்து புகழ்வனுன்ற னருள்கொடே
பகிலர்நாளும் பகைமடிந்து வரமொழிந்துன் னுதவியால்
சகிலனோடு தழுவநீதி தரநினைத்தி டிறைவனே. (121)

வேறு.

எனைப் படைத்தெனக் கிரணமளித்தெனதிடறுதவிர்ப்பவனே
மனதுசலித்துனோ டழுதுபுகழ்ந்துய்ய வடிவையுலந்துடலில்
பனைநீரெடுத்துயர் பருவமதற்குள பதவியெனக்கருளென்
றுனைநாளினைத்துனோடிரந்தனதற்குனுதவிசெய்யுத்தமனே. (122)

பகவிரவற்றுள பதியினுதித்தனர் பகையற் றவிப்பவனே.
உகமியெனக்குள தலீனுனையன்றிவே றொருவரு மற்றபடிபேன்
புகலிட வெட்கிநின் றிரந்தனதற்குநீ புதுமைகொ டிப்புவியில்
இக்கொடைக்குறு முதவிசெய்தீந்தரு ளெளிமையறிந்தவனே.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பகுத்தோ டனைத்தும் படைத்தோனே பஞ்சமா
பாதகம் செய்துனி னடியேன்
மிகுத்தே மிடைபட் டுனைத்தேடி வந்துனெடு
வின்வேனென் றுயரை நீக்கள்
மவுத்தோடி வந்தெனை வதைத்திடு முன்னியேன்
மனப்பீடை தீர்த்துன் னருளசல்
சவுத்தோ டெனக்குதவி தந்தருள வர்க்குமொரு
தஞ்சமென நின்ற பொருளே. (124)

உனத்தான மென்றதில் நிறைத்தாசை தந்தெனை
யுணர்த்தியர சானு மிறையே
மனத்தாப மாயெனை நினைப்பாரு மில்லையுயர்
வல்லோனே நீயேயொளித்
தெனக்காரு மில்லை யிறையே யறிந்திடென்
றெனியே னிரந்த னுலகில்
சினத்தாரெ னோடரிய தெளிவுபெற நீயுதவி
செய்த குணவந்த பொருளே. (125)

மலைமேடு சிறிதெங்கள் மனமேடு பெரிதுன்னை
வணங்காத பெரும் பாவியென்
றலையூடு விளையாடும் பொருளேவுந் துனதாசை
தருவாயென் றுனை நாடியே
கலையூடு வெகுநாளெனக் காசைபே சியருளென்
கவலைக ளறிந்துன் னருளால்
சிலையோடி வருமுனுயிர் சிதறுமல் தல்லுதவி
செய்வாய் நிறைந்த பொருளே, (126)

ஆவென்றும் ஈவென்றும் ஊவென்றும் நின்றவனே
யாரென்று நிறைஞ்ச வடியேன்
பாவென்று நாவென்றும் பகராமல் வேதியர்கள்
பகர்வார்க்க னேனோ வறியேன்
நாவொன்று நீயென்று நடுவே யிருத்தெனது
நாட்ட மதறிந்த வனுநீ
தாயென்றும் வாவென்றும் தவறுமல் நல்லுதவி
தருவாய் நிறைந்த பொருளே. (127)

வாயொன்று விழிரண்டு வளர் நாசி செவிரண்டு
மனமேதென் றறிவ னடியேன்
காயென்ற கனியென்று கருதாமல் வேதியர்கள்
கவல்வார் களேனோ வறியேன்
நாய்கண்டு சீயென்ற நடுவே யிருந்தெனது
நாட்டம தறிந்த வனுநீ
தாயென்றும் வாயென்றுந் தவறாமல் நல்லுதவி
தருவாய் நிறைந்த பொருளே. (128)

வெண்பா.

ஆராகுங் காணுமை லேம்புலத்துக் கின்பவினை
ஓராத மந்திரத்தி னோசையறிந்—தாராயும்
சொல்லுறுதி மாருத துய்யவனே நீயெனக்குன்
நல்லுதவி தாராய் நயந்து. (139)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பொய்க்கெட் டாமல்நின் றடியவர்கள்
புகழும் புகழ்ச்சியைக் கைக்கொள்வோனே
மெய்க்கெட் டாருமை நான்கில்நோக்கி
விளிப்போ ரிதயத்தி லுறைகின்றோனே
மைக்கெட் டாவிழி திறந்ததுமேல்
வடிவைத் தெரிசிப்போர்க் குறும்பொருளே
நெய்க்கெட் டாத்தேனில் புகையெட்டாமல்
நினைத்தங் கெனக்கரு ளிகரற்றோனே
வைக்கொட் டாமனம் பகைக்கொட்டாமல்
வருத்தும் பொருளேயுன் னடைக்கலமே. (130)

வேறு.

அல்லா நீயென்னைப் படைத்துலகில்
அன்னை யிலுமன்பா யுவந்ததோவே
ஒல்லா நீயெங்கள் மனதகத்துள்
உதிப்பு நினைவையு மறிகின்றோனே
பொல்லா னுனுன்னை மறந்துலகில்
பேசத் தகுயாத பிழைகள் செய்துன்
நல்லா தரவுகேட் டிரத்துநானும்
நாய்போ லொதுங்கிநின் வாயல்வந்தேன்

எல்லா மறிந்தோனே யெளிமையறிந்
    தேழைக் கிரங்குவா யிணையற்றோனே
வல்லா னேயெங்கள் பிழைகள்போக்கி
    வறுமை மூளிபத்து மனப் பிடையும்
நில்லாதகற் றிநின் கிருபைசெய்வாய்
    நினைத்த துஆவையும் கபூல்செய்தேற்றிச்
சொல்லால் வரிசையும் றகுமத்துடன்
    தொலையாப் பெருவாழ்வுங் களசெல்வமும்
எல்லாப் பறக்கத்தும் சலாமத்துமிங்
    கிரணப் பொலிவுநல் லாபியத்தும்
செல்லா திருமத்து மீடேற்றமும்
    சேரும் நலவுகண் டருள்வாயென் றுங்
கல்லா ரெனைமண்ணிற் பகைசெய்யாமல்
    ஹக்க னேயாளுன் எடைக்கலமே. (131)

வெண்பா.

அல்லா வுலையொழிந்திங் காதா வாரடியா
ரெல்லாருந் தானு யிருப்பவனே—பொல்லானை
நின்புகழ்ந் தேயென் னிணைவையறிந் திவ்வுலகில்
என்றம்பி ரானுதவி யீ- (132)

கலிநிலைத்துறை

திரண்டு மேலவர் சிந்தையுள் திடமுறுந் தீனே
மருண்டு பொன்மயின் மயக்கத்தா லுனைமறந்தடியேன்
கரண்டு போயுனை டிரந்தனன் வறுமைகள் கரைந்தே
உருண்டு போகநல் லுதவிசெய் யென்றனுத் தமனே. (133)

கண்ணில் லாமலுன் கற்பனை க்டந்தன னடியேன்
விண்ணி லாசையை வெறுத்துமண் ணாசையில் வீழ்ந்தேன்
பெண்ணி னுயகன் பிரளயத் துளதருள் புகட்டி
யெண்ணே னுப்பல வரிசைதந் தருளென திறையே

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசியவிருத்தம்.

மரமில் லாததிமுல் செடியில் லாதவனம்
    மறுவில் லாதகுடி வளரும்தான்
உரமில்லாதபயி ருழவில் லாதவினை
    வுணவில் லாவெருது பசிகொடே

பரமில் லாமல் நடந் தசைசி டாமலது
பருகு நேர்மையறி யாமல்நான்
சிரமில் லாசுஜூதுசெய் துவந்து கேட்பனென்
றிங்க கற்றியருள் செல்வனே. (135)

தவமில் லாதசெயல் தரவி டாதசுகந்
தணிவில் லாதநினை றுருகியே
நவமில் லாதொருவ னதியில் லாதபுனல்
நனைவில் லாமலதில் நிலைகொடே
முகமில் லாதவிழி கனசில் லாமதில்
முழுகி யேறுமெங்கள் முதல்வனே
அகமில் லாமலுன்னோ டிரந்தே னுனதற்குள்
னுதவி தந்தருளென் னன்பவனே. (136)

விருத்தம்.

பொங்கும்புக ழிறைவோன்புவி யனைத்தும்பொருந் திடவே
செங்கண்கருதுமதாற்சுடர் சிதறத்திரு வுளமாய்
அங்கொன்றொளி யுருவாய்ப்பல வடிவார்க்குறுந் துணையாய்த்
தங்கும்நபி யருளால்புகழ் தருவாயுரு விலியே. (137)

நபியாறகு லெனும்பெருள நமினர் முஹம் மதனுர்
புவிவானுல கறுஷானதில் புகழ்ராசிய முடையோர்
ஹபிபென்றொளி யதில்முங்கிய கமலப்பதம் பணியப்
பகிலனின்னோ டிரந்தேன்புகழ் தருவாய்வரு மிறையே (138)

கட்டளைக் கலிப்பா.

என்னை மண்ணினில்வைத் தான்கின்ற மேலவா
வெங்கள் பாவந் தொலைத்திடு வாயென்றே
யுன்னை மெத்தவும் நம்பி யிருந்தனு
னுன்ன வாநீ யுவந்திட வில்லையோ
முன்னை யெத்தனை சொன்னாலும் போகட்டென்
முதல்வா வென்றளிய் யத்தை முறுதுசெய்
பின்னை யென்பதும் பேச்சல விப்போநீ
பெருக தன்றி விளைத்தகு ளன்பனே. (139)

அண்டர் வான மடங்கலு மாண்டிடு
மாதி சோதிநீ யாகுமென் றுன்னையே

தொண்டர் போதங்கொண் டாடுவ ருன்றன்பேர்
சொல்லி யாரும் சுஜூதிடக் காண்கிலேன்
வண்டர் தான்மன்னி லென்றுனைக் காண்பரோ
வல்ல வாபகல் ராவற்ற நாட்டினிற்
கண்டு தானுனைத் தொண்டுசெய் தேத்தவே
கடுக வந்தருள் வாயுயர் ஹக்கனே (140)

வன்ன மெத்தனை வடிவுக ளென்றுனை
மனிதர் வான ரறியாம லென்னுள்ளத்
துன்னு முள்ளறிந் துலக மதிலெனக்
குதவி வாழ்வு தருமெங்க ளேகனே
அன்ன மெத்தனை தருகிலு மெங்களா
லாதி யேயமை யாதது வென்றறிந்
தின்ன முன்னுடன் கேட்ப னதையறிந்
திரக்க முற்றெனக் கீந்தரு ளேகனே. (141)

சன்ன மிருக்குங் குகையில்வைத் துருங்கிடச்
சமைந்த முனியைத் திருக்கு ததிலொன்றென்
கண்ணில் நிற்குது காணாத நேரமென்
கருத்தில் நிற்குது கவலிடங் காண்கிலேன்
என்னு மனிதர் நினைவுக்கெட் டாமல்நீ
ஏழை பங்கி லிருக்குமென் னேகனே
தின்ன முற்றெனக் குதவிசெய் தென்பிழை
சேரப் போக்கித் துணைசெய்யென் னித்தனே. (142)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிறியவிருத்தம்

தாலாறு புத்திகொடென் னாவா லழைத்தருளான்
நானுனிகி லுற்றென் னுடலில்
பாலரற திற்பெரிய தீதாறை நோக்கியென்
பரியால் தொடர்ந்துன் னடியேன்
காலாலெ முப்பிவிழி நீராற்சொரிந்து னொடு
கரமேந்திக் கேட்ப னதைநீ
கோலாக லக்கிருபை யாலிங்கெ னக்கருளென்
கோவே குணத்தில் வரவே. (143)

வாரா திருக்கில்மனம் வேறாய் நினைந்துனை
வணங்கார் மனப்பி டையால்

பாரா திருக்கிலது பழுதாமென் றுன்னோடு
பகர்வேன் பழம்பொருளே நீ
தாரா திருக்கிலது கூடா தெனக்குமுயர்
தலிவாக தந்துன் னருளாற்
சீரா யெனக்குதவி செய்வா யெவர்க்குமுயர்
தீனே நிறைந்த பொருளே. (144)

கொச்சகக்கலிப்பா.

முன்னே யெனைப்படைத்த முதல்வா முஹம்மதரை
இன்னோ ரென்னுளத்தி லெழுந்தருளச் சொல்லாயோ
மன்னோநான் காணேனோ வருமோசை கேளேனோ
பொன்னேற நீயுதவி செய்வாயென் புண்ணியனே. (145)

இல்லென் றுனையடியே னேத்துதல்கண் டாலுனக்குங்
கல்புமுரு காதோவின் கனகுரை பேசாரோ
செவ்லுமெங்கள் பிழைபொறுத்துன் திருவுளத்தா லிரங்கியொரு
சொல்லும் பிறவாதோ துயரறவே துய்யவனே. (146)

அந்தமில்லா னேயடியே னழுந்துயர்கண் டாலுனது
சிந்தையிள காதோவெஞ் செய்திகண்டா லுருகாதோ
என்றன் னளவுசற்று மிரங்காத் திருமனமோ
எத்துதவிதாராயோ வளக்கோவென் வல்லவனே. (147)

வாகா யெனைப்படைத்த வல்லோனே யென்னுளத்திற்
வேகாக் கனல்முட்டி மேலிருந்த நாண்முதலாய்
நோவுவருத் தாமலென்னை நொந்தகண்ணுற் பாராமற்
ருவிவளர்ப் போனே பலன்றருவாய் மகிழ்ந்திடவே. (148)

பெருக்கமுள்ள தடங்கலுக்கும் பெரியவனே நீயனைத்தும்
ஒருக்கநினைந் தாலுலகி லுனைவணங்கக் காரியமேன்
பருக்குங் கசடறுத்தென் பகையொழித்துன் பதவிதந்தாய்
இரக்கமுள்ள நாயனுனக்கெல்லாப் புகழ்ச்சியுமே. (149)

அறுதிகபூல் செய்யுமெங்க ளல்லாவே நீயுலகிற்
கருதிதருஞ் செயலுடைய துணையருள்வாய் துய்யவனே
உறுதிகுறை யாமலுய ருத்தமனே யடியவர்கள்
இருதயத்தி லுதிப்பறிவா யுனக்கெல்லாப் புகழ்ச்சியுமே (150)

அண்டருல கெண்டிசையு மணுவணுவாய்த் தானிறைந்து
நின்றவனே நீயுமெங்கள் நினைவயறிந் திப்புவியி
லன்றுதவு நன்றியெனக் கழியாதுன் பதவிதந்தாய்
என்றுமுள்ள தாயனுனக் கெல்லாப் புகழ்ச்சியுமே. (151)

வெண்பா.

ஆதார மாகவெங்கு மானவனே யானுமுன்றன்
பாதார விந்தம் பணியாமல்—ஏராத
வன்பிழைகள் செய்தடியேன் வந்தேன்மன் னன்றிருமுன்
என்பிழையை நீபொறுப்பா யே. (152)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தந்தை யுடலில்நின் றெங்கள்தாயார்
சடத்துக் காசனுய்த் தலைமைசெய்து
வந்து மோகத்தின் மகிழ்ச்சிகொண்டு
மதன ராசையிற் சிலைவளர்த்துத்
கந்தை யுடுத்துக்கல் பகத்தேநின்று
கருது மவர்கரு வுருவாயெங்கள்
சிந்தை தனிலுறைந் தெளிமை கொண்டென்
தீங்கை யகற்றியுன் னுதவிசெய்வாய்
இந்த வுலகில்வீ ணனுகாமலே
யேக னேயுன்ற னடைக்கலமே. (153)

கருதி யெவருங்கண் டுணராமலே
காய மதில்மாயப் பொருளாயெங்கும்
சொருகி யுயிர்களோ டிணங்கிமண்ணில்
சுணங்கித் திரிகின்ற பொருளேயார்க்கும்
உருகிக் கிடக்குநல் லுள்ளன்பினே
டொழித்தல் கிருக்கின்ற வுறும்பொருளே
வெருவிப் பயந்துன்னே டிரந்துகேட்பேன்
விதன மறிந்தெனக் குதவிசெய்வாய்
மருவிப் பெரும்பிழை வாராமலே
வல்லோ னேயுன்ற னடைக்கலமே. (154)

அந்த மனுகாம லடங்கலையு
மானு மிறையோ னே யடியாருன்றன்
சந்த மறியாம லுனைத்தேடியே
தரையில் சஜ்சிதிட்டுத் தளர்வதேனே

இந்த நிலைகண்டென் னாரவிரங்கி
    மிடறும் வறுமையு மீடுபாடும்
வந்திங் ககற்றியே கிருபைசெய்து
    மலக்க மறிந்தெனக் குதவுந்தீனே
என்ற னிய்யத்தை முருதாக்குவா
    யெனக்குன் தலீலல்லா லில்லையென்றே
உன்றன் கிருபையென் முகத்தைநோக்கி
    யுவந்துன் னுதவிதந் தருள்செய்வாயே
தொந்தம் பலதும்வந் தணுகாமலே
    துய்யோ னேயுன்ற னடைக்கலமே (155)

ஏழாம் வாசலின் கீழாய்ந்துவந்
    தெதிர்த்த தலத்திற்கு மேலேதனை
மூளை யெலும்புக்கும் நடுவேநெற்றி
    முகமுக கிடையின்முன் டகப்பார்வையில்
தானாம் ரதிஞறி லுலாவிநின்ற
    நாய கனேநாளுன் னோடுகேட்பேன்
கேளாச் செவிக்குமீ ளாதெருப்பாய்க்
    கிருபை விளைத்தெனக் குதவிசெய்வாய்
பாழாங் குபிறென்னை யணுகாமலே
    படைத்தோ னேயுன்ற னடைக்கலமே. (156)

தக்க ஷரீ அத்தும் தரீகத் ததும்
    தழும்பொன் றணுகாத ஹகீகத்ததும்
மிக்க முஹப்பத்தும் மகுசிபத்தும்
    வேந்த னுனைக்காட்டித் தருமதனை
ஹக்கென் றறியாமல் திருமறையோர்
    கவலு முரைகேட்டுன் றனைவணங்கத்
தொக்கு மதற்குள்ள பாத்திஹாவுந்
    துலங்கு ஷஹாதத்து மத்தஹியாத்தும்
மிக்கோர் புகழ்நபி சலவாத்ததும்
    விளங்கப் படித்தனைத் தொழுதுணர்ந்து
திற்குஞ் சரணங்கண் டிறைஞ்சாமல்யா
    னினைத்த படிதொழு திரந்துகேட்பேன்
சக்கோன் றணுகாமற் கிருபைசெய்து
    தனியேற் குதவுவாய் தாளவனே

பொய்க்கும் குபிறென்னை யனுகாமலே
புண்ணி யனேயுன்ற னடைக்கலமே. (157)

வெண்பா.

ஆதார மாறு மறியாமல் யானுமுன்றன்
பாதார வித்தம் பணிகின்றேன்-ஏராதென்
றென்னை யிகழா திறைவேதின் ஞேடிரப்பே
னுன்னுதவி நீதருவா யுற்று. (158)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

அடைக்கல மெனப்புகழ்ந் திரப்பனிறை யோனையதை
யன்பொடு கபூல்செய் துலகிள்
மிடைப்படுச் சடைப்புன வருத்தமு மகற்றியுயர்
வெற்றிநல வுற்ற கெதியும்
கிடைக்குமது தப்பிலையெ னப்பயல்நி னைத்துனெடு
கேட்பனதை நீகி குபைசெய்
திடைப்படு மெனக்குமுட லுக்குள்ளு மிர்க்குமதை
யீந்தரு ளெவர்க்கு மிறையே. (159)

மனித்தரை வகுத்துலகில் வைத்திரண மீந்தமை
வளர்த்தெம்மை யாளு மிறையே
சினத்தெனை வெருட்டிடுவ தோவலது யாங்கள் செய்யுந்
தீவினை யகற்று மதுவோ
இனிப்பெறுவ தெப்படியெ னத்தெரிவ துற்றுன்னோ
டிரப்பனிறை யோனே யதைநீ
பனித்துளிய திற்சிறு பதத்துளதெ னக்குமொரு
பத்தியரு ளுற்ற பொருளே. (160)

காவுகொடென் னுவிதரு வாயெனது காயமதில்
காணவரி தான பொருளே
தாவுபுல னைந்துயிர்கள் வானவர்கள் பூதமுநீ
தானுமென்னுள் ளாடு மதனால்
நாவிலுறும் நாமமொரு நாளுமற வாமலுனை
நாடிநின்னோ டோதி யிரப்பேன்
பாவியடி யேன்பிழை பொறுத்துநல வீந்தருள்
பராபரம தான பொருளே. (161)

கலிநிலைத்துறை.

முத்த நாளென்னை முத்திலைவத் தெடுத்துயர் முதுகித்
சித்தி டாமனி யன்னைதன் னுதரத்திற் செலுத்தி
வெந்தி டாமலைவத் தெனைப்படைத் துயிர்தரும் வேந்தே
அந்த மாய்தினோ டிரப்பனின் னுதவிதந் தருளே. (162)

சந்த மாயென்னோ டணைந்திடுந் தலைவனுக் குருகிப்
பந்த மாபொளி பரவிய பதுமத்தா லழுது
வந்து நானின்னோ டிரந்தனன் வறுமைக ளகல
எந்த வாக்கினு முதவிதந் தருளெம திறையே. (163)

அன்னை தேடின னைவர்கண் டெடுத்தெனைக் களிப்பப்
பின்னை வேளிப்போ பேசிவி டுனக்கெனப் பெரிதோ
என்னை நாடின ரினைபிரித் தெவருமெட்டாமல்
உன்னை நாடின னுதவித் தருளெனுத் தமனே. (164)

கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அம்மைமாத ரடர்ந்த நாட்டினிலறிந்தென்னுவி யனைமத்தவா
செம்மெநீதி மறந்துநான்வெகு தீங்குசெய்துனைத் தேடியே
உண்மையான தகன்றிடாம லுவந்துன்னோடு மிரந்தனன்
எம்மைநாடி யெமக்கிரங்கியுன் னுதவியீந்தரு ளேகனே. (165)

அந்தநாளி லமைத்ததேவுக னைந்துமென்னுள்வந்த தாமையால்
இந்தநாளி லெழுந்தசூரிய னேகியோடி மறைந்தநாள்
சிந்தைமீதி லெழுந்ததிங்களென் னோடிசைந்து திருத்தவே
உன்றனோடு மிரந்தனீயதற் குதவியீந்தரு ளொருவனே. (166)

வேறு.

ஈனரென்னோடுற வாய்வாநெஞ்ச மிரங்கவ ருத்தவனே
போனதைமீள வருத்தியென்னொடு பொருத்திவி டென்றடியேன்
வானரமானது போலுனைக்கெஞ்சி வருந்திநின் னோடி ரப்பேன்
ஆனதெல்லாமறி வாயிறையேயெனக் காதர வீந்தருளே. (167)

மாதவமானதென் னோடுநின்னுமம் வழங்கவ ருத்தவனே
பாதகனானறி யாமலுன்னேவலின் பத்திம றந்துலகிற்
பேதகமாக நடந்துபிழைசெய்த பேயனின் னோடிரப்பேன்
தாதகமேது மிலானுக்குநீதலில் தந்தரு ளுத்தமனே. (168)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தலையூறித் தேன்வடியத் தருவனமக் கென்றுசிலர் தரையிற் றேடச்
சிலைமீதிற் சிலர்தேடத் தீயிற்சில போர்தேடத் தெரியா வண்ணம்
கலையூறித் தரும்பொருளாய்க்கருதுமவர்க் கெங்குமொளிருய்க்கலந்த [கோ3ம.]
அலையாதுன் னேடிரப்பே னடியேனுக் குதவிதந்திங் கருள்செய்வாயே

ஆதாருங் காணும லறிந்தவர்க்குந் தெரியாம லினைத்துந் தானுய்ப்
பேரர்க்கு மையாமற் போ றிந்தும் பேசரி தாய்ப் பெலமா னுகி
ஓதாத மந்திரத்தி னுட்கலந்து முறுபொருளா யுலகாண்டெங்கும்
ஆதார மானவனே யடியேனுக் குதவிதந்திங் கருள்செய்வாயே (170)

வேறு

அத்தனே யருளே யெங்க ளாதியே யடியேற் கென்றும்
நித்தனே யொளியண் ணுக்கும் நெஞ்சமு தினைவும் பொங்கச்
சுத்தனின் னுதவி தந்தென் றுக்கம தகற்று வாயென்
றுற்றுன் னே டிரப்பே னென்று முள்ளவா துணைச் செய் வாயே (171)

அகந்தெரிந் துணர்வோர்க் கென்று மருபமோ டுருப மாகி
முகந்திறந் தருளைக் காட்டு முத்தனே முடிவில் லானே
செகந்தனி லடியேன் செய்யுந் தீவினை யகற்று வாயென்
றகத்துன்னே டிரந்து கேட்ப னுள்ளவா துணைச்செய் வாயே. (172)

கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தருணைமுத்தொளி யதனின் யதனின்மிக்கது சமயநட்புறுந் தனியனே
கெருணையெப்படிப் புவியில்மெய்ப்பொடு கிளருமடிப்படிப் போலவே
அருளனுக்கருள் கமலமிஸ்திரி யதைநினைத்துனே டிரப்பனீ
இரணாதற்பொலி றஹமெயத்துன்னரு ளெனியனுக்கரு ளிறைவனே.
பலபடைப்புகள் வரநினைத்துயர் பனியணைத்திடும் பரமனே
இலௌஹிலெப்படி கைமெடுத்தெனையெழுதிவைத்ததென் றறிகிலேன்
விலகல்மிக்கது கவலைதத்துளம் விரும்பிவந்துனே டிரப்பனுன்
உலகிலப்படி யுனைநினைத்தன னுதவிதந்தரு ளொருவனே. (174)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தக்காரிருளி லினைத்துமன் றித் தனியேயின்பந் தானமதில்
தொக்காயெழுந்து துயர்வினைத்துத் துனியாவெளிக்கு ளொளியாய் நீ
முக்கால்நகைத்தங் கொழுகுபனி பூங்கிக்கமலத் துருவான
ஹக்காநபிதம் மானையென் றன கவலைதவிர்ஹக் கானவனே. (175)

முத்தாலனைத்துப் படைப்பதற்கு முன்னங்கருப சொருபமன்றிக்
கத்தாவுனக்கு நிகரில்லாக் கருணைக்கமலத் திருவொளிக்குள்

சித்தாற்சொரியும் பணித்துளியால் திரண்டேகஜூ திட்டுங்கிருபை
வத்தா நபிதம் மாலையென றன் வறுமைதவிர்ப்பாய் வல்லவனே.(176)

கலித்துறை.

தனைத்தேறங் காயஞ் சுழலுமென் றுவினை தான்தொலைந்தால்
தினைப்போது மிங்கிருக் காதுகண் டாய்சிரந் தாள்பணிந்தே
நினைப்போரை மேவி நினையாரை நீங்கி நிரம்பிநின்றாய்
உனைப்போ லொருவருண் டோவிறை வாவெனக் குறறவனே. (177)

உற்குரு மில்லை யுறவாரு மில்லையிங் குன்னையன்றி
மற்குரு மென்னை வளர்ப்பதுண் டோமறை தன்னைமிகக்
கற்றுலும் பாவங் கசந்தாலுங் கேடுன்னைக் காண்பதற்கு
உத்தார வாழ்வு தருவா யெமக்கென்றும் மேலவனே. (178)

ஹலிமா முலைதனிற் பாலமு துண்ட அஹமதெனும்
புவிமான் றனக்குப் பிணையாக நின்றவர் தம்பொருட்டால்
நிலையா முடம்பை யினைந்தே யுயிர்செல்லும் நேரத்திலுன்
கலிமாவை நெஞ்சுட் கலங்காமல் தாவென் றக் கானவனே. (179)

ஹக்கா நபிதங் கலிமாக் கமலக் கருத்திறுள்ளே
சிக்காமல் மாயந் திருடிக்கொள் ளாமற் றிருவுளத்தால்
எக்காலங் கூடியுத் தேக மிழந்துமி ரேகினிட் டால்
மக்கா நபிதம் ஷபாஅத்துடன் கூட்டெடங்கள் வல்லவனே. (180)

வல்லவ னிமறை சொல்லுவ னிமறை நாலுக்கெட்டாத
துல்லிப னியனை யானவ னியென் றுந் துய்யவனி
கல்லிலும் நீயென் கருத்திலும் நீயிரு கண்ணிலுநீ
இல்லிலும் நீயினை யற்றவ நீயென் னிறையவனே. (181)

தானவ னிதல மேழிலு முங்கிச் சடலமதிற்
கோனவ னுகக் குடியிருந் தாயிந்தக் கூடிழந்து
போனபின் யாங்கள் பொறியிற்செல் லாமலுன் பொற்பதியி
லீனமி லாமற் புகுதலைப் பாயென்றுந் துய்யவனே, (182)

துய்யவ னேதுணை யற்றவ னேதுனி யாவிலுள்ளே
மெய்வினை யாலு மறந்துவிட் டேன்வெறி யேன்றனையுஞ்
செய்வினை யாலே பெரிதா கேழிற்செல் லாமற்சொர்க்கம்
பய்யலு மேகப் பதவிதந் தாள்பர மானவனே. (183)

பரமா நபியைப் படைத்திலை யாகிற் படைப்பிலையென்
றுரமாய் மொழிந்தவென் னுத்தம னேயிவ் வுலகினிலயான்!

மரமாகி லேன்மண் ணுங் கல்லாகி லேன்மறு வாக்கிறென்னைத்
தரமாய் வரமருள் தந்தா ளெவர்க்கென் றுந தானவனே. (184)

உன்றனை யாளென் கமலத்துன் ளேகண் டுணர்ந்திருந்தா
லென்றனை யோபசித் தேங்கவைத் தாயான் றெரிசித்திடச்
சிந்தனை யோவல்ல நிந்தனை யோவெனைத் தேடியென்முன்
வந்தனை யோவரம் தந்தனை யோசொல்லென் வல்லவனே. (185)

ஆளவல் லானுனை யாளம்பி ளோனுன் னடிமையென்றுந்
ருளில்லை யோதனை கட்டிவைத் தாய்தனைக் கட்டறுக்க
வாளில்லை யோவசி வேலில்லை யோமகிழ்ந் தோடிவா
நாளில்லை யோதினை ந் தாயில்லை யோசொல்லென் னாயகனே. (186)

அழிவில்லை யென்றுல காள்பவ னேயுன் னடிமையென்றுல்
எளியனை யோசிறை செய்துவைத் தாயான் றெரிசித்திட
விழியில்லை யோநெஞ் சிரக்கில்லை யோவிரைந் தோடிவர
வழியில்லை யோநற் பதமில்லை யோசொல்லென் வல்லவனே (187)

அனைத்தும் படைத்துமி ரிபவ னேயுன் னடிமையென்றுல்
மனத்துக் கவலையை மாற்றிலை யோவென் வறுமைகண்டால்
நினைத்தென் னளவுமி ரங்கிலை யோவுன் னிரம்பியெனைச்
சினத்தங் கிருக்கவும் நீதியுண்டோதெளி வானவனே. (188)

தெளிவாய் வெளிக்கு ளொளியாய் நிரம்பியென் சிந்தையுனின்
றழியா தனைத்தையு மாள்பவ னேயுன் னடிமையென்று
வெளியார்செய் தீவினை யெல்லா மகற்றியீ டேற்றியெனக்
கொழியாத வாழ்வும் பதவியுந் தாவென் னுத்தமனே. (189)

ஆவென் றனைத்துப் படைத்துரு வாகுமுன் னவ்விருளில்
ஊவென் றலரி சொரியும் பனிக்கு ளுருண்டுருண்டு
மாவென் றொருமணி முத்தாய் வலம்புரிக் குள்ளிருந்த
காவல் நபிதம் பொருட்டா விரங்கிடென் காவலனே. (190)

கௌவென்ற சத்தங் கதறுமல் நின்றெழுங் காரிருளில்
அவ்வென்ற கார முதலாகி நிறைபின் னைந்தெழுத்தாய்
வௌவென் றெழுந்துநல் மௌவாய் வலம்புரிச் சங்கினின்று
தௌவென் றெழுநபி தம்மா விரங்கிடென் னாயகனே. (191)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பலநிலத் தெவரு முன்றன் பதம்பணிந் தருளும் வேந்தே
நலவலம் புரிச்சங் கீன்ற நபீஷபாஅத் தடியேன் பெற்று

முலகுயி ரனைத்துந் தானு மொளிக்குணின் றெறிக்கு மந்த
நிலவினுக் கெதிரே சென்று நிற்குநா ளெந்த நாளோ. (192

அனகமுற் றமர் பேய்க ளரக்கர்ஜின் முனிவர் மாந்தர்
மனமகற் றுமல் நின்றன் மகிழ்ச்சிதந் தருளுங் கோவே
சினகமுற் றடியே னுன்றன் திருவடிக் கடிமை யாகக்
கனகமுற் றடியேன் கண்ணிற் காணுநா ளெந்த நாளோ. (193)

மறைமொழி நூலுக் கெட்டா வடிவேவாள் பொருளே மண்ணில்
இறைவனி யல்லா தில்லென் றிறைஞ்சிடா தெளியே னுன்றன்
முறைவழி தெரிய வுன்றன் முண்டகத் தருளை நோக்கிக
குறையிலி யுனையான் கண்டு கூடுநா ளெந்த நாளோ. (194)

வெளியினி லொளிய தான வேதநன் னூலுக் கெட்டா
வொளியினி லுருவ தான வுத்தம நபிக்கா ளாக
எளியனுன் மறந்து செய்யு மிடறுப் வன் பிழையும் போக்கி
அழிவிலி யுனைநான் காண வருளுநா ளெந்த நாளோ. (105)

துணையிலி தருமா னந்தத் துவிதிரண் டுநவா யுள்ளக்
கனைதொடுத் தருள்பே ரின்பக் கருவினைந் தொளிகுன் றுமல்
மனைபடும் பருத்தி போலே வன்பிழை யனைத்தும் போக்கி
இணையிலி யுனையான் கண்டு மெதிர்க்குநா ளெந்த நாளோ. (196)

ஆங்கிலென் றனைத்தும் பாரி லமைத்தழித் தெழுப்புங் கோவே
பாங்கின வாறென் றெண்ணிப் பதத்தொழா தடியே னுள்ளத்
தோங்கிய கமலத் தூடே புலாவுநின் பதத்திற் காளாய்த்
தீங்கிலி யுனையான் கண்டு தெளியுநா ளெந்த நாளோ (197)

வள்ளலா னவனே நீதி வரிசைநின் வடிவுருபர்
வின்னொரு துலகி லுன்றன் மெய்மிரு பதத்திற் காளாய்க்
கள்ளனுன் துணிந்து செய்த கடும்பிழை யனைத்தும் போக்கி
உள்ளவா றுனையான் கண்டு முணருநா ளெந்த நாளோ. (198)

அத்தனே யருளே யெங்க ளாதியே யழிவில் லானே
நித்தனே நிகரொன் றில்லா நெடியனே யடியேன் செய்யுங்
குற்றங்க ளனைத்தும் போக்கிக் குதாயுன்றன் பதத்திற் காளாய்
முத்தனே யுனையான் கண்டு முயலுநா ளெந்த நாளோ. (199)

படியினி லுயிர்கள் யாவும் படைத்தழிப் பவனே யுன்றன்
அடியினை பணித்து போற்று மஹமமது நபிக்கா ளாக

வடிவிலி யுனையாள் மண்ணில் மறந்தவன் பிழைகள் போக்கி
முடிவிலி யுனையாள் கண்டு முடுகுநா ளெந்த நாளோ. (200)

இல்லல்லா குவேநீ யெங்க ளிருதயத் தெழுந்து வாழும்
அல்லிராப் பகலு மன்றி யாருறுக் கப்பால் நின்றேனே
சொல்லொணாப் பிழைகள் செய்த தோசிநின் பதத்திற் காணாய்
வல்லவா வுனையாள் கண்டு வருகுநா ளெந்த நாளோ. (201)

அள்ளிமண் ணொடுத்துச் சென்று மாதிமுன் னமரர் வைக்க
ஒள்ளிய ஆத மென்றே யுயிர்விடுந் தொழுப்புங் கோவே
தெள்ளிய கியாமத் துன்னரின் றிருவொளி கண்டு தேற
வெள்ளிபி லிருண்ட கங்குல் விடியுதா ளெந்த நாளோ. (202)

மயிலொளித் தரவு தோன்ற வளருமக் கோபத் தாலீமுன்
பயில்சனிக் கிழமை நாளிற் பாழ்நர கமைத்த கோவே
துயிலொழித் திருக்கு முன்றன் சுடரொளி கண்டு தேற
வெயிலொழித் திருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (203)

அதினமுற் றெழுந்த கோப மமர்ந்தபின் ஞாயி றென்னும்
பதனமுற் றெழுந்த நாளிற் பாருல கமைத்த கோவே
வதனமுற் றிருக்கு முன்றன் வடிவகண் டடியேன் றேற
விதனமுற் றிருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (204)

மண்புவி திரளு நாளில் வன்னியின் புகையா லேநீ
நண்சபியல் வானத் தன்னை நலந்தருந் திங்கள் நாளிற்
றும்பிகோ டமைத்து வாழுந் துய்யவா வுனையாள் காண
வெப்பியந் திருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (205)

ஆகமுற் குதப் தம்மை யமரர்வந் திறைஞ்ச வங்கண்
சேகமுற் றன்று போன குமனைச் செவ்வாய் நாளிற்
போகமுற் றமைத்து வாழும் பொருளே நின் னருளைக் காண
வேகமுற் றிருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளே. (206)

இடமுறுந் திசைக ளெட்டி லிலங்குமெட் டொளிகள் தம்மை
நடமிடு புதனு மந்த நாளினி லமைத்த கோவே
திடமுற விருக்கு முன்றன் திருவொளி கண்டு தேற
விடபென விருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (207)

பதிதனி லூர்வை நாற்கால் மிருகமும் பறவை தானும்
விதிதிரு வருளா லென்றும் வியாழநா ளமைத்த கோவே

திதியுறுங் கமலக் கண்ணுற் றிருவொளி கண்டு நேற
விதியென விருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (208)

கங்குலங் குழலி குழுங் கருமுகிற் கடலி லேழு
பங்கில் நின் றனைத்தும் பாரிற் படைத்தளித் தெழுப்புங் கோவே
சங்குறுங் கமலக் கண்ணுற் சரணங்கண் டடியேன் றேற
வெங்கணு மிருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (209)

கன்னலுந் றினித்த வாசங் கமழுங்கஸ் தூரி மேனிப்
பொன்னிறத் தழகு போன்ற புகழதபி பொருட்டா லென்றும்
இந்நிலத் தடியே னுள்ளத் தெழுஞ்சுட ரொளியைக் காண
மின்னிவந் திருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (210)

வேறு.

எந்தமாத மெந்தநாளி லெந்தநேர மென்றினி
வந்தெனை நி னைப்பதற்கு மேவழக்குண் டோவென
உன்றனேர்மை யின்னதென் றுரைக்கொணு துனத்துனே
சிந்திடாமல் நின்னருள் செலுத்திடெங்கள் செல்வனே. (211)

முந்தநாளி லந்திநேர முண்டகத்து ளச்சரம்
தந்தெனொடு ரைப்பதென்ன தப்பிலொப்பி லாதவ
அந்தவாச கத்தையான வைத்திடாம லுன்னுடன்
வந்திரந்து கேட்பனீ வழங்கிடெங்கள் வல்லவா. (212)

கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

இரவே முழுதையோர் பகலாய் நிலைசெய்
திறகு லொடுரா சியப்பே சினவா
திரைகு முலகில் நரர்தா முளது
திருவா சகங்கேட் டுருகா ரகதுன்
டுதவா ரிவரென் றெளிசே ருனதன்
புறுவா சலில்வந் திரந்தேன் மிகவு
மதமோ டெழுமா லடியேன் றனைவந்
தணுகும் படியே யருள்வா யிறையே. (213)

கனமாக் கமலத் தெழுதல் லொளிதந்
தடியற் கருள்செய் துதவு மிறையே
சொனமா மணிகேட் டெவரு முலகிற்
றொழுவா ரவர்நெஞ் சுருகா ரழுவார்

களமா மன்றநூ லருளு மிறையுன்
றாதீதின் படிகண் டுணரா தடியேன்
தினமா ன முன்வா சலில்வந்திரந்தேன்
திருவா யமுதந் தருவா யிறையே. (214)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

சாதக மெழுதன் ஞேசைத் தலைவர்ஹா றாத்து மாறாத்
தோதகம் வெறுத்தே கள்ளுண் டுழன்றுனக் கபைய மென்னப்
பேதக மில்லா னந்தப் பெருமைக ளறிந்தே யங்கண்
மாதுயர் தீர்த்த வுன்னை மறப்பரோ மறப்பி லாதார். (215)

அரம்பையர் பதிவிட்டாதம் ஹௌவாவா பிரக்காள் மண்ணிற்
பெருஞ்சிறைப் படாம லெங்கள் பெரியவா பிழைபொ றென்றே
விரும்பிதிலை றறைக் கண்டு மெய்ப்பொருள் வெளிநின் றங்கண்
வருந்துயர் தீர்த்த வுன்னை மறப்பரோ மறப்பி லாதார். (216)

சுழி தரும் புனலில் நூஹா கூமருக் காற்றெரு ளுமல்
அழிவிலா னீயே யாளு வனமானமென் றழைத்த வந்நாள்
வழிதரும் பொருளாய மெய்யில் விரையவந் திலங்கி யங்கண்
எளியவர்க் குதவு முன்னை யிகழ்வரோ விகழ்ந்தி லாதார். (217)

மிடுக்குற்ற பிறவூன் செய்யும் விதனத்தால் மூசா தாமும்
தடிக்குற்ற பொருளே யானுன் சரணமென் றழைக்க மந்நாள்
வடிக்குற்ற றாஹா யத்த வன்குபிர் தன்னை மாய்த்தங்
கிடுக்கத்துக் குதவு முன்னை யிகழ்வரோ விகழ்ந்தி லாதார் (218)

சீறுவாய் நம்றாத் செய்யுந் தீவினை பொரும லன்றிப்
றுகிம்றா ஹேலமை நீசத் றுரங்கிடென் றிசைத்த வந்நாள்
நாறுவாய் குளிர்ந்து வீசு நறுமலர்த் தென்றலாய்நின்
றுறுவரய்க் குதவு முன்னை யசப்பரோ வசப்பி லாதார். (219)

பெருந்திரைக் கயல்யூ நூஸைப் பிடித்தது விழுங்கு நேரம்
வருந்தியென் பொருளே மீனின் வயிற்றிலுன் காவ லென்றே
இருந்தவக் கமலத் தூடே யெருத்துமைஞ் சுடரா யங்கண்
அருந்துயர் தீர்த்த வுன்னை யசப்பரோ வசப்பி லாதார். (220)

தாழைமுன் ளொடித்து வீசித் தமையரன் றடித்துக் கேணிக்
கீழிற்றன் விடயூ சூபுன்கிருபையென் றலறு மந்நாள்
ஏழையென் றிரங்கி முலத்தெழுந்துமைஞ் சுடரா யங்கண்
வேலைகண் டுதவு முன்னை வெறுப்பரோ வெறுப்பி லாதார். (221)

வலிநினைத் தஹுமம தீன்ற மதலைபீ பாத்திமாவை
அலிதனக் குதவ வேண்டி யடியினை பரவு மந்நாள்
ஒலிநகைத் தமர ரோடன் ஞேஷையாய் முழங்கி யந்த
மெலிகுறை தீர்த்த வுன்னை வெறுப்பரோ வெறுப்பி லாதார். (222)

இப்படிப் போல்நின் பாதத் தொழுந்தவெவ் வுயிர்கட் கென்றும்
மெய்ப்படிப் பொலிவு நன்மை விளங்குமா தரவு மீந்தாய்
அப்படிப் போல்நீ யெங்க ளருந்துய ரனைத்தும் போக்கித்
தப்படி யார்க்கி ரங்கித் தலிலருள் தப்பி ரானே. (223)

தன்பிரா னேற ஹீமே தனியனே சரியில் லானே
என்பிரா னேநீ யார்க்கு மெளிமைகண் டிரங்குந் தீனே
முன்பிரா னேநீ யெங்கள் மிடிமைக ளனைத்தும் போக்கி
அன்பினு லடியேற் கின்ப மருள்செய்வா யழிவற் றேனே (224)

அத்தனே வித்தாய் மூலத் தஞ்சிலொன் ருகி யெங்கும்
நித்தனே பத்தி பாயுநெடியனே நிகரில் லானே
சுத்தனே முற்று மெங்கள் துன்பங்க ளனைத்தும் போக்கிக்
கத்தனே முற்று மண்ணிற் கவலைபோக் குறகு மானே. (225)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

திரங்கொடி தயங்களி லிருந்தவனே யானினே
டிரத்திடும் புகழ்ச்சி யதைநீ
வரம்பெறு வனொன்றுனேரு டிரந்திடு மவர்க்கும்பின்
நமக்குமன மென்று மகிழ
அரம்பையர் சுகங்களு மஹுமதர்ச பாஅத்துமுன
தன்புறதீ தாறு மூலகில்
உரங்கொடு தரும்படி நினைத்தின முவந்திடு
மிகுந்துறை விளங்கு மிறையே. (226)

சொர்க்கமதி லூட்படு சுகங்களு மதற்குள
சுகப்பினு டரம்பை மாரும்
மக்கநபி செய்திடுஷபா அத்துமுயர் காக்ஷியு
மகிழ்ந்தெவரும் வாழ்வு பெறவே
சக்கரவொ டுக்கமி லெனக்குற விரங்கிநீ
தரும்படி நினைத்துள தெல்லாம்
இக்கணமெ னக்குலகி லீந்துதவி செய்தரு
ளெவர்க்குமு ளிரங்கு மிறையே. (227)

வேறு.

அண்டருலோகம தோடனைத்தும்படைத்
    தாளுமனாதியே நீதிசேர்
தொண்டருளத்தில் நினைத்துனைத்தான்றொழு
    தேத்தும் துவாலைவநீகைக்கொள்வாய்
வண்டர்களுண்டது கண்டிடயானும்
    வருந்திநின்றோடிரந்தேத்தியே
கண்டதுகேட்பனறிந்துடனிகம
    லத்தொளி தந்தருள்ஹக்கனே. (228)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அந்தர மாமுனி வோர்பசா சோடும ரக்கர்ஜின் மாந்த ரதிர்சிலர்
சந்திர சூரியனைப்பணிந் தேதலை கொண்டுமி ரந்த தறிந்தவா
மந்திர வாவியிற் முண்டகப் பூமலர்த் திட்டது கண்டறிந் துன்னுடன்
சுந்தர மேலடி யேனிரந் திட்டது ஆப்பெறீ டேற்றிடுடென் சுத்தனே.

கலிவிருத்தம்.

அத்த னேயடி யார்க்குரு மன்பனே
மெத்த நாளுனை வேண்டுத லன்றியான்
குற்ற முங்குறை செய்துவந் துன்னுடன்
உற்றி ரந்தனு வந்திடென் னுத்தமனே. (230)

பழுதி லாத பழம்பொரு ளேபயல்
அழுத யாவுமறிந்துன் னருள்கொடே
எளிதி னோடுவந் தேழைக் கிரங்கிநீ
தொழுதற் கேற்கத் துணைசெய்யெ னித்தனே. (231)

ஆரு மாருமி லாதவ னத்திடைச்
சேருஞ் சேருமெ னப்பயல் தேடிவந்
தோது தாதமென் றுன்னுடன் கேட்பதுக்
கேது நீதவீ லீந்தருளேகனே. (232)

கண்ணி லாமலுன் கற்பனை காணிலான்
எண்ணெ ணைப்பிழை செய்திடைந் தேங்கினன்
விண்ணி லுன்னருள் வேண்டுதல் கண்டுநீ
மண்ணில் வந்துவ முங்கிடென் வல்லனே. (233)

பலப டைப்பும் பரந்தொளி முங்கிய
நிலைகள் கற்று நிறைந்தவ னேபயல்

விலகல் செய்துனை வேண்டி யிரந்ததுக்
குலகில் வந்துப காரஞ்செய் யுண்மையே. (234)

மூல மந்திர முட்பொரு ளாய்நிறைந்
தால மொக்கதின் ருள்பவ னேயருள்
மேல கத்தருள் வேண்டுதல் கண்டுநீ
யேல முன்தவி வீந்தரு னேகனே. (235)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாரியவிருத்தம்.

மதங்க னுறுபதி யனலும் புனல்வெளி
அறுசங் குறுகட லகண்டவான்
பதங்க னுடுமதி பரந்த முகிலிடி
பதுங்கு மருளிலெள குடன்கலம்
விதங்கொ டலைபுவி வெருண்ட பரிமலே
மிகுந்த வொளிபல சமைத்தவா
இதங்கோ டுளதன விரந்த னெளியனுக்
கிரங்கி டெமதுளத் தரங்கனே. (236)

விலங்கு பறவைகள் மிகுந்த வுயிர்பல
விதங்கொ டமைசெய்து நிறைந்தவா
பெலங்கொ டடிபவர் மனங்கள் வகைவகை
பிரிந்த படியுனை மறந்துபோய்
இலங்கு முனதொளி சிறந்த திருவடி
யிறைஞ்ச விலையுனே டிரந்தன்யான்
பலங்கள் மிகுதிதந் திரங்கெவ் வுயிர்களும்
பணிந்து கதிபெறும் பரமனே. (237)

வேறு.

அவ்வென் றெழுந்தபுக ழாராய்ந் தடங்கலையு
மாவென் றமைத்த பொருளே
யௌவென் றெழுந்தமஹா பூவென் றிசைந்தவிற
குலைப் புகழ்ந்து ளடியேன்
உவ்வென் றிசைந்துநெடு கூப்பிட் டிரந்தனனுன்
கோபந் தணிந்து னருளால்
தௌவென் றெழுந்துதவி தருவாயனைத்திலுநீ
தானாய் நிறைந்த பொருளே. (236)

அத்தனிலி யேகுறைகள் சற்றுமிலி யேபழுதொன்
றற்றபெரி யோனே யடியேன்
நித்தலுமுன் னோடழுது செப்புமது கேட்பது
நெகிழ்ந்ததென் நீநெ டியவா
சித்தமடி யேனை யிரங்கவிலை யோவினரு
சினத்திடுவ தோதெ ரிகிலேன்
உத்தமனே யானின்னோ டிரந்திடுவ தந்தனையு
முற்றுலகி லீந்த ருள்கவே. (239)

அளவடி விருத்தம்.

பருதி நடுங்குந் துனிகோ டனைத்தும் படைத்தோனே
மருவி யுனைக்கேட் டிரத்தது கையில் வரக்காணேன்
பெருகி யுனைத்தான் தொழுகி லனந்தப் பிழைதானே
கருதிய நெஞ்சத் தருளிய கஃப துல்லாவே. (240)

அருண னடங்குந் துனிகொடென் னுவி யமைத்தோனே
கெருண மனங்கொண் டடிய னழுக்குரல் கேளாயோ
கருணைகொ டுன்ற னடியவர் நெஞ்சு கலங்காமற்
தருண மறிந்துன் தலீல்செய் வாய்ச மதுல்லாவே. (241)

உருவமோ டத்த மிலியே யென்னுள்ள முனைத்தேடி
வருகுது கஞ்ச மலரடி கண்டு வணங்காமல்
வெருவிட நின்றுன் திருமன மென்னை வெருட்டாமல்
அருபமோ டுன்றன் றுனையருள் நீஅஹம துல்லாவே. (242)

முடிவு துவக்க மிலியே யுனைத்தான் முயலாமற்
படியில் மிடைப்பட் டடியேன் படுந்துயர் பாராயோ
அடிய னுத்தான் தொழுதில னென்றுநீ யகலாமற்
கொடிய னிரந்துன படிதரு வாய்குறை யில்லானே.

கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

உருவந்த மிலியுன்ற னொளிதங்கு முலகெங்கு முறைகின்றவா
கருவிந்தை மதனைந்து கனைதந்த படியுன்னைக் கருதாமல்யான்
மருவுந்து வகைகண்ட நிலையெங்க ளுயிர்பொங்கி வருவாழ்வுதான்
திருவத்து புகலென்ற னுனதின்று தினமன்பு தருமன்பனே. (244)

அலைசுற்று முலகத்தி லருள்பெற்ற தார்சித்த மறிகின்றவா
கலைசுற்று மதிலுற்ற கமலத்து னைமுற்றுங் கருதாமல்யான்
விலைபெற்ற தெனமெத்த மிடையுற்ற படிகண்டு வெருவாழ்வுதான்
திலைபெற்ற தெனநித்தந் தரமெய்த்த திடையுற்ற நெறிநித்தனே.

வேறு.

மேலவெளிக்குள் விளைத்துநல்மாமறை விண்டெமை யாள்பவனே
கோலவிழிக்கடை யாலுனை நோக்கிக் குறித்து வணங்கரியாப்
பாலனறிந்தற் யாமலுஞ்செய்துள பாவம் பொருத்தடியேற்
கேலமனத்தி லிரங்கிச்சிறப்பெடுத் தீந்தரு ளுத்தமனே. (246)

தேனெடுபாலுமொவ் வாவுபதேசநீ செப்பி யுயிர்க்குயிராய்
வானகமீதுள தானமெலாமெனுள் வைத்தெமை யாள்பவனே
கானகமானதி லேபணியாக்கலை மானை யழைத்தருளும்
தீனபிதம்முடைப் பேறெமக்கீந்தருள் தீங்கினை யற்றவனே. (247)

வேறு.

பனிதரு மூமிரது பலவுதீ யமைசெய்து பார்மீதில்
மனிதர்கள் தவமதி லினிதுற வருமுயர் வல்லோனே
தனியனை நினைப்பவ ரெவருனை யலதுத யங்காமற்
கனியினி லினிமைதந் தருளென தென்மைநீ காண்பவனே (248)

நெறிதடு முறைமைகொ டடியவர் புகழில் நிறைந்தோனே
மறிவிட றகலநின் னடிதொழு மெனையுநீ மறந்தாயோ
அறிவுகேட்டிமைசெய்தி டினுமென தெளிமைய றிந்தேநீ
நெறிநெடிக் கெதிர்நில தரவரு ளெனதுணி றைந்தோனே (248)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இரவைப் பொழுதுள துயிர்கட் குனதொளி யியல்வுந் றருள்பவனே
திரையுற் றுளதொளி தெரியப் பயலைநீ தெளிவுற் றுரையருளெ
றரவைச் சமர்செய்த நபியைத் தொழுதுரு டழுதுந் திடுமறைநீ
புரையுற் றலகினி லெளியர்க் குதவிசெய் புகழுக் குரியவனே. (250)

அறுசைச் சுமைகொளு மவர்நெற் றிபிலுய ரவிபுந் றெழுதிவா
இரசக் கனியென திதயத் துறைவதி னியல்வுற் றறிகிலனுன்
பரிகப் படியுள பயலைக் கருதிய பகையைத் துலைவுசெய்தே
வரிசைப் பதவிகள் தருமெய்த் தருள்பல வடிவுக் குரியவனே. (251)

கலிவிருத்தம்.

நாயனே நானுனை நல்கி யிரக்கிறேன்
பேயனுன் செய்யும் பிழைபொறுத் தருள்கவே
காயநெஞ் சுருகிக்கண் கலங்கிப் புகழ்வேன்
தாயினு மன்பனே நீதா னிரங்குகவே. (252)

அருவமோ டுருவமு மனைத்துமாய் நின்றெனை
வெருவலே மருவுநல் வேந்தனே யடியனெஞ்

சருநினும் பெருகநொந் துளறிநு முனையொளிந்
தருளெமக் கீவதா ரிரைவநின் சரணமே. (253)

கண்ணிகள்.

முதலவனேயென்று முயல்பவர்மனங்கள்
முழுதொளி துலங்க
முடுகுவைநீயெங்கள் மிடிமைகளகன்றிட
வந்தருள்க நின்சரணமே (254)

இரவினி லுயர்ந்த பதவிகள்முயன்ற
வர்கள்பெறுவ ரென்றே
இசைவுறநீயெங்க ளிடறகல முடுகி
நின்றருள்க நின்சரணமே. (255)

உருகுமென துள்ள மிகமுமெனதுடம்பி
லுயிர்பதறிநொந்து
மிகவுநெடிரந்தே னொருவனேயடியே
னுலகற்று நின்சரணமே. (256)

அரவுடல்நடுங்க வதினுயிர்பிடுங்கு
மறாமனை நினைத்துன்
னடியிணைப்பணிந்தே னரியபெரியோனே
கதிதருக நின்சரணமே. (257

அகரமுதனின்ற ஹறுபதமேவிண்ட
நிலையடிய னுந்துன்
னளவிரத்தேனென்ற னிறைவனேயெளிய
னுக்கிரங்கு நின்சரணமே. (258)

அருவசொருவந்த மினியெனவெழுந்த
விருளதி லுறைநதோ
ரணுவுமியங்காத வாதியேயடிய
வர்க்கிரங்கு நின்சரணமே. (259)

அவிபுமுதலென்று வருவனிலம்விண்ட
படியிரு ளகன்றுன்
னருள்பெருகநின்ற வள்பனனேதம்ப
மீந்தருள்க நின்சரணமே. (260)

திமிரகமகன்று திகழொளிபசந்து
நிகிர்த்தியென நின்ற

திகனொளியேயெங்கள் தீங்குபமுதால
　　நின்றருள்க நின் சரணமே　　(261)

வடிவுருவோடந்த மிலியுனதுசந்த
　　மெவரறிவறென்றுள்
மகிழ்பவனேயெங்க ளிரணப்பொலிவுறகு
　　மத்தருள்க நின்சரணமே.　　(262)

சுடரொளிபேரின்பத் தொளி அஹமதன்புத்
　　துணையென மகிழ்ந்து
துளிமெழநிறைந்த துய்யபெரியோனே
　　துணையருள்க நின்சரணமே　　(263)

அடலொளிவுகண்டு வருதபிகலன்றுந்
　　றமரரொடு பிண்டத்
துயிர்பலவுமின்றருளுபவனேயெளிய
　　னுக்கிரங்குநின் சரணமே.　　(264)

உடலொளிசிறந்த ஹபீபையலதொன்று
　　மமைசெய்தில னென்றுன்
மகிழ்பவனேயெங்கட் குரியநபிஷபா
　　அத்தருள்க நின்சரணமே.　　(265)

படரொளிதிரண்டு பலவடிவகன்ற
　　வடிவிறைவனென்றுன்
னடிதொழமகிழ்ந்த வல்லோனேயுதவி
　　தருகநின் சரணமே.　　(266)

கடலொளிபரந்து வருமொளிதிரண்ட
　　ஹபீபைநீமகிழ்ந்து
கனமறைதெரிந்து கவல்பவனேபுகழ்கண்
　　டீடேற்று நின்சரணமே.　　(267)

சசிமிரவிதங்குந் தாளமிலுறைந்தெவ்
　　வுலகுயிர் சமைத்து
சமையமெனநின்ற தனியனேயுயர்பதவி
　　தந்தருள்க நின்சரணமே.　　(268)

கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

ஊனேடென்புதிரங்களிம்புல னேடுவந்தெனை யாண்டவா
ஞானமெனிரொளி காணவேண்டி நவின்றுனேன்டு மிரப்பனியான்

தேனோடன்பு பொருந்துமாவைத் திரட்டியெங்களுக் கின்றற்ற
தீனம்வன்பிழை போக்கினின்றெளி யேற்கிரங்கிட னித்தனே (269)

மூலமந்திர மைந்தி லொன்றை மொழிந்தவர்க்கிறை யோனேநீ
மேலுமத்த வெளிக்குள் நின்று விளம்புமோசைகே ளாபய யான்
நாலோடைந்தொரு நான்குமூடுள நாடியாலுழன் றேவெகு
காலமென்றடி யேற்கு நின்றிரு காக்ஷிதந்தருள் ஹரக்கனே. (270)

வேறு.

ஆரும்புகழு முயர்பதமு மகாமுதலென் றதிவிதழும்
ஆரமணிசே ரொளிமுகமு மலையுந் திருமுன் வநுதலரும்
ஓதமறையின் டருள்வதுவுமொருவர்க்கறியா வடிவுருவும்
ஓமென்றதையன் புறமதுமுன் றெளிவுமடியே னுணராமல்

பாரில்மிகவும் புகழ்வதும் பயமுற்றெவரும் பணிவதுவும்
பாவமகலு முயர்தவமும் பல்வுபமுதென் றுளமதுதான்
ஏதென்றிறையுன் னுயர்காதி லேறும்படிகேட் டென்னளவில்
ஏன்வந்தவனென் றுயர்கதிதந் தெனையாண்டருளெளிமைறயோனே.

இரவும்பகலு மிறைநின்னோ டிருகையேத்தி மிரந்ததுவும்
எனதுள்ளிதய முருகியெழுந் திருகண்ணதிற்பாய்ந்தொழுகுவதும்
உரவம்மொழிசே ருபிரற்றவுடல்போல் மயங்குணர்வதுவும்
உலகிலடியேன் மிகநொந்து முணருமதுவு முணராயோ

மரவின்சடியையம் புலத்தைவென்று மௌனமணிமந் திரத்தையுன்னி
வனரும்பிரானென் றுனைத்தேடி வணங்காரெனவு மறந்தாயோ
அரவின்கவிகை ஹரபோய்நா ருனபெருப்ப வலுப்பமதை
அடியேனுணர வலநுநின் னருள்தந்தெனையா ளிறைவனே. ()

கலிவிருத்தம்.

மால்பெற்றுயர் ஞானத்திரு மறையுச்சி பழுத்தே
மூலப்பொரு ளெனவுற்றெரு மொழிபெற்றிடு மிறைவா
காலுற்றெழு கமலத்தொளி காணப்பயல் துணிவேன்
மேலத்திரு வாசற்படி வெளிகாட்டிடென் னிறையே. (273)

தூமத்திரை யதில்மொய்த்துள் கரர்கட்கறி வரிதாய்க்
காமத்திரை யதிலுற்றவர் காணத்தெரி பனே
ஏமப்பதி புகழ்மெய்த்துறை டிரப்போனொளி யற்குன்
னேமனத்தொளி தாநித்தலும் நினைவாய்நெடி யோனே. (274)

வெண்பா.

தெட்டை நெடியபல நிலைமத்துறு மேலவனே
வெட்ட வெளிக்குள் விளைந்தோனே—யெட்டுத்
தருவா யெவர்க்குமொரு தாழ்வகுத்தா தென்முன்
வருவாய்நீ யென்று மகிழ்ந்து. (275)

கண்ணிகள.

மகிழ்ந்துனது நீ தாறும் வரிசைநபி தருஞ்சிறப்பும்
உகந்துபயல காண்பதற்குன் னுதவிசெய்வா யுத்தமனே. (276)

உற்றுலகி லுனையாரு முழன்றழன்து தேடுகினும்
எத்தலத்தி லிருப்பவனென் றெவர்க்குந்தெரி யாதவனே. (277)

தெரிவரிதாய் நின்றவுன்னைத் தேடுவர்க்கள் பாகியுள்ளத்
தரியவிழி தெரியநிறைந் தடங்கலுமொன் றுளவனே (278)

ஒன்றுமி ரண்டாகி யுருவாகி நின்றபயல்
அன்றுடஞ் செய்பிழைக ளனைத்தும்பொறுத் தாள்வாயே. (279)

ஆறுமிறை யோனேயுன் னன்பரிற சூலும்மத்தோர்க்
கேழுமனு காமலெட்டு மீத்தருள்வா யெ[illegible]கோவே (280)

கலித்துறை.

கோவென்றுன் பாதந் தெரிசித்தி டாத குமந்திரிகள்
சாவென்ற காலம் நரகாள்வ ரென்றுநீ தான்மொழிந்தாய்
ஆவென் றருளுளத் தேனுறைத் தாயடி யேற்குமுன்றன்
நாவென்று பேசும் நலந்தரு வாயெங்க ளுடைகனே. (281)
நாயக னேநமு வாதவ னேதன்மை தீனையுறும்
காயநல் லாவிவி னூடுறைந் தோயுன்னைக் காண்பதற்கு
மாயவன் வன்பிணி வாராமற் காத்துயா வாழ்வுதந்து
பேபனை நீவவந் தாண்டுகொள் வாயெம் பெரியவனே. (282)

பெரியவ னேபிழை போக்குவ னேபேர ண்டரண்டத்
தரியவ னேயெம்மை யாள்பவ னேபுக ழாமெனைக்கும்
உரியவ னேயொளி வானவ னேயுணர் வோர்க்குமுன்னைத்
தெரிபவ னேதரு வாய்கதி நான்குமுன் சித்தைகொண்டே. (283)

வெண்பா.

கொண்டற் குடையுடைய கோமானம் மாலநபி
விண்டபுல னைத்துமென்னை மேவாமல்—தொண்ட னுயி
ரீமானையேதெரிசித் தின்றுங் பணிவதற்கென்
சீமானே நல்லுதவி செய். (284)

கலித்துறை.

செய்யும் பலகுறி யெல்லாநின் கற்பனைச் செய்கையென்றே
மெய்யி லுறக்கண் டிரைஞ்சாத பாவிகள் வெண்ணரகில்
எய்யும் பொழுதவர்க் கீடேற்றநங் கேட்நின் னோடிறகு
லுய்யும் ஷபாஅத்தெனக் கீந்தருள் வாயெங்க ளுத்தமனே. (285)

உற்றுல கிற்படைப் புண்டா முயிர்க்குநல் லும்பருக்கும்
மற்று மரக்கர் முனிபேய்கள் ஜின்னுக்கு மாமறைக்கும்
சற்று மிலையொன் றுக் கெட்டாம லெங்குநீ யாகநின்ற
கத்தனே நீவந் தடிமைகொள் வாயுன்னைக் காண்பதற்கே (286)

காணுமிதயக் கமலகண்ணாலுனைக் காண்பதன்றிச்
சேணி லெவரு முகக்கண்ணி னால்தெரி சிக்கவொண்ணா
வாணிலி பெண்ணுமல்லானே யடியற்கு முன்றனருள்
வேணும் பிறுதெள செனுப்பெரி தாகிய வித்திடமே. (287)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வித்து மற்றுல கழுற்ற கத்துரி
மிகுந்து நித்தலு மணத்தநல்
வத்து மிக்குள வரம்பை யர்க்கெமை
வருத்து ரைத்தபெரி யோனேயான்
கத்தி பட்டுனோ டிரத்து கேட்பனீ
கபூல்செய் தீந்தரு ளெவர்க்குநின்
அத்த மெத்தனை யெனத்தெ ரிந்தள
விடற்கொ ணாதெம துறப்பனே. (288)

றப்பி லாலமி னனைத்தொ மாதெழு
பிறப்பி லுற்றழிவ திற்பல
பிறப்பி லென்னையு மழித்தி டாதொரு
பிறப்பி லாக்கிவைத் தேனேயான்
உறப்பி லாமலு முனைத்தி னந்தொழு
துணர்ந்தி லேன்மிக வாகிலு
மறப்பொல் லானெனை வெறுத்தி டாதடி
யற்கி றங்குநீ யன்பனே. (289)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

அன்பனே நின்பத மென்றுனை நம்புநல்
லடியவர்க் கன்புமா தாவுமாய்நின்றெமக்

கின்பம்நீ தருகினுந் துன்பமே வருகினு
மிகழினு மடியனெஞ் சுனைமறந் தொழிவனோ
வன்பனோ டைம்புலன் பஞ்சபூ தங்களும்
வந்ததின் மாய்கையால் சித்தைவே றுகமுன்
தன்பமே யன்றிவே றிலையெனி யற்குநின்
தலைதந் தருள்கயாண் தளியனின் சரணமே. (290)

சரணமென் றுனதருள் பெறுமடி யவர்கள்தாந்
தவமதில் நடமிடும் பொருளைலந் தடியனுக்
கிரணநீ தருகினு மிடறுவந் தணுகினு
மிகழினு மடியனெஞ் சுனைமறந் தொழிவனோ
வருணனன் புறவரும் பனிதனைந் திலையுளம்
வறுமைதொ டரவுதொத் திகழுமுன் பாதமன்
றருணன்வந் தடிபணித் தருள்பெரும் வாசவி
லடியன்வந் திரந்தனன் பிழைபொறென் னிறைவனே.()

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

என்று மென்றுமெழு சூரி யன்கதி ரிலங்கு திங்களவ் விளைகளு
மண்ட பிண்டமதி லுந்து காயமுள வடைந்த சீவன நடங்கலும்
விண்டு கண்டுனை யுணர்த்தி டாதவெளி யேவெ ளிக்குமுதலாளவா
தொண்டன் வந்துன்னோடிரந்தனெங்கள்பல துக்க நீக்கிவிடென் னித்
[தனே.]
நித்த னேயுனை நினைப்ப னைவரு நினைக்கொ ளுநெனை நெருக்கியே
மற்ற தேர்வழி வருந்த வென்னுள மயங்கி யுன்னையு நினைந்துபின்
மெத்த நானின் னோடிரந்த முங்குரல் மிகுந்தநின்செவிகே ளாவெனக்
கத்த னேயெனது கன்க லக்கமது கண்டிரங் கிலையோ பாவியே (293)

வெண்பா.

பாலைக் கெளபலனும் பான்மையு முண் டோபயலைத்
தாவிவெறுந் தாயெங்கள் தாளவனே—கூவித்
திருப்பதங்கண் டோபவர்க்குத் தீயருக்கு மெல்லா
மிரப்பவர்க்கு நீகொடுப்பா யே. (294)

கலித்துறை.

ஏனொந்த நாளு மளவிரங் காமனி யெங்குநிறைந்
தானந்த மாமிருந் தாயுவுந் தெந்தமை யாள்பவனே
நானொந்த நாளுமுன் னாமமற் றேன்மை நவின்றனனோ
தானெழிந் தானிங்கா ருண்டுநல் வாழ்வு தருபவனே. (295)

தார பலனும் பதவி தனி ஞூந் தலைமைகளும்
வீறுங் கதியுநல் மேலான வீரமும் வெல்வெற்றியும்
பேறும் தலைவும்தல் வீடேற்ற முப்பெரு வாழ்வுமனந்
தேறும் படிதரு வாயடி யேற்கொரு தீங்கிலியே. (296)

தீங்கு பழுதினை யில்லானே யுன்றன் திருவடிக்குள்
ஓங்கி வளர்ந்துரு வாய்நிறைந் தூள்ளத் தொளியிருகண்
தூங்கும் பொழுது தருவாய் தொடர்ந்திரு தாசியினின
றேங்குஞ் சாத்தோ டெழுத்தோனே யென்று மெளியவர்க்கே. (297)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

எளியவர்க் குதவுநற் பொருளையுற் றிருவருக்
கிடையிலுட் டுளிதெறித் திருளகத் தொழுகிய
அளிவதற் குயர்விடுத் தடியனுக் கருள்வினைத்
தஹாமதுக் கிவனுமத் தெனவருத் தோனேயான்
ஒளியுனக் குயர் தவக் குறைவருத் திடுமதா
லுலகிலிப் பொழுதுளத் துணையுருத் தெரிகிலேன்
வெளிநிறைத் துயர்மனத் துறநினைத் தெனதுதீ
வினையறுத் துதவியுற் றருளெமக் கொருவனே. (298)

ஒருவனெப் படியுநற் பதவியுற் றருள்வதற்
குவமையொப் பிலையெனப் பயல்நினைத் துருதுமுன்
வருவனித் தலுவனப் பகையொழித் திறைபல
வகைவகைப் படிசிறப் படியனுக் குலகினிற்
றருவனெப் பொழுதெனப் பெருகுமெய்த் துனருமென்
றனிமையுற் றிறகுமத் தருளுமெய்ப் பொருளேயான்
இருமனப் படுமுளத் திருளறுத் தியல்வினைத்
திடறுதீர்த் தெமையுமீ டேற்றிட விறைவனே. (299)

கலிநிலைத்துறை.

இறைய வாவிடை பின்கலைச் சுழிமுனைக் கிடையில்
மறையின் வாழ்வதை வருத்துவித் துனதுவல் லபத்தால்
திறையும் வானொளி தெரியுதற் கெமைநினைத் தெமக்கோர்
குறைவ ராமலீ டேற்றுக வெமக்கும்றஹ் மானே. (300)

மானை மான்றொடர்ந் தியங்குமென் கலைமகிழ்ந் தினித்த
தேனை யேனொளித் தாய்வருத் தாமலென் தீனே
பூனை யானைபோ லெதிர்பொரா தகலுமென் றுணரா
ஈனன் யானென்றைக் காண்பனோ வுனையலா திசைந்தே, (301)

இசைந்த முத்துநற் பவளமும் பசையோ டிலங்கி
வசந்த மண்டபத் துட்புகுந் தனைவருக் துருவாய்ப்
பசிந்த நல்லுயிர் விடுத்துண வீத்தநல பதசி
உசந்தெ மைப்படைத் தோரனோதின் னுதவிதந் தருளே. (302)

அருள்வ தற்கரி தாகிய முதலெழுத் தலிபென்
றருள தற்குமுன் னறிபவ ரெவரெமக் கிறைவா
வெருள கற்றிதல் லெழுத்தினை யறிந்தனை விருப்ப
அருளெ னக்கக மீந்தரு ளெவர்க்கும்வல் லவனே. (303)

வல்ல பங்கொடு மறையுச்சி பழுத்துமண் ணுலகில்
நல்ல றந்தரும் ஞானத்தின் நடுவுச்சி பழுத்தங்
கில்லெ னுப்பொரு ளுடையவதெவ் விடத்திலென் றிறைஞ்சப்
புல்ல னையுவந் தடிமைகொண் டெவர்க்குநற் பொருளே. (304)

வஞ்சிவிருத்தம்.

பொருளன்பு பொருந்திய மெய்ஞ்ஞானத்
தருளென்ற தகத்து ளுறைத்தடியேன்
வெருளன்றி விரும்புவ தற்கெனதுள்
ளிருளென்ற தகற்றிவி டெம்மிறையே. (305)

இறையென்றவி புக்குமுன் னெப்பொழுது
முறைகின்ற வெழுத்தினை யுற்றுணராக்
குறையன்றி யெமக்கொரு குற்றமும்யான்
அறைகின்றிலே னீபொறெ னுத்தமனே. (306)

மன்னென்றும் வளைந்திடு மவ்விருளில்
என்னென்றுந் தெரித்திலே னெவ்வகையும்
குன்னென்றுல கத்தெமை யாள்பவனே
பொன்னன்பு பொருந்த விரங்குகவே. (307)

இரங்கென்றெளி யேனிறை வாயுனது
பரங்கண்டு பணிந்து பலப்பெறயான்
சிரங்கொண்டு புகழ்ந்ததை நீதெரிசித்
தறங்கொண்ட வடிமைகொ ளாள்பவனே. (308)

ஆண்டாய்புக ழான தடங்கலையுந்
பூண்டாய்திரு மேனி பொலிந்தமுத
மீன்றுயெவை யும்முன தாலெமதுள்
தீண்டாய்தினை வாயெமை யாள்பவனே. (309)

மேலான பதங்கள் விளம்பியசொல்
நாலாறு மொனறி லெழுந்துபசவ்
காலோடு கலந்துள காக்ஷியதை
பேவ்வாக பெற்றதெமக் கீந்தருளே. (310)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆதிபெரும் பொருளே யழிவில் லானே
அன்னேமிலுமன் பரனபெரி யோனே
சோதியிறை யோனே துவக்கமில் லானே
துய்யவனே யெல்லாம் படைத்தழிப் போனே
நீதிபெற வெங்கு நிரம்பிநின் றோனே
நிச்சயப் பொருளே நிகரில்லா ஞானமே
ஓதியுணர் வல்லார்க்கு முத்தமப் பொருளே
உண்மையா யென்மனத் தழுக்கறுப் பாயே. (311)

உண்மைப் பொருவே யுவந்துதொழ வல்லார்க்கு
லூனபற நின்றிலங்கு முன்னொளியே
தன்மைப் பொருளே துலங்கிய மேலவா
ஞானவிளக் காகநின்ற நாயகனே
கன்மப் புவிவா னுலகுங் கடலேழுங்
கதிரவனுங் காணுமற் காணநின்ற காவலனே
நன்மைக் குரியவா நீங்கில்லா நித்தனே
தானவனே யென்மனத் தழுக்கறுப் பாயே. (312)

எழுசீர்ச்சந்தவிருத்தம்.

காலக்கினி மாசிதரும்புனல் காணக்கிடை யாதவனத்தரும்
கமலத்துறு வாவியனப் பெடையென்
கோலத்திரு மேனிபொலிந்தறு கோணத்தொரு பாகிலிருந்தினி
கூவிக்குறை யாதெமை யான்பவனே

பாலாப்பிலே ஞானப்பகங்கினி மேயப்பய லாவிபதைத்துறு
பாசத்தை யழித்துமு கந்தருளென்
றேலத்திரு வாசலில்வந்துன் றேடியல்வுற்றது கேட்பளறிந்துநீ
யேழைக்கிரங் கிணைபமு தற்றவனே. (313)

ஆருமறி யாதொருமாமணி யாகுமுத லானமுறைம்மதலிரன்
றருளுந் தொனி யால்நீ யடங்கலேயும்
பேரின்பம தாகியவெப்பனி பெருகுந்துளி யாலமைசெய்துரை
பேசொனறு நீ பேணிவ குத்தவனே.

ஏதுமறி யாதெளியேனுள தேவச்செய்திலேன் வெகுமாலொரு
கூறென்ற திரங்கி யெமக்கருளென்
றேதுப்பயல் கேட்பளறிந்தொரு நாளுங்குறை யாமலுவந்துநீ
யுதவுப்படி தந்தரு ளுத்தமனே. (314)

கலித்துறை.

உபதேச நற்குரு வைப்பய லுள்ளத் துணர்ந்திறலுல்
அவரோசைக் குட்படக் காண்கில னேயெம்மை யாள்பவனே
வவரோசைக் குள்ளுனக் காளாக வேண்டி வருவதென்றன்
சிவயோகக் கண்ணிற் படலத்தை நீக்குனைத் தேர்வதற்கே. (315)

அன்றெமை யாளுங் குருபாத முள்ளத் தறிந்தடியேன்
தொண்டது செய்யத் துணிந்தில னேயெல் லுந் துய்யவனே
வண்டர்தின் பாதத்துக் காளாக வேண்டி வருந் துயரங்
கவ்டிரு பார்வைப் படலத்தை நீக்குன்னைக் காண்பதற்கே. (316)

விண்ணவ ரெண்ணத் தடங்காதின் பாதத்தை வேண்டிக்கையாய்
பண்ணவரு ள்ளத் தழும்பாமற் காண வகுத்தவனே
தண்ணுவ ருள்ளத் தரும்பா லமுதத்தை நாடுதென்றன்
கண்ணிரு பார்வைப்படலத்தை நீக்குன்னைக் காண்பதற்கே. (817)

செகுரு நாதனைச் சித்தையுள் ளேதெரி சித்திடுவோர்
வகையறி யாமற் மயங்குகி றேனிக்றன் வல்விபத்தால்
மிகவுமெய்ஞ் ஞானத் துருக்கான வேணடி விரும்புதென்றன்
அகவிழிப் பார்வைப் படலத்தை நிக்கிவி டாண்டவனே. (318)

தேடும் பொருளையென் சித்தையுட் காட்டநற் றேசிகனே
எடு மெழுத்து மறியாது காணெழுந் தாணிக்குள்ளோர்
விடும் விளக்குதல் வேத்தனு முண்டதைக் காண்பதற்குள்
ஆடுங்கண் ணூடிப் படலத்தை நீக்கிவி டாண்டவனே. (319)

உடலுற்ற தாயாய்நம் முள்ளுயி ராயுள் ளுயிர்க்குட்சிறந்
தடலுற்ற தாயான நல்லஹ் மதுவா மவர்க்கன்புறுங்
கடலுற்ற தாயுன்னைக் காண்பதற் கெம்மிரு கண்ணிலுற்ற
படலத்தை நீக்கிவி டல்லாவுன் சித்தமென் பாக்கியமே. (320)

கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பலவும்பல விபரமொ டுனதடி பரவ நித்திரு வுளமுறு முயரொளி
பழகுப்மிரு நயமதி லுறு நிதரும்

நலவுங்கதி நெறிமுறைநீதியு நடுவுமருள் பெருகுமீ மானெரு
　　நாளும்நழு வாதெமை யாள்பவனே
இலெளஹின்பல கைவிலுள துதவிசொ டெழுதுங்கல முணருமுற்
　　றெழுத்திலோ ரெழுந்தென்னள விரங்கநீ விடையருளென்
றுலகில்லுழன் றடியனின ஞேடிரத் தோதும்புகழ்ச் சிமைநீ சடேற்று
　　காலத்துமி லாதவ னோகனியே. (321)

விருத்தம்.

கனியேகனி வுறுமேலவர் காணத்தெரி வதன்முன்
பனியேபனி யொளிதேடிய பயலுக்கிட றணுகாத்
தனியேபய லுனைநாடிய தவீ வீத்தருள் பவனே
இனிவேறணு காமல்விரைந் தீடேற்றெம திறையே. (322)

இறைவோசிறை வனோமன்னினி லெளியேன்வெகு துயரால்
முறையோமுறை யெனநொந்தழு மொழிகேட்டிரங் கிலையோ
தறையோசிரு தயம்நாடிய தவிவீந்தருள் பவனே
குறையோர்குறை விலையான்செய்த குற்றம்பொறுப் பாயே. (323)

கலி விருத்தம்.

உன்னையு மொருவனென் றுரைத்த வாயினுற்
பின்னையு மொவரைப் பின்செல வோவுவத்
தன்னையு மறிவிலுற் றறிவி லும்விரைந்
தென்னையு மிருதயத் திரங்கென் னேகனே. (324)

உனக்கு நல்லவ னல்லயா னுண்மையென்
றனக்கு நல்லவ னாகத் தவீ லுந்தந்
தெனக்கு நல்லறிவு வீத்திடர் போக்கியென்
மனக்க ளங்மதை மாற்றிவி டேகனே. (325)

கலிநிலைத்துறை.

ஏக நாயக னேயுனைப் போற்றியெத்தாளும்
தாக மாய்ப்பயல் கேட்பதைத் தந்தெனக் கருள்வாய்
வாமி றலென்றும் வசையுனக் கல்லவோ வரிசை
தாமி ளும்நவின றிடுகநீ யெவர்க்குநல் லவனோ. (326)

நல்ல நாயக னேயுனைப் புகழ்ந்திடு தாவாற்
புல்ல ராவன வரையும்தான் புகழ்வனோ புவியில்
அல்ல லானதை யகற்றிநற் பதவிதத் தருள்வாய்
சொலலும் வாய்மைகண் டிரங்குநீ யெவர்க்குநற் றுணையே.

ஏனோ வித்தனை சொல்லியு மிரங்கிலா யெளியேன்
தானோ புல்லனைப் போலாரு மில்லையோ தரையில்
யானோ விப்படி யல்லவது னபிப்பொருட் டாலே
தீனே யென்பிழை தான் பொருத் திரங்குவாய் நெரிந்தே. (328)

தெளிவே யுன்னையான் தேடுதல் கண்டுநீ செகத்தில்
எளியே னெனைக் கிரங்கிடல் லாதுநீ யிசைத்த
மொழிபொல் லாதெனும் வகையுளக் கதைநீமுன் னறிந்தே
அழியொ ணாக்கதி தந்தெனை யடிமைகொள் ளரசே. (329)

அரச ருக்கருள் பெருகவைத் தடியவ ருடலும்
புருஷ ருக்கடி பணிவது போலவைம் புலனும்
பரிசி னிறைந்திடு வரைப்பணி வித்தனை பழையோர்க்
கருசி னிற்றதை யெமக்கிசைத் தருளமைத் தோனே. (330)

அமைக்கு முன்னினைத் தஹாமது தமக்கரு ளுரியோன்
இமைக்கு முன்படைத் தவரவர்க் குறுமிசை யெழுதி
சுமைக்கு முன்கொடுத் தடியவர்க் குதவுநற் றுணையே
எமக்கு மிப்படித் தந்தருள் றருமத்தி சைத்தே. (331)

இசைந்த ஹாம்மது நபியைநின் றிருமனத் திரங்கி
வசத்தெ ழும்மனம் பொருந்திய பறக்கத்தால் வகுத்துப்
பசித்தெ ழும்முயி ரனைத்தையு மிகப்படைத் தோனே
உசந்த கண்தெரி தரவரு ளெம்மையு முகந்தே. (332)

உகந்த நல்லவி பின்முத லெழுத்தினி லுறைந்தே
அகந்தெ ளிந்துநல் லஹாமதுக் கருஞ்சிறப் பளித்த
சுகந்தர நினைத் தடியவர்க் குறுந்துணை யாகிச்
செகந்த னில்வர விடுத்தவ னிரங்கெமைத் தெரிந்தே. (333)

தெரியு மச்சுட ரொளியைநின் றிருக்கண்ணுற் றெரிசித்
தரிய நட்பஹா மதுவெனத் திருமுனி லழைத்துத்
துரியு மச்சல வாத்தையுந் தொகுத்துரைத் தோனே
விரிவு டுத்தநற் கிருபைசெய் யெமக்கினம் விரைந்தே. (334)

விரைந்த ஹாம்மது நபிமக்க ளனைத்தையும் விரும்பி
வரைந்து தும்மஹா ரெனும்பல படைத்தவல் லவனே
கரைந்த மும்மடி யேனின்னோ டிரைந்ததைக் கபூல்செய்
திரைந்து பூவில்வந் திரங்கெளி யவருளத் திசைந்தே. (335)

தேறு மாவுக்கு நடுவேநின் றினித்ததென் னமுதே
தானும் நானுமல் லாதவ ரறிவரோ னணக்குள்
மானு மானொடு மருவிய கலைக்குவல் லோயே
வீமா னில்விருந் திட்டற விங்குண்மை நவின்றே. (336)

கலிவிருத்தம்.

விண்டவன் மிடிமையு மெலிவு மகலப்போய
இன்றின முவந்திடு மண்ணிற் புகழ்ந்துனைக்
கண்டவன் கண்டதென் கையுள் வந்துநின்
தொண்டனுக் குதவிசெய் துய்ய நாயனே. (337)

நாயனென் றுனையறி வித்த நல்லோர்கள்
காயநற் கிருபை செய்தருளு மன்பனே
பேயனேத் தழுதுனைப் பேசிக் கேட்பதைத்
தாயினும் விரையவந் தருளீ டேறவே. (338)

வேறு.

பேயோ அலி போமுதல் வெம்பனியென்
றேயா மல் வருந்துனி யுள்ளுருவாய்
சீனோநா னேதெரி யாதெமக்கும்
மாயாமுக நான்கும் வழங்கிறையே. (339)

முன்னான்கு முகந்தரு முச்சுடரை
மின்னாக மணத்து மிகப்பழையோ
ருன்னு மமனித்தகி னூடுறவாய்
என்னாலுனை யென்சொல்வ னம்மிறையே. (340)

இறைவாவுன தாதுமெ மூஞ்சுடருக்
கறைவாய்மதுர மூதென்ற னைத்திலும்வந்
துறைவாவொளி யாலுரு வானவுனைக்
குறைகாண்ப வருங்குரு டானவரே. (341)

வேதமுரு வாக விளம்பியசொல்
லேதென்றே வருமறி யாமலெழுந்
தாதமென விண்ட தெமக்கறியப்
போதந்தரு வாயுயர் மெய்ப்பொருளே. (342)

பொருளென்றது புத்தியி னுச்சிதரும்
வெருளென்ற நகற்றி மிகப்பயனுக்
கிருளென்ற தறுத்திரு பார்வைதிறைத்
தருள்தந்தடி மைகொளென் னுண்டவனே. (334)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பேமிற சூலுல் லாவெனுந்திரு பேரழ காண ரூபமா
யாவநற் போத வேத நூலினோ டஞ்சிலொள் ரூக நின்றவா
ஒய்வொரு நாளில் வாம லேபய லுன்றெடி ரந்து கேட்பதைத்
தாயிலு முண்மை யாக வேகதி தந்தரு ளென்று மாதிவே. (344)

ஆதிபோ டந்த மேவு நாளலி பானது மூன்று கோலமாய்
வேதியர் கண்டி டாம லேதிரு மேலவர் காண நின்றவா
நீதி யறிந்து தேடி யேபயல் நின்றெ டிரந்து கேட்டுள
சோதியென் கண்ணில் காண நீதுணைச் செய்தீடேற் றென்றனன்பனே

அன் புறு பஞ்ச பூத மும்புல னைந்துமா ருறு நாடியும்
மண்புனல் காலும் வன்னி யும்முயர் வானல்ல வானமு மானவா
தப்பமல் லாது யானும் வேறொரு தம்பமுங் காணி லேன்மிகத்
துன்பமு டற்றுக் காண வேதுணைச் செய்தீடேற் றென்ற னன்பனே.

அம்பர மோடிங் கான வவ்வுயிர் யாவையு மலையாதவே
சின்பம தேமு பங்கி லும்நிறைந் தெங்குமொன் ருகி நின்றவா
என்பொடு மூனை தோல்த சைக்குறுப் பேமு நிறைந்து ரூபமாய்
உன்பர மேவு தொண்டனுகதல் லுதவிசெய் யாங்கள் காணவே.

காணவுங் காண்கி லாம லும்முயர் காரண மான ரூபமாய்
ஆணிலி பெண்ணு மேய லாமனின் றனைத்தையு மாளு மன்பனே
சேணிலு மாகி றத்தி லும்மொரு தீங்குவ ராமற் காத்தெமக்
கூனெடெந் தாளு மமுத மீந்துன துதவிசெய் யென்ற னித்தனே.

நித்தனே யேனிப் போது யானினைத் தனதையு நீத ராமல்நின்
றத்தனென் றென்று மேதுக் காயுனக் கவிரம் நாமஞ் சாற்றிநைய்
பித்தனே நீபொ லாத யானும்நின் பேர்சொலக் கேட்டி ரங்கிலாய்
கத்தனே யான்ப டுத்து யர்கண்டுன் கல்பிரங் காத பாவியோ. (349)

வே று.

ஏனோ நித்தனே நீயெ னக்கிரங் காம லெத்திசை யும்நிறைந்
தாள மெய்ப்பொரு ளாய்ம னித்தாரோ டால மொக்கநின் ருடினும்
யானு மிப்படி நோவ தற்கெமு மானி லத்திலுன் னோர்தகைத்
தீன முற்றிகழ் வாரெனைத்தெரித் தேழைக் குற்றிரங் கேகனே. (350)

ஏதுங் கண்டிகழ் வாரெ னப்பய வியம்பக் கேளென் னிறைவனே
ஆருங் கண்டறி யாரு னைத்தெரிந் தடிய னுள்ளத் துணர்ந்துபின்
ஓதி யுன்றனடி ஈந்த ராசியத் துள்ளுண் மையு முணர்ந்திலாய்
ஈது கண்டுதொ மூரதெ னக்கிழி வென்ற தகற்றிடிங்கேகனே. (351)

ஈனக்கல் லசமனு னக்கு மேயிழி வில்லை யென்ற தறிந்துநீ
மனுக்க ளானவ ருக்கு வஞ்சம னத்தி னுண்மை வருத்தியே
எனக்கு மாதி விளக்க வும் மதி வோடு னைத்தெரி சிக்கவும்
சினக்கு நானு னிணக்க முந்தெளி வும்மெ னக்கரு ளத்தனே. (352)

அத்த னேநீ யடக்க மாக வமைத்த ராசிய தேசிகா
சுத்த நோஞ்செழுத்தொடஞ்சு சுழிக்கு சொன்று நிரண்டதோர்
பித்தஞ் சேற்பன வாத மஞ்சு புலங்கள் பூதமொன் றனதோர்
எத்த யானின்ப தம்மென் றேத்தி யிறைஞ்ச சிவம்முனத் தாதியே.

ஏழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆதிகா மத்திருளி லனிபல்லா தப்புகழை
 யாவர்தா னுற்ற நிவதென்
ஞேதிஆ ஷிக்கிறகு லைநீ மெய்ப் போடுரு
 வாயமைத் தானு மிறையே
நீதிதா னிப்படிப் போலவன் னெஞ்சினில்
 நிய்யத்தை நிறைவேற்றுலகில்
தீதிலா வுத்தமதீ தாறெமக் கீந்திடொரு
 தீங்குதா னற்ற பொருளே. (354)

பொருளேயா வர்க்குமுயர் பதவிதே சிட்டவர்கள்
 புகழுநீ கைக்கொண் டுலகில்
அருளளா ததற்கழகுன் னருளினால் வைத்திடவு
 மடியே னேதுக்கு மெலிவேன்
வெருளினு லுற்றவினை விலகொணு மற்பயனு
 மிகநோவத் தருதி யோதெரு
சிறுனொணு தெப்பொழுது மெளியனே வற்றிடநல்
 வினிமைதா றப்பி ருக்கிமே. (355)

இறப்பிரு கிமேமிக விரங்குனையல் லாதெளியனுக்
 கொருவர் தஞ்ச மிலையாள்
அறப்பிழைசெய் தாலுநீ பொருத்திடும தாலுனே
 யடக்கமுள நாய னீயென்

றட்பினொடு பேசியென் னுளத்தில் மிகு நோவதையு
முவமிடத்திட வுன்ற னருளாற்
சிறப்பதிக வாழ்வுகதி தந்தெனைமபீ டேற்றுபல
திகுமர சானு மிறையே. (356)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இறையோர் சிரசி லெந்தருளி
யிலங்கு மிறகுல் நமினுரை
மறையோ ரறியா மெய்ஞ்ஞான
வடிவா யொளியில் வகுத்தவனே
தறைமீ தடியேன் மிடையாலுன்
றன்னை மறந்து தளர்வேனை
சிறைபோய்த் தெளிய மிகவிரங்காய்
தீனே தேவர் சிகாமணியே. (357)

தேவர்க் கரிய குலக்கொழுந்தே
தெளிவே புவியிற் றிருமறையோர்
நோவத் தரிய சுடரொளியே
துணையே யடியேன் வினையாலுன்
னேவற் கிசைந்து மொழுகாம
லெளியேன் மெலிவ தறிந்துளது
காவற் பெறதின் னருள்தருவாய்
றுக்கே ககனர் சிகாமணியே. (358)

ககன மதினத் தரமேழுங்
கைலா சமுமா சான்பவனே
சிவனென் றியம்ப வரமளித்த
தெளிவே யடியேன் றீவினையாற்
புவனி லுனைத்தொ ழாக்கொடிய
பொல்லா னென்று பிழைபோக்கி
மவுனத் தரவத் தருள்புரிவாய்
வடிவே வானோர் சிகாமணியே. (359)

வானோ ரறியா வடிவுருவாய்
மறைநான் குச்சி பழுத்திநகுல்
தீனே விளங்கு மெய்ஞ்ஞானச்
சென்னி பழுத்தொ முருங்கனியே

யானே யுனக்குப் பிழைசெய்தே
னெனவும் நகையா துனதருளி
மானி லானே ரவர்பொருட்டால்
வழிசே ரமரர் சிகாமணியே. (360)

அமரர்க் கரிய கிருபைவிளைத்
தருணா னந்தச் சுடரொளியாய்த்
திமிர்தத் திரைக்கு ளொழிந்துநின்ற
தெளிவே யடியேன் றீவினையாற்
குமுத பனிரண் டெழுத்திலொரு
கோணி லுனைக்கண் டிலனென்றே
யமிர்தக் கலசத் தமுதடியேற்
கருள்வா யண்டர் சிகாமணியே. (361)

அண்டர்க் குனது சேவடியை
யளித்தா யெவர்க்கு மறிவிலதாய்த்
தொண்டர்க் கரிய பதம்விளைத்த
துணையே யடியேன் றீவினையால்
வண்டர்க் கொல்கி யுனைமறந்து
வணங்கா துலகில் மெலிவதறிந்
தென்று மெளியேற் கிரங்கியருள்
தருவா யிமையோர் சிகாமணியே. (362)

இமையோ ருனது திருவுளத்துக்
கிசையு மஹாமம துக்காமிரங்கிச்
சமையா சமையம் வடிவாயென்
றனக்குள் ளுறைந்த தானவனே
அமையா தேட்டி லெழுதிமுடி
யாதென் றுயர மறிந்துலகி
லமைகா ணரிய பதவிவிளைந்
தருள்வா யும்பர் சிகாமணியே, (363)

உம்ப ரினத்துக் கடங்கரிய
வொளிவா னந்தச் சுடர்விரித்தே
எம்ப ரிடத்தி லெழுந்தமணிக்
கிறகு லெனும்பே ரீந்தோனே

வம்பர் தமக்குள் ளருள்பரவ
    வழங்கு மதுகண் டடியனுளம்
வெம்பு தெனக்குள் ளருள்தருவாய்
    வேந்தே விண்ணோர் சிகாமணியே. (364)

விண்ணோ ருளத்தி லடங்காத
    வெளியாய் வெளிக்குள் ளொளியுருவாய்
மண்ணோ ருளத்தில் நிறைந்திலங்கும்
    வடிவே யடியேன் றீவினையால்
உன்னா ருளத்திற் படுமதனை
    ஊனுத்தர் தமைப்பின் செல்லாம
லென்னா தெனக்குள் ளருள்தருவா
    யிறைவா வெவர்க்குஞ் சிகாமணியே. (365)

எவர்க்கு மனத்தி லடங்காத
    வெழுத்தி னிரங்கா சிருளுக்குமுன்
சிவக்குங் கறுக்கும் பசித்துனக்குட்
    சேர்ந்து வெளுத்து மஞ்சணித்து
மவணி லஹறதென் றவ்வலிஃதின்
    ருசி றஹறாம தானவுண்மை
இவணி லறியக் கிருபைசெய்வாய்
    வேந்தே மேலோர் சிகாமணியே. (366)

மேலோ ரறிவா லறிந்துதொழு
    மெய்யா சனத்தி லெழுஞ்சுடரே
காலோ டெழுப்பிக் கனல்மூட்டிக்
    கருது மவர்க்கொள் ளுணவனே
நாலா றெழுத்துக் குடலுயிரு
    நடுவுந் தெரியா தெமக்கமுதம்
பாலேச டரிய பலன்றருவாய்
    பரமே பரம சிகாமணியே. (367)

பரம விளக்கே பாத்திபனே
    பழையோர்க் குதவும் பழம்பொருளே
கரமத் துணையைக் காண்பவர்கள்
    கமல விளக்கே காவலனே

உரமப் பொருளே யுனைத்தொழுவோர்க்
குதவும் பொருளே யுலகிலுன்றன்
தரும வடிபேற் கிரங்கியருள்
தருவாய் சருவ சிகாமணியே. (368)

கலிவிருத்தம்.

சருவகுரு வாய்ச்சருவ சமயவடி வாய்நின்
றுருவருளைத் தெரிசிப்பவர்க் குறுத்துணைசெய் வோனே
சிறுவன்மனப் பீடையுமென் றீவினையும் போக்கி
உறுகரும முறைசெய்தெனக் குண்மையருள் வாயே. (369)

உண்மைதரு மேலவெளிக் குள்ளோசை பரந்தே
செம்மையுறு முள்ளொளிதி ரண்டிடும தற்குள்
நன்மைதரு நான்மறைநவின் றமுக நான்கும்
என்னளவில் நின்றிடவு மிரங்குறகு மானே. (370)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிவிருத்தம்.

மானுரு குங்கலை மாசுக ளன்றுனை வந்துதொ டர்த்ததைநீ
தானறி யும்படி யாரறி வார்குறை சற்றுமி லாதவனே
தேனுரு குங்கனி பேசிய நான்மறை தேடிய தீனபிழை
யானறி யும்படி நீதரு வாயிக மாதெனை யாள்பவனே. (371)

ஆளுவை யென்றுனை யாருப்வ ணங்கிட ஆலம டங்கலையும்
வாழுவை யென்றுமி ரானதெ லாம்நீவ குத்தமை யாள்பவனோ
மீளுவை யென்றுரை பேசிய நான்மறை விண்டமு கங்களையான்
கோழையெ னகசுறி வீந்தருள் நீயொரு குற்றமி லாதவனே, (372)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

குற்றமில்லா தலைமைமுன் றவிப தாக்கிக்
குதறத்தா லஹமமதுக்கன் பாக நீயும்
அற்றமில்லா தனித்தபெருஞ் சிறப்ப ளைத்து
மாசறிவ குணையொழிநலெதன் னருமை யோனே

பித்தனெல்லாம் பகர்வனென்று மறியேன் பாரிற்
பெரியோர்கள் பொருட்டாலென் பிழைகள் போக்கிச்
சித்தமுனலல் மகிழ்ந்துத்திரு வடியைக் காட்டென்
றீவினைகண் டிரங்கியீடேற் றெவச்குந் தீனோ. (373)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

எவர்க்குந்தீ ஙெனஅவிபு மூன்றிலிலங் கோரெழுத்தி
லெவையு மாய்விள்
ளாவர்க்குந்தா ளதியாம லொளித்தஹாமர் தோடருளு
மருமை யோனே
துவர்க்கந்தா னில்லையெள வுற்றடியேன் மண்ணில்தொழு
துனைக்கேட் டிரப்பேன்
தவக்கந்தா னகற்றியுயர் பதவிதரு வாயெவர்க்குந்
தவிஓுள் ளோனே. (374)

கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உள்ளநாயனே யென்னைநீயெனக் குள்ளவாண்மை யளித்திலாய்
ஒளிக்கண்ணாறல்நீ யென்னைநெரிந்துமென்விழிகள்கொண்டிடநினைறிலாய்
வெள்ளமாரி விலக்கில்விட்டுமென் விழிக்கண்பாவை விலக்கிலாய்
வெறியருக்குநீ பவுசளித்தவன் மிடியனுக்கருள் தருகிலாய்
வள்ளனிதி யெவர்க்குமீந்தவன் வரிசைநிதி வழங்கிலாய்
மாவெழுந்துயர் வானிறைந்தவன் மாலளித்தெனை யாள்கிலாய்
அன்றுநாயகர்க் கமுதளித்தவ னடியனுக்கருள் தருகிலாய்
அன்பனேநீ நடத்துநீதி யநீதியாக விருந்ததே. (375)

இருந்தநாளி லுறைந்தமாய்கைமு டென்னுங்காரிரு ளாகதின்
றெழுந்தாசத முன்னதுவ்லையென் றியங்கிடாதுனை யாய்ந்துநீ
அருந்தகாவி லெழுந்தநின்றிரு வானதூக்கமென் னுள்ளகத்
தருவரு ப சொருபயாது யறுதிசோதியொன் றுகவே
வருந்துமாஷிக் கெழுந்தகாம மனக்கண்ணுறடியி னூடுபோய்
மாவுந்தேஜெடு பா துங்கூட்டி வளர்த்ததீப முஹம்மதாய்
முருந்து ஞானந் தெளிந்துன் னுச்சியில் முங்கி யெப்பனி யானதை
முடனுடறெரி சித்திலேனெனை முழுதிரங்கிடென் னித்தனே. (376)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிவிருத்தம்.

நித்தனுள துட்டொளிவில நிற்பவர்தம் மெய்ப்பத
நினைப்பவ ருனைத்தெ ரிவதென்
றெத்தனை மலக்குக ளெனக்குனக் கெனத்தருக
வென்றுனக்குன் மற்பொ ருதல்கண்
டுத்தம மனிதர்க ளுளத்தினி லிருப்பதலா
லுங்கட்குன் நிற்ப திலையென
றத்தனேநீ செப்புமொழி தப்பிலைப காவுன்ற
னடியனுளத் தெழுந்த ருள்கவே. (377)

பேயவிபு சிறுக்குமுன் னேபிறகோ காபதில்
விளைத்ததெனை யாளு மிறையே
தாயடியே னிவ்வுரை நவின்றிடவல னேமுற்று
நாவெழுமோ நல்லோர் கள்முன்
பேயவர்கள் மெய்ப்பதம் பணிந்தவ ரெனக்குரைத்த
புத்திகொ டுணைத்தெ சித்துநல்
ஆயபுக ழாதியுத்தி தாறடியேற் கீந்திடுன்
காவக்கொண் டேவல் செயவே. (378)

ஏவல்வில கல்குபிரீ டேற்றமிகு பாவமின
தென்றுன் னிதயத்தி னுறையும்
காவலவர் தாமுங்கம லத்துனிஷாக் கீன்றதுநீ
ஹக்கவிபு லாமி மெனமுன்
ஆவலுறு மாதமுன் னோவுமி ரடைந்ததுஹவ்
வாவினுக்குன் னோவி னைந்ததென்
நாவிலுரை போலுமனக் கண்குளிர தின்றருணாம்
லோர்தொழும் தமக்கி றைவனே. (379)

வேறு.

இறைவ னிறையுன தடிதொழ வருமன
சிருதயம மிலுறை பவனே
மறையவ ருனதருள் தெரிவரென் றவரடி
வருடிய திருட னுன்னத்
துறைவது மலுகரோ மறைவர்வந் துறுதிகொ
டுதவுமென் றுனைவு முணராக்
குறையது பெறுசெவி குருபர னருள்பயல்
கொடுவர நினைவு னருனே. (380)

அருளிறை வனேமறை தருமுக மறுவகை
யதிலொரு முகமஞ் சுடராய்
இருளொரு முகம்வெளி யொருமுக மிருதய
மெனுமொரு முகம தெனதுன்
வெருளற வருமலு கறைளவுணர்ந் துனதடி
விரும்பிடி லுறுந்து னையே
மருளற வருமுயர் மவுனமோ டெமக்குநல்
வரிசைதந் தருளுவாயே (381)

வேறு.

தருநல வுறுகதி தலீலுயர் பதவியுந்
    தலைமையும் வெகுபலனுந்
திருமுக மெழுதிய கிருபைகொ டருவிழி
    தெரிவுநல் மலுகவெறனுங்
குருபர னிருதய கமலமுன் னுறைவதென்
    குணமதை நினைவிலுறக்
கருவினைத் துனதடி தெரியநீ கிருபைசெய்
    ககனர்கள் தொழுமிறையே. (382)

இறையுனை யலதுவே றிலையெனு மிலௌஹினி
    லெழுதிய கலமௌதுன்
அறைதனி லுருவிநின் றருவமோ டுருவினைத்
    தரிஹரி சிவநமவென்
றுறைவினில் மலுகறங் கொருநொடி தனில்விரைத்
    துனதருள் தெரிபவனே
தறையினி லெனதள விரங்குன தடிதலை
    தருமன தொளிபெறவே. (383)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

பேயெனநா ருமிரப்பின் னோர்புகழ நின்றவுனை
    மேல்வெளியங் கீன்ற தல்லால்
காமிலைகள் பூமரமில் லாதிகுளி யங்கரிய
    காளகமங் கீன்ற தல்லால்
சாகிபுவி லுள்ளறைநீ தானுறையுஞ் சட்டையது
    தானறியச் சற்குரு வென்னுன்
ஆவிதரும் நுனியில்வினக் காகவிரைத் தோடிநீவத்
    தாளுனையெத் தாளு மரசே. (384)

வேறு.

அரசடிமை யாளுமதற் கழகுளநா லடியவருக்
    கணித்ததிரு வாய முதமீந்
திரசமா லெனுந்துலகில்தத் திரணப்பொலி வுரஹ்மத்தோ
    டெனைமுழுதும் மருவு மிறையே
பரிசறவெந் தாளும்வெகு பதவிதா வேனுமுயர்
    பரிபூரண மாக வருதல்
துரிசஹமும தோடுபயல் துதிபெறவின் னோரளவுத்
    துணைமலுக நீத்த ருள்கவே. (385

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சந்ததங் கடையு முலத் தெழுஞ்சுட ரொளியே காவில்
பாய்ந்தருள் தருமெய்ஞ் ஞானப் பராபர நந்தி தானும்
ஆய்ந்ததல் லாதி சோதி யநாதியென் றடியேற் கின்பந்
தோய்ந்தழ தொழுகுங் காமத் தொளிசொரிந் தருள்வல் லோனே.

வல்லப மதற்கு மேலோர் மனதுக்கு மிடைமி னுள்ளா
டில்லற வெவர்க்கு மெட்டா திருக்குமொன் றிங்கு வாய்த்த
நல்லற மதற்கொப் பாக நான்மறை தனிலுங் காணச்
சொல்லற மதற்கு ளின்பஞ் சொரிந்தரு ளருந்துய் யோனே. (387)

துய்யதற் கமல மீன்ற சுடரொளி யதனிற் பாய்ந்து
வையக மதனி லோடி வான்கடந் தறுவின் மேலோன்
உய்யதற் பதத்துக் கான யுலாவிநின் றிமைக்கு முன்வந்
தய்யனென் றுனது தீதா றடியவர்க் கருளல் லாவே. (388)

கலித்துறை.

அல்லா வெனுமெழுத் தெங்குநித் தேதி லடைந்ததெனுஞ்
சொல்லா மறைபடித் தென்பய னுஞ்சூலத் தைச்சுற்றியே
வல்லான் மணிமந் திரமீன் றுவந்த மனுகறெனு
நல்லா தரவீந் தருள்வா யெமக்கென்று நாயகனே. (389)

நாயன்மே லாயிர மாலறு நான்லொள் ருகத்திரு
ஆயிரம் வாழ்வக லாதவ னேயெய்மை யான்பவனே
காயமு மானுயி ரோடுனைக் காண்பதற் குள்ளுதவி
நேயனே நீதரு வாயடி யேற்கெந்த நேரமுமே. (390)

மேலாம் பதம்விட் டறுஷுக்கு மேல்மிகு குஜிலுன்றன்
நாலாம் பதத்தெரி சித்துரை பேசிய நபிமிறசூல்
பூலாம் பசிந்தசெந் தேனும் புசித்ததில் மிச்சமதைக்
காலோ டெக்குணா விந்தருள் நீகலங் காதவான. (391)

கலங்கா திருதயக் கண்ணுடிக் குவ்வருங் காரணங்கண்
டலங்கார மாயெங்கு மான்பவ னேயெனக் காதரவாய்
மலங்காதே நீயென்றும் வந்தெனக் கேவலக் கைதருநற்
பலங்காண்ப தென்னைவிட் டேகாமல் தந்தருள் பாத்திபனே. (392)

பாத்திப னேபா மானவ னேபடைத் தெவ்வுயிர்க்கும்
பூத்துமி ரானதெல் லாமதி யப்பொது வானவனே
ஆர்த்தெழும் பாலமோ டாபத்து நோயணு காமலென்னைக்
காத்தவ னேபிழை தீர்த்தருள் வாயுன்னைக் காண்பதற்கே. (393)

கண்டதெல் லாங்கன வென்றுண ராதென்கடுஞ்சகிப்பை
விண்டமு தேற்றியுன் னோடுரைப் பேனந்த விண்ணப்பங்கேள்
வண்டரென் னோடு பகைசெய்தி டாமல் வணங்கிடநல்
தொண்டர்கள் தேடுந் துணையெனக் கீந்தருள் தூய்யவனே. (394)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வினைமிடைகள் தீர்ந்துமிடி வெகுபிழைகள் பாவம்நீ
 ங்கலகபி ராமத்துங்கசத்
தனைவருமென் னோடுபகைத் தணுகுமதை நீவிலகென்
 றடியவர்கள் தொழுமி றைவனே
உனைமிகுதி தேடியெனக் குளசலிப்பும் நோவுமுன்
 னோடுரை செய் தேத்திப் புகழ்வேன்
எனைமிகுதி நீதெரிசித் திறகுமத்தொ டாபியத்து
 மிரணப்பொலி வுந்தந் தருளே. (395)

வெறுங்கான கத்திடைவி ளைந்தூச விட்டுநீ
 விரைந்தாடி நின்றுறையுமா
சறுங்கால தற்கிடையெ ழுந்தேயி ஷுக்குனாவு
 தண்டாம ரைக்குள் ளுருவாய்
உறுங்காம ராசதமு னைத்தொழு முன் நீயுன்
 னுள்ளத்தே யுனைத்தொ ழுமதால்
நறுங்காத லேத்தரும் ந மக்கார மீந்தருள்
 தவத்தோடெமக்கி றைவனே (396)

எனக்காக நின்றவ ருனைக்காண்ப ரென்றுநீ
 யிசைத்தா யெழுத்தா ணியோ
டனக்காதல் கொண்டுநீ யமைத்தா யனைத்துமி
 தற்கான நல்ல நினைவீந்
துனக்கான நற்றவ மினித்தேடு மென்றுநீ
 யுரைத்தா யெவர்க்கு மிறையே
மனக்காவல் தந்தெனை வகுத்தாய் நமக்கார
 வாசலி லுனைத்தெ ரியவே. (397)

வேறு.

தெரிவுறு மலிபெருந்து திருமன மதிலுறைந்த
 சிவகுரு வடிவ னந்தமென்
றறியமறை யுஞ்சிவந்த கலமெழுதி லதிலென்று
 ஹமதோ டணுகி நின்றுலாம்

விரிவுறு மூனதுசத்தம் விளங்குதல் மனுகறென்முன்
விரையவந் தணுக விண்டுதன்
புரியுறு விழிகளுன்றன் புதுமைகள் தெரியவென்றன்
பிழைபொறு பெரிய நாயனே. (398)

பெரியவ ரகமகிழ்ந்த பெருமைகொ டுளதுசெல்வம்
பெருகுதொண் ணூறே டொன்பதும்
அரியதிரு நாமமென்று மஹாமதுமி ராகவந்து
மடியவர் தெரிய நின்றநால்
வரிமிகு வகையுமென்றன் மனதினி லெழுந்துமந்த
வரிசைகோ டமைசெய் தொண்பதாம்
பரிதகு மனுகறென்றன் பதுமபீந் திடநில்லென்று
பழையவர் புகழு மன்பனே. (399)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அன்பனென் றுனைவின் னோர்க ளடிபணிந் தேத்து மந்தா
னென்படு முனது நாம மேயொடு றேயும் லாமும்
இன்பமென் றெழுகிப் பாய்ந்தெம் மிருதயக் கமலக் கண்ணுங்
நம்பிலந் துன் னைக் காண நடுவனே துணைசெய் வாயே. (400)

துணைநீயென் றுயர்மெய்ஞ்ஞானத் தூக்கத்தோ டொளிகண்டுன்னைத்
தனைவென் ன ருப ருபத் தருஞ்சிலை வளைத்த காமக்
கணைவிடுத் துயர்மெஞ் ஞான காயமில் லாகி மகானில்
பிணைமுனிக் றுணையாள் காணப் பிழைப்பொறு சமதுல் லாவே.(401)

வெண்பா.

சமதெனுமு டவ்விருளாய்த் தானே ரணுவியங்கா
தஹதெனஅவ் வலில்நா றஹாமதாய் அபதெனநீ
வித்தா கிறுமரமாய் விரிந்துபூத் துக்காய்த்த
கொத்த பிரங்கனியே ஹூ. (402)

கலித்துறை.

கூவென்ற ராகங் குறையாமல் நின்றுன் குதுரத்திலுல்
காவென்ற காமத் துயரம்பொ ருமற் கமலத்திலுன்
நீயென்ற ராகங் கிளர்ந்திற குலுன்னைக் கிட்டியபின்
கோவென்ற தாலெமக் கீந்தருள் வாயுயர் நற்கொடையே. (403)

கொடையா லுயர்ந்திற சூல்நயி னுரைக் குதுறத்தினுல்
படையாத பேரதொன்றை யும்படை யேனென்ற பாரசத்தம்
அடையா தருபத்து நாலாறு காணாதிலொன்றடியேன்
சடையாமல் தந்தருளீமான் தலையடி தானவனே. (404)

ஆவனென் றுனைநீ யறிவா லறிபுழுன் னவ்விருளாய்ச்
சிவனென் றெழுந்தூக்கத் துள்ளோ ரொளியே தெரிசித்தபின்
பவனென் றெழுநீ ஹகேத்து நின்பர மத்திலிநின்
றெவனென் றுயர்ந்து தெளிந்தோனே தந்திடு மானெமக்கே. (405)

என்னைவந் தாதரித் தோருனைக் காண்பதென் றெம்பிறருல்
தன்னைவந் தாதரித் தேமொழித் தாயது தப்பிலையென்
றுன்னைவந் தாதரித் தோர்க்குமென் னேடுற வானவர்க்கும்
பொன்னைவத் தாண்டுநற் பேறெமக் கீந்தருள் புண்ணியனே. (406)

புண்ணிய னேபொறை யுள்ளவ னேபுவி யோர்கள்மனத்
தெண்ணிய காமத் தெழுஞ்கடரே நிறை தெவ்வவையுங்
கண்ணிமை யோடுருக் காண்பதுபோற்கலந் தாம்பனே
தண்ணிய பாவிக் கிரங்கியுன் னற்பதந் தந்தருளே. (407)

வேதத் துவக்கம் விரிவா யனைத்தும் விளங்குமுதல்
ஆதத் துவக்க மஹமேமத ரோடுமி ரண்ணுமுன்றன்
பாதத் துவக்க மறிந்தறி யாப்பஞ்ச பாதகனுக்
கேதுக் கிடுக்க ணிளித்தா வேணும்றஞ் மந்திரையே. (408)

இரவந்த மானுக் கிருகண்பொ ருக்கனைக் கும்பிறருல்
உரவந்த வார்க் குயிரித்த மானிடர்க் குள்ளுடலுங்
கருவிந்த மாதிக் கருள்தரு ஹக்கனே நின்னடியேன்
சொருவெந்த நாளுந் துணையன்றி வாழ்கவென் றய்யவனே. (409)

துய்யவ ராவி துலங்குமெஞ்ஞானச் சுடரொளிக்கென்
னுய்யிரு காதை வகுத்துப தேசித்த வுள்ளுயிர்க்கென்
றய்யரு ளாவிக் கஹாமதுன் னாவிக் கருளடியேன்
வெய்யிரு பார்வைக் குயிரினைத தந்திடென் மேலவனே. (410)

மேலத் திசையி லெழுங்காற் றுதிர வெயிலுமெடுத்
தாலைக் கடந்தெழு மக்டனி யீரலு மந்தர நிணம்
மூல மணிப்பித்து மப்பினில் முனையுஞ் சேர்ந்துளது
காலைப் பிடிக்கத் பிலையெனக் கீந்திடென் காவலனே. (411)

காப்பேர ழுதுங் கடலதி ஞேசை ககனமதின்
ஆர்ப்போ டனலெலும் புஞ்சசி வேருமி தஞ்சமொன் ருய்ப்
பார்ப்போ ருளத்தில் பனுவாய்த் தெரியுப பாரபாத்தின்
தேர்க்கா லருளைத் தருவா யெமக்கொரு நீங்கிலியே. (412)

இல்லையென் றெண்ணு மியங்கரி தான விடையிலொரு
தொல்லையென் றெண்ணு மியங்கா தெழுந்த சுபசொருபத்
தெல்லைகண் டுன்னை வணங்கா தெளியர்க் கிரங்கி நெடுந்
தில்லையென் குள்பவ னேதரு வாய்நின்தீ தாறெமக்கே. (413)

எனக்குயர் ஞானச் சுடரொளி யீந்தரு ளெப்பிறையென்
றுனக்கொரு நாம மறிந்துதொ ழாம லுழன் றடியேன்
சினத்திடு மாந்த சிடத்தேகை யேந்திச்செல் வசமனுள்ளத்
தனைப்புறுங் காத வினைத்தர வேணுமென் னண்டவனே (414)

வினையச்சப் பாவ மிடிமைகண் ணோறு மெலிகுறையுந்
தனைபச்ச மாஞேர்க் கணுகாமல் நீயுந் தவிர்த்துமண்ணில்
எனையச்ச மாமவ ருக்குமென் ஞேடுற வானவர்க்கு
முனையச்சம் பூணவுதவிசெய் வாயென் று முன்னவனே. (415)

உன்னெழுத் தஞ்சு முடலெழுத் தேழுநம் முள்ளுயிரில்
என்னெழுத் தேக சொருபமென் ஞேங்க மிருதயக்கண்
வெள்ளெழுத் தஞ்சும் விழலெழுத் தென்றதை நீக்கிவரும்
வள்ளலுக் கஞ்சு வடிவீந் ததமக்கருள் வல்லவனே. (416)

வல்லப மென்ற தனைத்துமெஞ்ஞான வடியுருவத்
தில்லெழுத் தேக சொருபமென் றீதற் கிழிவுரைத்தோர்
புல்லரென் றுன்னைத் தொழுதாலும் பொய்யிரு ளேகிவரும்
நல்லற மென்றதெற் கீந்தருள் வாயுபர் நாயகனே. (417)

நாயக மாயெவ் வுலகுக்கெல் லாம்வரு தல்லுயிரென்
ஞேய்வொரு நாளுமில் லாதந்தி யோது னருள்வெளிக்குள்
மாயவன் காவல்கொ டாள்பவ னேமதி யாமலுன்னைப்
பேடினைந் தேதுசொன் ஞலும் பிழைபொறுதென் புண்ணியனே. (418)

புண்ணிய பாவப் பிரளய முற்றும் பொருளுனத்தில்
எண்ணிய காமத் தராளத் தொளியி லெவர்க்குமன்த்
தெண்ணியமெய்ஞ் ஞானத்தெரிசனைக் குள்ளுனைத்தேடியிரு
கண்ணிமை யாதறித் தெற்கிரங் காய்தீஹறக் கானவனே. (419)

ஹங்கா மனித்த ருனத்தே யுறைந்ததென் காரணத்தால்
நற்கா தினித்த நறுமாம் பழத்தை தவிர்றெவரும்
சிக்கா தருந்தக் கடனுகுந் திங்கிலே தேறுமனச்
சக்கா னதைவிட்டுனைக்காண நின்றருள் தானவனே. (420)

தானு யெழுந்து தவத்தால் நிறைந்துநின் தற்சொருபத்
தேனு றெழுத்து கிருவாய்ச் சுரத்ததற் றெள்ளமுதை
நானுரு தாத நபிதான் மொழிந்துன்னை நாடிவந்தேன்.
ஆறனு மத்த மணமீந் தெனக்கரு ளாண்டவனே (421)

கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆனுநின் னருமை யாரறிந்திடுவ ராலமென் றுலகெவ் வுயிர்க்கள்கண்
டசையா துள்ளருள்கோ டஹ்மதனுகரு வரணியானதை யறிந்து
(நின்)
னுள்நி றைத்துதவ னுமலெங்குமர சானுநின்தனி லாகவே
தலைமேலுவந்தறி வாயுவந்துநீ தயவாக நின்றென துயிருடம்
பேழுபங்கிலுநீ யுறைந்தவெங்கதி ரெழுந்தருபசொ ரூபந்தெரிந்
தேழைவந்துநினு டிரந்ததென்றிக மாமல்நின்றெனை யிரங்கிநீ
வாழு முன்றனிரு பாதமுப்வடிவும் வரிசைநின்திரு வமுதமும்
மனமுஞ்செங்கமலத் தருளுந்தந்தென்னை மருவவந்தரு ளன்பனே.

வரவுகண்டடியன் மனதுகொண்டுனது வடிவுகண்டுபல வரிசையரல்
வலையதின்றரிய பழையநன்றிதரு மலரலர்ந்துனடி வருடியே
உதவுகின்றபொரு ளுனையொழிந்துவே றுலகிலில்லையென் றிளமகிழ்ந்
தொளிதிரண்டருவ ருபமென்றதையுள் ளுயிரறிந்துடலம் வெருவட
இரவுநந்தம்வெளி யிருவர்சந்தமதி லெழுமிரண்டினு டுடுவினம்
இருகணைந்தவெளி தெரியுமந்தவிருள்தெரியுஞ்செங்கமலத் திருவிழி
விரைவோ டொங்குமொளி தெரியநின்றுபல விபரமென்ற றிந்துநீ
மிகுதியென்றனுடுமருவவந்துனருள்விரைவொடீந்தருள்வேந்தனே

கட்டளைக்கலிப்பா.

பிஸ்மில் லாகிர்றஹ் மானிர்ற கீமென்றும்
வேத நாயக னஹ்ம தொளியதில்
கொசவிற் பாதி பகுந்திறை யோனந்தக்
குவலை யம்பதி னொண்ணு மிரங்கொடு
வசும ஹும்பதி னொண்ணு பிரமகத்
தண்ட ரும்பய காம்ப ரடங்கலுந்
துசும னுனவ ரானு முலகையும்
சொர்க மும்மதில் மெய்ப்பொருண் டாகையால். (424)

ஆவென் ருஷிக் கெழுந்திடு மாழிமி
வன்பு கொண்டொரு யேஅவி பாகுபுன்
ஏக னுயன் கிருபைகொண் டாழ்கட
லிக்லல் லாவென் றெழுந்திரை யோசையால்
ஹீயென் றேகன் கிருபைபெ றும்மொலி
கேட்டு ஹீயென் றெழுஞ்சுட ராலையால்
தாவென் றேவருஞ் சங்கினி டத்தொரு
தான மோங்கித் தனியனைத் தேடுமே. (425)

வெளிவிருத்தம்.

சேகனை நற்பெரி யோர்களி மாஞெடு சென்னத்தைத் தெரிதல்
சாலிகு லானவர் சட்குப தேசித்த சற்குவைத் தெரிதல்
குபிக ளுக்கொரு சோபன மெய்பிற ருல்நபியைத் தெரிதல்
போதிக ளுக்குரு வானவ னேயெம துள்ளத் தெழுந்தருளே. (426)

வேறு.

சென்னத்துவ கெட்டுமுயர் சிவலோகம நாறும்
பின்னத்துறு நபிஞரொடு முகிமித்தீனுக் கும்நின்
றன்னத்திடு நடமாடிய வரசேயடி யேனுன்
உன்னைத்தெரி சனையுற்றநல் லுவலீந்தரு ளுகவே. (427)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

அருளுதற் கரிதாய் நின்றங் கவரவர்க் கடிமை செய்யும்
பொருளினைத் தருமெய்ஞ் ஞானப் புகழ்ச்சியின் மகிழ்ச்சி யாஞோர்க
கிருளினை யகற்றி யுள்ளத் தெழுங்கண்ணு மிரங்கண் ஊறை
வெருளதை நீக்கி நாலாம் விளக்கமீந் தருள்செய் வாயே. (428)

செய்யினு மேவல் தந்தை செயலினைச் செய்யுந் நாயகர்
சய்யிரு லைகையுங் கூடித்தரித்தொரு ரூபமாகிப்
பொய்யிரு ளகன்று ஞானப் பொருளெனக் குபதே சித்த
அய்யரென் னுளத்தில் வாழ்கஆமினல்லாகு ஆமீன். (429)

வேறு

ஆமினென் றுன் னடிபணிந்துன் னருளைவேண்டு மவரைநீ
முமினென் றுன் கிருபைதாம முழுதும்பேசி நின்றவர
பூமிவானுள் ளவர்கள்பேறும் பொலிவும்வாழும் றகுமத்தும்
நாமியாது செய்ததுண்மை நமுகொளுதெந்நாளுமே. (430)

நாளும்வண்ணி ஞானம்நல்கி நவின்றவர்க்கைம் புலனுமாய்
மீளுமுலக் கைகயிலேமுக் கோணுக்குள்ள வறிவுதீர்
கூழ்நெய்யுங் கரைந்துக்காச்சிக் குறுக்கிவைத்தோ ரெழுத்தைமீத்
தானுநந்தி யருளலாம லாருண்டெனகுன் தலிலக்லா. (431)

கலித்துறை.

அல்லா வுனக்கு மெனக்குநின் னும மடியவர்க்கும்
பொல்லாதவர்க்கு நபிமக்கள் நாமம் புகழெனிற்பொன்
னில்லா தவர்க்கு மிறைவர்க்கு நாளொரு ரசிவென்று
சொல்லா லவர்க்கும் வருமோவெசங் கோலென்றுந் துய்யவனே (432)

துய்ய மனத்தைக் குருக்களை நோவித்த துர்ச்சனர்கள்
கப்பி லிருக்குஞ்சுன் னுப்பை மடிதனிற் கட்டிப்புனல்
தொய்ய நடக்க வெரித்திடு நீரத்தத் துர்ச்சனர்கள்
செய்யும் வருத்தந் தவிர்ப்பா யெமக்கொரு தீங்கிலியே. (433)

தீங்குறும் பாவங்கள் தேன்களி யரம்தின் திருவுளத்தின்
பாங்குறுஞ் சீர்வேய் பினுங்கசப் பாகும் பரசநந்திசொல்
ஆங்குறுங் காயத்தி லண்ணிடுஞ் சீவனுக் கன்புதரும்
வாங்குடன் காமத் தொழுகையு நீவழு வாதவனே. (434)

வேறு.

வழுவாநெறி யீமான்திரு மனமானது திருமத்
தொழுகானது நானம்முபி குடலாமூனத் தறிவின்
றெழுகாலொளி தபியாதமுள் ளிடங்கஃபதுல லாவின்
புழுகாதறை தருமாமலர் புகழ்ந்திடல் லாவே. (435)

பேயேசடொளி சீனும்முயர் வீமோடுலா மவீயும்
ஹேபோடொளி றேதூனுயர் ஹேவொங்ப தெழுத்தும்
ஒயாதிக முல்அஃலமென றுனதன்புறு நாமத்
தாயும்பொரு ளேநீயெமை யாட்கொண்டருள் வாயே. (436)

வேதாந்திகள் காணிலதை பிஸ்மிலென வின்வார்
பேராய்ந்தறி யாதார்வெகு பிழையென்றதை யிகழ்வார்
சீராய்ந்துண ஞானிக்குயர் திருமந்திர மெனதல்
லாராய்ந்திடு மிறைவாவெமக் குனதன்புதந் தருளே. (437)

அருள்தந்தெனை யடிமைகொளு மரசேயரு சுவையோ
டருள்தந்தடி தொழுமென்றிரு ளெவனென்றறி கிலனுள்
மருளுந்திட மதிதந்தெழு மனமெஞ்செயு மெனதுட்
பொருள் தந்திரங் கிடுநீபல புகழுக்குரி யவனே. (438)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உரியவ னுளது நாம முய்யுமா மிரற்றொன் றென்னும்
பெரியவ குறுதி யாகப் பேசவா ரிதயங் காணர்
அரியநின் னும மிஸ்முல் லஃலமென் றநுளும் ஞானத்
தெரிவுறு பரமா னந்தத் தேசிகா துணைச்செய் வாயே. (439)

மாறுலு கஃப துல்லா வாயனில் வளரு மன்னு
காலுறுங் காலத் தோங்கிக் கருதுமுண் டகத்தால் வென்றிப்
பாலுறும் வலப்பா கேத்திப பசுபதி பரம னின்ற
நால்மறை தருமெய்ஞ் ஞான நடுவனே துணைச்செய் வாயே. (440)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

யாமஞ்சி வாக்கென வின்னாமி ரமரகவா
றெழுதின மகலச மல்நின்
றேமஞ்சி வலேயமுள் ளாடுங்கண் ணுடியிரு
ளேகுய்வி யாதி களறும்
யோகஞ்செ லாதரசோ டாருழ வந்திடுவ
குலகில்முக வசிக மாமென்
நீவஞ்சி லாவுமிது தானென்றென் னேடருளு
மிறைவா ஜெயந்த குகவே. (441)

தருமெத்த நாளுமுன தாவித்த மானதுயர்
தலிலென்றுன் னருள்பெ குகநீ
வருமத்த ஞானவடி வுருவந்த மாமௌனது
மனவித்தை நாத மெழுநல்
குருவந்து லாவியொரு குறையன்றி வாழ்கறபி
குறிகண் டெமக்கி றைவனே
திருநந்தி வாசமுள் ளருளென்று காணவுயிர்
திருமந்தி ரந்த குகவே. (442)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நந்தவேத நான்குமாறு சாத்திரங்க ளானதும்
வந்துபேச நாதரும் வழங்குதேவ னைந்துங்கண்
டுன்றன்தேர்மை யின்னதென் றுரைக்கொணுதென் றெருவனே
எந்தநாளும் றூப்புகொண்டென் னைவிரங்கெந் நாளுமே. (443)

தாளுமைம்பு லங்கன்தம்பொ ஞுதபஞ்ச பூதமும்
வாழுமஞ்ச அரவையும் மனத்திரு லொடுக்கிநின்

ருளிதெள் நிறைஞ்சநல் தலில்தந்தீ டேற்றிநின்
ருளுநந்தி யருள்கொடென்ற னளவிரங்கெந் நாதனே. (444)

இரங்கெந்தாளு மென்றுன்னோ டிரந்துபேரி னுட்கலந்
துரங்கன்றுடிக் குள்ளெழுந் துவர்ந்தபட்ட னாத்திலோர்
அரங்குமாட கூடம்பள்ளி யறையுங்கண் டுள்ளமூமதர்
சிரங்கண்ணுடி யாளுயர்ந்த தெளிவுதந்தி டொருவனே. (445)

ஒருவனன்பு பெருகவென்று முலகைநேர்செய் திடுமிசன்
முருகநண்பு கொடுவணங்கு முதல்வாதின் மலரடி
தருவனென்று பெருக நம்பி தளர்வர்நேர்வி டாமல் நீ
வருவனென்ற குருமொழிந்த வரிசைதந்தி டிறைவனே. (446)

வெண்பா.

இறையென் றெவருமுன்னை யேத்தா துளக்கோர்
குறைகளென்ன நன்னிறைவே கோமான்—மறையவர்கள்
வார்த்தை வழாது வழுவா துளத்திலெழுங்
காற்றைபணு காதிருந்தக் கால். (447)

கலித்துறை.

காலுங் காமு மாந்தனக் கேன்விழி கன்வனுக்கேன்
பாலும் பழமும் பசும்பின்னைக் கேன்பசி யாதெமக்கேன்
பூவு மதுவுங் குரங்கினுக் கேன்பொதி வண்டுக்கல்லால்
ஆலு மாகம் பணிக்கேன் யெமக்கரு ளாண்டவனே, (448)

நெடியவ னேநின் திருப்பாத மென்னுளம் நின்றதனல்
அடியனுக் காதர வீந்தரு ளென்றுன் னளவிரந்த
கொடியே னுனைப்போற்றி லன்மிடை யாலக் குறைகளற
முடிவேது மற்றவ னேதரு வாயருள் முக்கியமே. (445)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

முக்கிய மானது பேரறி வாமுயர் முப்பொ ருளைத்தெரிதல்
எக்கின் மரத்தி லெழுந்தொரு மாமயி லீன்ற பசுங்கிளிமுன்
நக்கிய தேனமு துச்சியில் தெற்றி நடுப்பட நின்றதறும்
மக்கிய மானுருத் தங்கிடெ மக்கொருமாசனு காதவனே. (450)

மாசனு காதவ னேவடி வேவரி லைசப்பொரு ளானவனே.
ஆசனு காதவ னேயர சேநீ யனைத்தையு மான்பகவே
ஏசனு காதவ னேயிறை வாயுல கெங்கு நிறைந்தவனே
ஊசனு காதெமை யாதறி வார்நீ யுவந்தருள் மன்னவனே. (451)

மன்னவ னேவழு வாதவ னேவடி வாமால நபிக்கரசே
தென்னவ னேதெளி வானவ னேதெளி யாரறி யாதவனே
முன்னவ னேமுத லானவ னேயெழு முச்சுட ரானவனே
என்னவ னேதரு வாயெளி யேற்றுன்றீ தாறென துத்தமனே. (452)

கலித்துறை.

உத்தம னேயுனை யாராலுந் தேடி யுழன்ற ரூளிருல்
எத்தல மேதியென் றெண்ணப்ப டாதென் னிறையவனே
நித்தலு நானுன்னைத் தேடிய நிய்யத்தை நீகபூல்செய்
தத்தலம் நீயெனக் கீந்தருள் வாயுவந் தாள்பவனே. (453)

அளு மறைக்கா வித்ரமா யஞ்செழுத் தாய்நிலை
எழுண் டறுகக் கெதிர்த்தல மேலவ ரெண்ணத்திலும்
வாழு மரசர் முகத்திலு நூலிலும் வாசத்திலும்
தாளும் வரிசைப் பொருளெனக் கீந்திடென் னாயகனே. (454)

நாயக னேதழு வாதெமக் கீந்திடு நற்கொடைநீ
தோயவன் வெள்ளை யுடுப்பது மாமணஞ் சூட்டுவதின்
னாயநின் னேவல்கொ டால நபியரு ளாலென்றனுக்
கீயும் றருமத்துப் நீதரு வாயென் னிறையவனே. (455)

சந்தவிருத்தம்.

இறையுனக்கோ ரிணைவுதுக்க மிலையெனக்குன் னிருவினைக்
கறையகற்றி யறமெரித்த கசடுபொய்த்த குபிரெனுங்
குறையகற்றி யருள்பொதித்த குருமணித்தர் வடிவுகண்
டிறைமதற்குள் ளுறையுமுத்தை நிகரமைத்த நெடியனே. (456)

தெடிமை நீதி நெறிதல் லோர்கள் நிலைமைஞான மௌனமே
அடிமைதானின் னளவிரந்துன் னடிபணிந்து புகழ்வளி
மிடிமைதோவு பிழைகண்ணோ முழுதும்போக்கி யெனையுவந்
திடுமென்னுவல்தெளியவந்தென் னிருகண்பாரென் னிறைவனே (457)

இறையுனன்பு தருமுஹம்ம திருதயத்துள் ளொளிதிரண்
டுறையுநான்கு மறைகளோதி யலையுமாந்த ரறியொணுக்
குறைகண்ணுடி தெளிவிடாது குவலையேகுங் கதிரலாற்
றறையகன்ற தெளிவுதந்தென் கவலைபோக்கென் னிறைவனே (458)

இறையுனக்குன் னொளியளித்த சிதயமொக்க நிலைவிடா
துறைவதற்கு ளுயிரளித்து முயர்பணிக்கோ டமைசெய்தே
மறைவெனக்கு ளிருளடித்த மதிமயக்க மணுகிடா
தறையுனைக்கண் டறியமுற்ற மருள்விளைத்தி டன்பனே. (459)

கலிவிருத்தம்.

உன்பிழை யுலகெலா மொழிக்கப் பாரமோ
தன்பிழை கைபடத் தனக்கு நோவுமோ
கண்பிழை மனதினிற் காண நீதியோ
என்பிழை நீபொறு இலாஹி நாயனே. (469)

வெண்பா.

1 அலுதுபில் லாகியென்ற டைக்கலமா னோனடியே
னெவருமிட ருமற்கா சிறையோனே —முதல்வோனே
பிஸ்மில்லா ஹிர்றஹ்மா னிர்றஹீ மேயுலகில்
துஸ்மனைத்தூ ராக்கிவருள் தூஞ்சானே பசுபாசத்
நாதிமுத லோனே யநாதியே அல்லாவே
சோதிமிறை யோய்துணை யானவனே—நீதியாய்
வந்தடிய வர்க்குறுதி மாருமல் நல்விரணம்
தந்துதவி செய்தருளுந் தானவனே—சிந்தையுறும்

5 பழையவடி யார்க்குதவும் பழம்பொருளே பாரிலெங்கள்
பிழைகள் பொறுத்தருளும் பெரியோனே—விளைவுதரும்
மெய்யடியார்க் கென்றுமுள்ள மெய்யனே மெய்மறந்த
பொய்யடியார்க் கென்றுமுள்ள பொய்யனே—நொய்யடியுந்
தூருந் துலையுந் துவக்கமுடி வும் நடுவும்
வேருமொரு வித்துமில்லா வேந்தனே—பேரும்
பிறப்புமொரு வர்க்குரையாப் பெரியோனே பேசிலுனைச்
சிறப்பொருகா லுமனுகா திருப்பவனே—சிறப்புடைய
அண்டச்தொழு தேத்துமெங்க ளல்லாவே யன்புறுநல்
தொண்டரிடமாகிநின்ற துல்லிபமே—நன்றிதரும்

10 துய்யபெரி யோனேபல் துக்கமணு காதவனே
வய்யமுழு தாளுமுயர் வான்பொருளே—பொய்யருளைக்
காணவரி தாகியொரு காலத்துமி லாதவனே
சேணிலடி யார்க்கிரங்குஞ் சீமானே—வீணர்
தவத்தை வெறுப்பவனே தற்பரனே யெவ்வுயிர்க்கும்
பகுத்தறி வீந்துதவும் பார்த்திபனே—சொத்தில்வரும்
நல்லார்க்கு நல்லவனே நாயகனே நின்னடியா
ரெல்லார்க்கு மொன்று மிருப்பவனே—வல்லபங்கள்

என்றுமழி யாதவனே யேகனே யெப்பொழுதுங்
குன்றாத வாழ்வுடைய கோமானே—தென்டமுறும்

ஏழையடி யார்க்கிரங்கு மில்லலா வேயெங்கள்
வேலை யறிந்துதவும் மேலோனே—கோழையுடன்
குற்றமணு காத குறைபழுதொன் றற்றவனே
யெத்திசையுந் தானு மிருப்பவனே—வெற்றி பெறும்
மூவினோர்க் கென்றுமுயர் முத்திதரு முப்பொருளே
ஆவியொன் றூர்க்குந்தவி லாளவனே—பூமிதனில்
உன்னைத் தொழுதவர்க்கு முன்னமறந்த வினைர்க்கு நல
மின்னத்துச் செய்தருளு மேலோனே—ஜென்னத்தில்
அறப்பெரிதாய் வத்துதவு மல்லாவே யெங்களுக்குஞ்
சிறப்புடைய வாழ்வுதருஞ் சீமானே—உறப்புடையோர்

செங்கமலத் துட்பொருளே தீங்கிணையில் லானேயுல
கெங்குங்கலத் தீடேற்று மிறையோனே—அங்கம்
உறுப்பில்லா வுத்தமனே யுவமைபழு தற்றோனே
நிரப்பமுற வெங்கு நிறைந்தோனே—திருப்ப முள்ளோர்
இருதயத்தில் நிற்பவனே யெவர்க்குந்துணை யேயென்று
முறுதிகுறை யாதவெங்க ளுடையோனே—அறுதியுடன்
போதமக லாதவனே புண்ணியனே புத்திதரும்
வேதமுத லாகதின்றமெய்ப்பொருளே—ஆரும்
அறியா தகப் பொருளேயன்பனே நின்னடியார்
நெறிகளாய்த் துணரும் நெடியோனே—குறியான

மூலப் பொருளே முகவசீகர மேயுவந்து
காலத் தெழுமடியார் காண்பவனே—மேலத்
தவத்தி லிருப்பவனே தம்பிரா னேகுபிரை
அவத்த மதி லாக்குமெங்க ளல்லாவே—தொகுத்துயிர்கள்
அனைத்தும் படைத்திரண மருள்பவனே யடியவர்கள்
நினைத்ததுதந் தீடேற்றும் நித்தனே—உனைத்தொழுது
கேட்டோர் நினைவைக் கிருபைசெய்வோ னேயடியார்
தாட்ட மறிந்துதவும் நாயகனே—வேட்டி
லெழுதரிய கோமானே யெவ்வுயிர்க்கு மேலோய்
முழுதுமெளி னளவிரங்கு முன்னவனே—பழுதுபல

30 வினைகளணு காதவனே மேலோனே மெய்யோர்
அனைவருநீ தானு யடுத்தே—யுனையெவரும்
போற்றப்பர மானவனே புண்ணியனே புத்தியுள்ளார்க்
கேற்றமுற ரட்சித்திரங் குப்பொருளே—தோற்ற
மொடுக்கமுன்னோ னேயுனைக் கூறுறக்க மற்றே
மிடுக்கமணு காத விறையே—நடுக்கமுடன்
ஈனம் பழுதுபல விடையூறில் லானேமெய்ஞ்
ஞானமொரு காலதழு வாதவனே—வானவர்கள்
நாடிப் புகழுமவர் நாவிலெழுந் தெங்களுடன்
கூடிக் கலந்திருக்குங் கோமானே—தேடிலொரு

35 திக்கி லுறில் லாதவனே சீமானே யெப்பொழுதும்
மிக்கமிடை சற்றுமில்லா வேந்தனே—தர்க்கமுறும்
ஆரணத்துக் கெட்டா வகப்பொருளே யாண்டபரி
பூரணமா யெங்குநின்ற புண்ணியனே—காரணஞ்சேர்
ஏவல் விலகல்குபி ரீடேற்றம் பாவமனக்
காவல்தரு மெய்ஞ்ஞானக் காரணனே—ஆவலுறுந்
திருவினைக்குந் தீவினைக்குஞ் சேர்ந்துபொது வாகிநின்ற
இருவினைக்கு மெட்டா திருப்பவனே—குருவேனக்குச்
சொல்லுமுப தேசமதில் தோன்றும்பொரு ளேதுபிறை
வெல்லுமிஸ் லாமில் விளக்கொளியே— அல்லுமெழு

40 பகலுமில்லாப் பட்டணத்திற் பாங்குபெற வாழ்வோனே
கவலுதிற மொன்றினுங்கா ணுதவனே—புவனிலெங்கள்
வல்லோனே யாரு வணங்க வுரியோனே
நல்லோர் புகழவரு நாயகனே—யெல்லா
மருந்துயர மாயனுகுஞ் சிற்றின்ப மேயறிந்தோர்
பெருந்துயர மாயனுகும் பேரின்பமே—வருந்துமலர்த்
தெரிசனைக்குள் நிற்பவனே தெளிவே சுவைநாவில்
உரிசைரச கந்தரூபப் பரிசேசனைசயே—வரிசைதரும்
அவ்வெழுத்தா யவ்வி லடங்காது டந்தையுமாய்
உவ்வெழுத்தி லோங்கிநின்ற வுத்தமனே-யெவ்வெழுத்தும்

45 ஒன்றுகி ரண்டாச யுருவாயென் னுள்ளமதில்
நின்றுவி யெங்கு நிறைந்தோனே—கண்டாலும்

இன்னதிற மின்னலடி வென்றெருவ ரேத்தரிய
வன்னதிற மாயுயர்ந்து வாழ்வோனே—உன்னுருவுளைத்
தாதார மாறுங்கடந் தப்பாலுக் கப்பால் நின்
றேதாம லோசைதரு முட்பொருளே—யீராறுங்
கல்லாக் கயவர் கண்ணிற் களைவிலுமெட் டானை நிலை
நில்லாரை நீக்கி நிறைந்தோனே—பொல்லானை
நாடேற்ற மாகவரு நபிஷபா அத்துடன்சேர்த்
தீடேற்று மெங்க ளிறையோனே—கோடாமல்

50 உன்னைத்தொழு தேத்து முரியவடி யாரோடு
மென்னைத்தெரி சித்துணரு மேகனே—மின்னத்தாள்
அப்புமுத லானபடைப் பத்தனையும் போற்றவரும்
ஒப்புவமை யில்லா வொருவனே—நற்பனிதன்
புத்திக்கட லேபத் புகழ்ச்சிக் குரியவனே
சற்றுங்குறை யற்றுநின்ற தற்சொருபே—யெத்திசைக்கும்
மூலமணி மந்திரமே முஹப்மதுர்ற சூல்மொழித்த
காலமுத லாய்த்துதவுங் காவலனே—ஆலம்பதி
னெண்ணுயிர முப்புகழ்த் தேத்துமிறை யோயுவத்
தண்ணு மலயன்றெழு மல்லாவே—உன்றுமல்

55 உதரப் பசியுமனத் துட்பசியு முள்ளவர்க்குன்
குதறத் தமுதளிக்குங் கோமானே—சதமுற்
றரியகலை யாகமங்க ளாராய்ந்து தேடினுநீ
தெரிவரிதாய் நின்றனைத்துந் தேர்பவனே—உரியபுக
முற்றஷரீ ஹத்தி லொழித்தெவருங் காணரிய
வெற்றிதரீ கத்தில்விளங் கும்பொருளே—முத்தொளிசேர்
நீதிஹகீ கத்தில் நிறைந்தோசை கொண்டரிய
வாதிமஃரி பத்தில்வழங் கும்பொருளே—வேதியர்கள்
ஹாப்புமஃரி பத்தில் குறையாமல் நின்றடியேற்
கெப்பொழுது நன்மைதல மீபவனே—யொப்பரவோ

60 டஞ்செழுத்து மைம்புலனு மஞ்சபஞ்ச பூதமுமே
டஞ்சமென நின்றருளுந் தானவனே—நெஞ்சகத்தில்
உன்னினைவ நித்துட் கலத்தெங்க ளுக்குமுயர்
மின்னும் பதவிதரும் வேந்தனே—பின்னுமுயர்

அண்டர்முனி பேயரக்க ரறியாமல் நின் றுலகில்
தொண்டர் தெரி சித்துணருந் துய்யவனே—கண்டருனே
யென்னுவகைகண் டிழிவுருத் தோய்மனக்
கண்ணுலொளி தெரியக் காண்பவனே — விண்ணோர்கள்
விசுவாசியானவனே மேலோனே மெய்யடியார்
பசுபாச மீதுறையும் பார்த்திபனே—நசுகாபுக்

65 கீனமணு காமவிரங்கும்பொரு ளேவசுவா
சானவனே டன்புபொருந் தாதவனே—தீனவர்கள்
கல்பதனுக் குள்ளுறையுங் காவலனே யாங்கள்செய்த
வல்வினைகள் போக்கிவர பிபவனே—தொல்லுலகில்
எறும்புகடை யெண்பத்து நான்குநூ றுமிரத்தி
லூறும்பொருளா யெங்குமுண வானவனே-பேறும்பயனும்
ஆருறு தத்துவமா வைரண்டு வாய்வுவதாய்
வேருக வெவ்வுயிர்க்கு மேலோனே—கூறுங்
கருவிகரு ணுதிகளாய்க் கைகலந்துங் காணரிய
பெரியதொரு மாய்கைப் பெரும்பொருளே—தெரிவரிய

70 சோதிப் பெருங்கடலே தொலைவொடலை வற்றவனே
ஆதியெவர்க்கு முத லானவனே—நீதிசேர்
அபபுமுத லானபடைப் பத்தனைக்கு முன்னவனே
யெப்பொழுது நீகுறையில் லாதவனே—தப்பறவெண்
சித்தைக் கமலத்திலெழுந் தீபப் பெருஞ் சுடரே
தந்தைக்கு முன் பிறந்தார்க்குத் தாபரமே—உந்திக்
கமலத் திருவிளக்கேகாண்பவர்க்குக் காண்பவனே
அவலச்ச மர்த்தரறி யாதோய்—கவலரிய
எட்டெழுத் துள்வத் திருப்பவனே யெட்டெழுத்தில
ஒட்டுப்படா வெங்க ளொருவனே—வெட்டவெறும்

75 ே ல வெளிக்குள் விளைந் தினித்த செந்தேனே
நாலுமுகப்பணியும் நாயகனே—ஆலமதி
லுள்ள வர்க ளோடு முயிர்க்குயிராய் நிரப்பியொரு
எள்ளளவு நீகுறைமில் லாதவனே—மின்னரிய
ஆங்கார மேல்வெளிக்குள் ளாருமன்றி நிற்பவனே
நீங்காம லெங்கு நிறைந்தோனே—பாங்காக

முக்கோணத் துள்ளுறையு முப்பொருளே முவிரண்டாம்
சக்கோணத் துள்ளுறையுஞ் சற்குருவே—மிக்கபுக
ழனைத்தும் படைப்பதன்முன் னனல் லுறையுல் லையுமென்
றுனைத்திருநா வாற்புகழு முத்தமனே—நினைத்துமகிழ்ந்

80 தெவ்வுயிரு மெவ்வகையு மெல்லாநீ தானும்
அவ்விலெடுத் தவ்வி லமைத்தோனே—செவ்விலெழும்
ஈரா றெழுத்தி லிருப்பவனே யீராறும்
ஓதாத மந்திரத்தி னுட்பொருளே—தீதாறுங்
காண்பவருக்குங் காணத்தெரிபவனே கசடுக்குஞ்
சோம்பருக்கு மெட்டாச் சுடரொளியே—வேம்பரிய
பஞ்சபூ தங்கள்தொழும் பார்த்திபனே பார்முழுதுந்
தஞ்சமது வாகநின்ற தானவனே—செஞ்சொல்மறை
சொல்லே பொருளே சுவையே சுவையிலெட்டா
தல்லைப் பகலாய்நின் றுள்பவனே—நல்லவொரு

85 நீராக்கி யுற்றதெருப் பாய்நிமைக்கு முன்னெய்யப்
பாரைப் பலவாப் படைத்தோனே—சீர்மேவும்
அலையாத பேரின்ப வானந்த வெள்ளத்தில்
நிலையா யுருவிருந்து நின்றோனே—கலைமேவும்
அருளுக்கரு ளாய்நிறைந்தோ ரணுவுமயங் காமலெழுந்
திருளுக்கிரு ளாகிநின்ற வேகனே—வெருளுக்குமுன்
ஔவென்ற சத்தங் கதருமற் காரிருளி
லவ்வென்ற சத்தமுத லானவனே—ஔவென்றந்
தானுகி நின்றுயிர்கள் சகலமுநீ தான்படைத்துக்
கோனு நபிக்குளுருக் கொள்வோனே—தேனூறல்

90 பாய்ந்தினித்த மாவும் பதவியுஞ்சேர்த் துன்னருளே
ஆய்ந்துணரு மேலோர்க் களிப்பவனே—பேயாய்ந்தமனக்
காபிர்களும் பேய்களுதற் கமலதா ரணனும்பல்
தேவர்களும் போற்றநின்ற சீமானே—மேவரிதாய்
மேற்பட்டங் கூடுருவி மெய்ப்பாக நின்றடியார்
ஆர்ப்பனத்துக் குள்ளுறையு மல்லாவே—சீர்பெற்ற
பஞ்சகு ணத்துறையும் பழம்பொருளே யடியவரை
அஞ்சாமற் காத்துதவு மல்லாவே—மஞ்செவையுங்

ருன்னென்றமை செய்துபய கூனென் றரும்பொருளே
யென்னென் றெவர்க்குமியம் பாதவனே—முன்னின்ற

திக்கை விளக்கவருந் திருநபியைத் தேடியுள்ளத்
தொல்லை யிலக்கத் தெழுஞ்சுடரே—வில்லைவளைத்
தோங்காரத் தெய்தகலை யுட்கமலத் துள்ளுருகிப்
பாங்காய் வணங்கப்பர மானவனே—நீங்காத
வாசிக்குள் வாசியெனும் வலப்புரிச்சங் கின்றமணி
யோசைக்கு ளோசைதரு முட்பொருளே—தாசிக்குள்
ஈரெட் டெனவந் திலங்குமன மந்திரத்தின்
தீதாறு தந்தருளுஞ் சீமானே—யோராறும்
நொடிக்குளமை செய்தெவையு நோக்காமல் நோக்கிவின்னோ
முடுக்கில்தலம் பூத்தலறு மல்லாவே—நடுக்கிவரும்

ஊறுபுனது நாமமுய ரிஸ்முல் அகுலமென்
றறுபதறு நான்குமுவஞ் சானவனே—சர்வமுநீ
தானு மெழுத்து சமையவடி வாயெவர்க்கும்
கோனுப் படியளக்குங் கோமானே—நீளபிதங்
காலைப் பிடிக்கத் தலையெவர்க்குங் கைவருமென்
ருலத் தடங்கலையு மான்பவனே—மேலத்தெரு
வின்னுலா மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கு மேலோனே
மன்னுவுள்ளா ரென்றும்வடி வானவனே—கன்னனி
லொளிமணிவி ரண்டாயென் னுட்கமலக் கன்னுடி
வெளிதெரிய நின்றருளு மேலோனே—தெளிவுதரும்

முத்தரன மொன்ருய் முளைத்த சிவமரத்தின்
வித்தாக வந்து விளைந்தோனே—சித்துநவ
கோடியமை செய்தடிமை கொள்பவனே மௌனமதுள்
ஓடிவிளையாடிவரு முத்தமனே—தேடியமுச்
செட்டெழுத்துங் கண்ணு மிரண்டெழுத்தி னூடுசுத்த
வட்டெழுத்துக் குள்ளுறைந்து வாழ்வோனே—விட்டகலா
முன்றெழுத்தை நோக்கி முதலெழுத்தாய் நின்றடியேற்
கீன்றெடுத்த தாய்போ லிருப்பவனே—ஆண்டவர்தம்
கால்பிடித்துத் தூங்கியிரு கண்விழித்தோரு க்குத்திரு
மால்கொடுத்துக் காணவரும் வல்லோனே—வேல்பிடித்துக்

கோத்தளித்த கோவை குலையாக் குருபரனே
பார்த்தறிந்து போற்றப்பர மானவனே—சேர்த்தெழுத்த
அம்மகவுங் கூழென் றதிற்கலத்த தேனஹ்ம
திய்யாரி லொன்றி லிருப்பவனே—நீயாதம்
சபியுல்லா வுக்குயிர்நீ தானாம்ஹௌ வாவுக்குங்
ஹபீபுல் லாக்குரிய காவலனே—புவியுள்ளோர்க்
காதிஷரீ அத்தோ டனுதிதரீ கத்தெனவுஞ்
சோதிஹகீ கத்தில்வருந் துய்யோனே—நீதியிலை
முச்சுடருந் தானாய் முளைத்துவரு மஃரிபத்தில்
எச்சுடருந் தானா யிருப்பவனே—அச்சுடரி

லொன்றுரைநீ யொன்றஹ்ம தொன்றுபே ரொன்றுடலும்
ஒன்றுயிரோ டுட்கலந்த வுத்தமனே—பண்டுவரும்
மானைப்புலி யாயு மயிலையுமுன் னீன்றபெரு
மானைத்திரு வாசமுறும் வல்லோனே—ஞானமுறு
தௌஹீதாய் நின்றுலகில் தூலகா யத்திலுறு
மாவிகால் மண்ணழலகப் பானவனே—மேவியா
ரஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மல்லாதகப் பொருளாய்
நெஞ்சகத்தில் வாழ்வுதரு நித்தனே—உன் செயல்கோ
டருள்பெருகி நின்றகவு துல்லகுலம் நாசியிநா
டிருளகலுங் காலோ டெழுஞ்சுடரே—மருள்பெருகும்

மாய்கைமுன் றதனிலொன்று மண்புவியு தம்முடலொன்
றுகையால் வத்துமமைத் தாள்பவனே—சோகையால்
திருப்பதியிற் செல்லாமல் தீங்குபல பாவமுஞ்செய்
துருப்பெரிய மாந்தர்க்குத வாதவனே—இருப்பவர்கள்
எண்ணமதி னூடெழுந்து மீவோர் தமக்கிரங்கி
உண்ணும்பல பாங்குளு முத்தமனே—யெண்ணுத்
தருத்துக் குரியவனே தம்பிரா னேயெவர்க்கும்
பகுத்தரிய வாழ்வுதரும் பார்த்திபனே—தொகுத்தரிய
பேசமறை நான்குமுன்னைப் போற்றியசா தென்றுபல
வோசையுறு மாந்தர்க் குணர்பவனே—நேசமுறு

மெய்ஞ்ஞானத் துன்னுறையும் வேந்தனே மெய்யுள்ளார்க்
கஞ்ஞானம் போக்கிநிறைந் தாள்பவனே—துஞ்சானுஞ்

சொல்லு மடியவரைத் தூடணித்து மேலோர்கள்
கல்பதனுக் குள்ளுறையுங் காவலனே—இல்லெனவந்
தெல்லா வுயிர்க்குமிர ணப்பொலிவு றஹ்மத்தோ
டல்லா வெனப்பெருமை யானவனே—வல்லானே
எண்ணு மெழுத்தி லொளியுருவா யெவ்வுயிர்க்கு
மன்னன் சிவமயமென் றுன்பவனே—தன்னென்றுல
கனைத்தோ டுயிர்க்கு மருபரு பத்ததிலும்
உனைத்திருநா வாற்புகழு முத்தமனே—நினைத்துவரு

130 மச்சமா ஷிக்கு மதையன்பு மன்ஷுக்கென்
றிச்சையிஷுக் காகநின்ற வேகனே—பச்சையொன்று
சுட்டதுவுங் கூட்டியே தூலகா யத்ததிலும்
எட்டுதிறம் நான்குடற் கீபவனே—வெட்டவெறும்
பாழான துக்குளுரு வாஸபய காப்பர்க்கு
ளேழா றெடெழுத்தி லீபவனே—நாஸாறி
லோரிரவின் னுள்ளெழுந்த வுற்றபெருங் காலைப் பிடித்
தீரிரவி னுள்ளத் தெழுஞ்சுடரே—ஆராரும்
காணரிய சிந்தைக் கமலத்தெழுந் திப்புவியில்
ஊனுருவாய் நீஅஹமம தாளவனே—பூணரிய

135 காரிருளில் கானகத்தில் காசிலகையைக்கைப்பிடித்தங்
காருமறி யாமலரா சாள்பவனே—பாரிலெழுந்
தெண்மை தருப்வேதப் பொருளே யெழுஞானத்
தன்மைதரும் வித்தி லுறும்பொருளே—நன்மைநலம்
ஈடேற்றம் பாவ மெழுங்குபிரோ டிப்புவியிற்
கூடேற்ற மார்க்குங்குறை யாதவனே—நாடேற்றம்
இல்லா தவர்க்கு மெளியவர்க்கு நன்மைநலம்
சொல்லாம லீத்தருளுந் தூயவனே—யெல்லார்க்கும்
பாசத்தாற் பூட்டிப் பசுவால் பதவிகிளைத்
தாஷிக்காய் நீடனைத்து மாள்பவனே—நேசத்தால்

140 காசுசென்று மூலக் கருத்திலெழுந் தஹ்மதொடு
நசுநசென்ற போதமணு காதவனே—விசுவசெனிறு
சொல்லுந் தொழுகைக் கிடையில்வருஞ் சுபசொருபத்
திலெலன் றெழுந்துதவு மேகனே—கல்பிலொன்றுங்

காணு துறைந்ததற்குங் காரணத்துக் கும்மிடையி
லானந்தா னென்ற குணபவனே—வானவெட்
டாதமொடு ஹௌவவை ஆவென்றுரு வாயமைத்துப்
போதமக வாதுறையும் புண்ணியனே—நாதமெழும்
ஈவென் றஹம்மதையுன் னிருதயத்தி லெவ்வுயிர்க்கும்
ஊவென் றெளிபரவு முத்தமனே—யோவென்றே

145 யானந்த ரூபமதா யவ்வென் றடியவர்க்குத்
தானந்த ரூபந் தருபவனே—தேனந்தப்
பாற்கடலும் பச்சைப் பவளக்கட லுந்தாளப்
பூக்கடலும் நாலும்பொலி வாளவனே—சாற்கடமுன்
அவ்விருள சவங்கோ ரணுவுமியங் காமலெழுந்
தெவ்வுயிருந் தானு யிருப்பவனே—உவ்வென்றெழும்
வானவடி வுயிருவாய் மறைநான்கி னுச்சிபழுத்
தான கனியாய்நின் றுன்பவனே—ஞான
மருவுருவாய் மண்ணில் வடிவுருவாய்த் தானவர்நின்
னடியுருவமே தென்றறி யாதவனே—படியுருவம்

150 பாய்த் தெழுமெய்ஞ் ஞானப் பராபரனே பதுமத்தரு
ளாய்த்துணரு மேலோர்க்கொன் றுனவனே—தேய்ந்துவரும்
சங்கானுக் கன்பு தருபவனே தாமரைக்குள்
அங்கானுக் காதார மானவனே—வெங்கதிர்முன்
சுவ காமத் துளியையுருச் செய்ததைவின் எரிதார்க்கும்
சுவகாமத் தொளிசிதறுந் துய்யவனே—முகமாறில்
மின்னிடையு மலர்கரெடு வெய்யவனு முஹிமித்தீனு
முன்னும்மலைத் துலகதுருய் வாழ்வோனே—யென்று
முயிருக் குயிராகி யுள்ளொளிக்குள் மேலொளியென்
றமிருக் கறுகவைநா வானவனே—பயிரதற்

155 கப்புதவுங் காலைப்பிடித் தழலெழுப்பிக் காண்பவரோ
டெப்பொழுது நட்பகலா தேகனே—முப்பொருளின்
சிகரக் கலையறிவாய் ஜீமிலுறுத் தலையோட்டி
விகரநிலை யிமானென் றிருப்பவனே—அகரமுதல்
ஆன பெருஞ்சுடரா யனேகனேக ரூபமதாய்த்
தீனவர்க னோடுறையுஞ் சீமானே—ஞானபரன்

ஈண்டுவரு முயீனோர்க் கென் னுடனென் பெம்மானே
வேண்டுஞ் ஷபா அத்தருளு மேலோனே—முன் றெழுத்தில்
ஆதிஜமால் சந்திரன ஞதிஜலால் வெய்யவனும்
சோதி றகீமுடுவா யுய்கவனே—நீதியிவை

160 யென்னு மிரங்கோடி யிமையோ ருளத்திலெழுந்
துன்னு துடலுக்குயி ருள்ளோனே—கன்னுடி
மாரிபத்தஞ் சௌப்பார்வை மலுகறுன் ளத்துதிப்
பேரனைத்தும் பதியானோர்க் கருள்பவனே—ராரியத்தால்
மனத்திடையில் நின் றதிரு வானுக் குறைகழித்தும்
இனத்திடைநீ ரண்ட றவே சென்றோனே—நினைத்தகுறிப்
புருவாகக் கண்டதற்பின் னுலகுயிர னைத்துக்குநீ
குருவாகு மென் றுரைத்த கோமானே—திருவாழும்
முண்டகத்தி னுள்ளிருக்கு முழுக்கருவைத் தெரிசிப்பவர்
என் று முயிர்க்காசா மென்றோனே—நன் றிபல

165 காரணமுந் தீதாறுங் காணவென துட்கமலம்
பூரணமா வெங்குநின் ற புண்ணியனே—ஆரணநூ
லேதுமிலை நீயலா தென்றியம்பி யெவ்வுயிரும்
ஓதுமுனைத் தானென் றுரைப்போனே—வேதவுரை
கற்றவர்க்குங் கேட்டவர்க்குங் கல்புதிறந் துள்ளருளை
உற்றவர்க்கு மென்னுடுற வுள்ளவனே—பெற்றவர்க்கும்
எழுதிப் படித்தவர்க்கு மேகாம லுண்மகிழ்ந்து
பழுதெனக் காணுர்க்கும் பார்த்திபனே—முழுதும் பல்
வல்வினையுந் தீங்குகளும் வராமற் காவல்செய்து
தொல்லுலகில் வந்துதவுந் துய்யோனே—நல்லவர்கள்

170 மெய்யில் மிடைவருத்த மிக்கபிழை தாவுனத்துச்
செய்யு மிடையகற்றுஞ் சீமானே— உய்யும்பல்
சொல்லுறுதி மாறியெழுந் தோஷத்தா லாபத்தும்
வல்வினையும் போக்கிவர மீபவனே—கல்பதனுள்
வஞ்சகமும் பொய்யுறுதி மாறிச்சதி செய்வதுவும்
தஞ்சுபிஞ்சு போக்கிநல மீபவனே—மிஞ்சும்பல்
சாத்திரத்தி லெட்டாச் சதுர்ஞானத் தவக்குறைசெய்
தேத்துமதற் கப்பா லிருப்பவனே—வேற்றுறக்கம்

வாராமற் காத்து மனப்பீடை தீர்த்துனக்கொன்
றேரும் பிழைபொறுக்கு மேகனே—ஓராமல்

175 பேய்போல் நின்று பிதற்றுமடி யார்க்குவெகு
பாபிதாவிந்தருளும் பார்த்திபனே—யேதுவரச்
செய்யுமனச் சூடும்பல் தீவினையு மாபத்தும்வந்
துய்யுமதைக் காத்தருளு முத்தமனே—மெய்யடியார்க்
கீனம் பழுதுபல விடையூ றிழிவுமது
தானென் றணுகாத தானவனே—ஞானமதில்
முப்பொருளு மொன்றாய் முடிந்த முழுக்குருவென்
றெப்பொழுது மெய்ப்போ டிருப்பவனே—தப்பறநல்
லேக சமுத்திரமென் றில்முல்யகீ னென்னு முள்ளத்
தாகந்தரு மைனுல்யகீ னானவனே—யோகந்தரும்

180 ஹக்குல்யகீ னென்னுங் கடலிலெழுங் காரணமுன்
றுக்குநல்யகீ னாகவரு முத்தமனே—திக்றல்யகீன்
ஓர்பங்களுகியற வோசையதந் கப்பாலிநின்
தீர்பங் கொலியில்லா தேங்கிறையே—காரோங்கும்
பேச்சை செபிக்குமொரு பேதங்க ளற்றிறையோன்
ஆச்சாச் செனுமாரு மறியானே—மூச்சாச்சென்
றோடிமலக் காவியைவந் துரைகடத்து முன்னுமெனைத்
தேடியலங் கரிக்குஞ் சீமானே—நாடிக்
குறித்த மணி மந்திரத்தைக் கூறிவிட்டங் குயிர்செலுங்கா
லெறித்த மணி நாவிலெமக் கீபோய்—பறித்தமலர்

185 பிண்டத்தில் வார்த்தவுயிர் பிடிக்குமந்தக் கசப்பையறுத்
தண்டத் தமுதளிக்கு மல்லாவே—கண்டத்தில்வாழ்
ஆத்துமா வென்னும்புக மாதிகா ரணத்திலுயிர்
காற்றுவா னத்திலுறுங் காவலனே—பாத்திமா
அஞ்சுமுலைப் பால்குடித் தயருமுனர்க் காளாகக்
கஞ்சமலர் கொண்டுவருங் காவலனே—செஞ்சொற்
புறுகானை அஹ்மதுள்ளம் பொருந்துகலை நான்குமொரு
மறுக்காணு தென்று வாளிப்போய்—வறக்கான
சனது முறையோடு தலைகீழ்மே லாய்ஹதீ
துளதுறா ஹானிய்பத்துதான் குரைப்போய்—களதிரபி

190 பாதநிலத்தோயாப் பதவியுமே கக்குடையென்
றேதுஞ் சனைதையுவந் தருள்வோனே—வேதமுறை
கண்டுதொழா ரீமானைக் காண்பதற்கு ஹூஹானி
யென்றுறங்கு ருன்ஹபீபுக் கீபவனே - நன்றியதைப்
பற்றியறியா வினர் பகைவோர்வந் தோறமறை
சுற்றுதலை கீழ்மேலாய்ச் சொல்வோனே— அற்றருபிச்
ஈனமிடை யூறணுகா ரிஸ்லாமி லுள்ளவர்கள்
ஞானமறை ஹதீதுதலி லானவனே—ஊனமறும்
மூசா நபிக்கரிய மொழியுந்தௌ ருத்தனில்
கூசா நவுஹறுபின் கோமானே—யீசாவுக்

195 கீந்தமறை யிஞ்சீலுக் கேய்ந்தஹறு பானபத்ரஞ்
சாய்ந்தசபூ றுக்கஞ்சபத்தொன் ருளவனே—தோய்ந்திறகுல்
உள்ளத் துறும்புறுக்கா னுற்றபதி னுலெழுத்தும்
விள்ளத்தொலை யாதிசைத்த மேலோனே—கள்ளனுனை
விண்ணஞ்சே ருலகில் விரிந்தமறை நான்கிலெழுத்
தெண்ணஞ்சு மூன்றுமதற் கீபவனே—கண்ணஞ்சிப்
பேசரிய காமப் பிரளயத்தி லேயிறங்கி
ஓசைக் கிருபைகள்நான் குன்னோனே—தேசமதில்
ஓதுமறை நான்கும்விண்ணி லுறமழையும் பொன்னும்பல்
போதரவோ டும்புகழும் புண்ணியனே—ஆதரவோ

200 டன்புதரும் காமத் தருள்சிறப்பு மெய்ஞ்ஞானத்
தன்பமுறுந் தலைமை தருவோனே—வெம்புதவு
மவ் வலகனி மாதிக்குறு மல்லவென்றுன்கிருலப
யெவ்விலுறு நான்குமிசைந் தீபவனே—செவ்விருளாய்
முந்து மெழுத்து முதலெழுத்துந் தானுகித்
தந்தையென்றித் திக்குறக்கிசை தானவனே—சந்தமுறும்
விண்ணவர்க்கு மாதமுகி யித்தீனுந் தாய்தந்தையென்
றுண்மைசிவ ஞானத் துறைவோனே—யெண்ணும்
அகிலொடு புத்தியதற் கன்னோபிதா கல்பகுலென்
றெகினபி யோடுரைத்த வேகனே—ஹக்கனே

205 அல்ஹம்து லில்லாகி யனைத்துப்புகழ் வதைக்கபூல்செய்
தெல்லாதிக் றுள்ளுறையு மேகனே—சொல்லத்த

மேலும் றப் பிள்ஆல மீனென் றிறைவநீ
ஆல மனைத்தும்படைத் தாள்வோனே—கோலமுடன்
அர்றஹ்மா னென்றுலகி லனைவர்க்குப் ஷ பாஅத்திலொரு
குறைபசாரக் கிருபைதருங் கோமானே—இறைவனுன்னை
நின்றுதெரி சிப்பவர்க்கு நிர்றகீ மெனும்பழைய
நன்றிக் கிருபைதரு நல்லோனே—வென்றுமுயர்
ஏவலுறு மாலிக்கி யௌமித்தீ னென்றடியார்க்
காவலுறுங் கூலிகொடுத் தான்பவனே—காவல்தரும்

210 நிய்யாகு மென் றுலகில் நின்சரணந் தொழுமவரோ
டிய்யாக் கநகுபுது வென்றேத்திறையே—வ இய்யாக்க
நஸ்தகீ னென் றுமிக நல்லுதவி தேடுமவர்
கஸ்திபோக் கிப்பதவி காண்போனே—விஸ்திநலம்
எட்டமனு குப்பெரியோர்க் கிஹ்திநஸ்ஸிருத்தல் முஸ்நகீமென்
றெட்டுகெடும் பாலத்துத வும்பொருளே—பட்டுடையோர்க்
கிரங்கிசிருத் தல்லதீனு வென்றருளு மெய்ஞ்ஞானத்
தூங்களதிந் தீடேற்றுந் துய்யோனே—வரங்கள்தரும்
அன்அம்த வென்றெனிமார்க் காகவரு நிஃமத்திவொன்
றுன்னத்த மீந்தருளு முத்தமனே—அன்அம்த

215 அலைகிமெள வே அவுலி யாக்களொடு மெய்கனிநீ
சலுகையுடன் கூட்டியருள் தருவோனே—பலவிதமாய்ச்
சதிகளனி யாயஞ்செய்வோர் தம்முடன்கூட் டாமலே
கைறில்மகு லூப்பியென்றுங் காப்பவனே—தெரியுநல
வாமவுலி யாக்களுட னடியேனை யுஞ்சேர்த்து
நேமநபி யோடெமதுள் நிற்பவனே—யோமதனுள்
ளிகள்தெரி சித்துணரா ளல்லாஅல் லீனென்றுன்
வழியிழைத்தா ரோடுவருத் தாதவனே—தெளிவுறுநல்
மூமீன் களையும்பல முகலிமோ டெங்களையும்
ஆமீனென்ற வழிதனிலாக் கல்லாஹ்வ—ஹாமீமதில

220 பொங்குதிரு மத்திரணப் பொலிவும்றகு மத்துமுவந்
தெங்கு முயர்பறக்கத் தீவோனே—யங்கையொடு
எரிகொடுசுட் டேபுகைத்தோர்க் கிடருவருத் தாதேமக்கு
மரியநல வருணாமீ னல்லாஹ்வே—கதிபலவும்

விக்காமல் நல்லவர்க்கு மேலவர்க்கு மெற்குந்தொண்ட
ரூர்க்கனுகா தருளாமீ னல்லாவே—புக்காமல்
பாசத்துறும் பசுவும்பதி யுந்தெரிந்தோ ராவெமக்கு
ஆவிக் கருளாமீ னல்லாவே—பேசக்கென்றும்
வாராமற் காவல்செய்துள் வடிவுதெரி சித்திடநல்
ஆதார மருளாமீ னல்லாவே—தீதாறை

225 மூமீ னல்லபேர் முஸ்லீமோ டெமக்குமருள்
ஆமினல்லா கும்மஆமி னல்லாவே—பூமிதனில்
தத்தைதா யொஸ்தாது தருமவுனக் குருவொடெமக்
கெந்தநல முத்தருத் றப்பி லாலமீன்—உத்திதரும்
மறுஹபா வுன்னையுனா ராவன்பிழை போக்கெமக்குப்
பிறஹ்மத் திக்கயா அறுஹமர் ருஹிமீன்.

ஞானப்புகழ்ச்சி முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத்திருப்பாடல்-687.

பொருளடக்கம்